

Daniel Podnecký

JAKO NA ZEMI, TAK I NA NEBI

1.

Hra o jablko

Eva s Adamem leželi vedle sebe na louce a slastně dřímali. V jejich snech se promítaly obrazy šťastného a radostného života lidí na zemi, když v tom se Eva z ničeho nic probudila. Otevřela oči a spatřila hlavu zvláštního tvora, který ji upřeně sledoval svým okem. Byl tak zvláštní a jeho pohled byl tak hypnotický, že od něho nedokázala odtrhnout oči. Když se jí to nakonec přece jen podařilo, všimla si jeho mohutnosti a délky. Jeho tělo se vinulo v louce, kde ležela, neznámo kam. Zajímal se o zvířata kolem sebe, ale tohoto tvora nepoznávala. „Kdo to je a kde se tady vzal,“ vyvstávaly jí otázky a znovu se zahleděla na to oko. A tu se v její mysli ozval hlas:

„Bud' pozdravena, Evo. Měla jsi krásné sny?“

Zachvěla se. „Sny? Ano, zdálo se jí o tom, jak elfové vyvedli lidi z podzemí, jak uviděla krásu světa na povrchu země, jak se, jako malá, radovala z přenádherných květin, stromů, průzračných potůčků, zelených luk, zvířat, modré oblohy i toho hřejivého kotouče, který lidé pojmenovali Slunce. Ano, byl to úchvatný sen, jenž se jí zdál. A pak jim elfové ukázali jejich příbytky, kde se usadili. Jen kdyby nebylo té noci, která vše zahalovala. Ještě štěstí, že se zacházejícím Sluncem vycházelo jiné světlo, světlo sice studené, přesto všem bytostem připomínající, že je tady. Luna je nazývali elfové a lidé mu říkali Měsíc – to proto, aby si jeho prostřednictvím uvědomovali plynoucí čas a neustále se opakující cyklus. Vždyť po každé noci zase přišlo ráno, kdy se rozednilo, a lidé vstali, tančili, povídali, sbírali byliny či ovoce pro obživu a radovali se ze života na zemi. A dny se střídali s nocemi a ona rostla a rostla, až jednou se to stalo. To přišli na návštěvu lidé z jiného města a mezi nimi byl on - Adam. Byla to pravá láska, co je okamžitě zasáhla, a oběma bylo jasné, že jsou si souzeni. Jejich ruce se spojily a pak i srdce a těla. V radosti se rozloučila s rodiči a odešla za Adamem. Poznala nové město, nové přátele. Harmonie, láska a spokojenost panovala vůkol a lidé zapomněli na čas temnoty a život v podzemí, který jim připomínali jen skřítkové, kteří je navštěvovali.

Krásný sen, který však jakoby začalo něco tížit. Nějaká představa nebo předtucha, něco, co ji vytrhlo z harmonie a probudilo ji. Najednou si uvědomila, že to mohl být ten upřený pohled, ta myšlenka tohoto tvora, která jí pronikla do snu. Znovu se zachvěla.

„Ano, byl to krásný sen,“ řekla nahlas a posadila se. „Kdo jsi?“ zeptala se, „ještě nikdy předtím jsem tě neviděla.“

Jako by slyšela slabé zasyčení. „Někdo mne nazývá hadem. Snad proto, že mám tak dlouhé tělo. Ale ty mi můžeš říkat Kaan. Tak mne pojmenoval můj Pán, který mne stvořil. - A že jsi mne ještě nespátřila?“ Kaan se usmál. „Nikdo z lidí mne ještě nespátřil, žiji totiž v podzemí. A tam lidé již dlouho nezavítali.“

„Ano, je to tak, lidé se podzemí vyhýbají. Nechtějí si připomínat dobu temnoty a ledu. Vždyť proč taky. Je tady tak krásně!“ rozzářila se a rozhodila ruce vůkol.

„Ale neměli by zapomínat,“ pronesl si pro sebe Kaan. „V podzemí se mohou ukrývat velká tajemství, která by stála za to objevit,“ řekl nahlas.

„Vážně, jaká?“ vyzvídala Eva.

„Jsou tam ukryté poklady, krásné kameny, drahé kovy.“

„Vím, vím, pamatuji se na to, i když jsem byla ještě malá. Ale co je to proti voňavé louce plné nádherných květin. No jen se podívej kolem sebe,“ jásala.

Had se pomalu začal přibližovat k Evě. „Ale i v podzemí mohou růst stromy,“ zasyčel. „A ne ledajaké!“

Eva se zarazila. Ten sykot, ano, z toho sykotu se chvěje. Ale proč? „Stromy říkáš, a jaké?“

„Třeba jabloně. Podívej, jaké krásné jablko se tam urodilo!“

A Eva spatřila, jak se hadovo tělo začíná vlnit. Sledovala stébla trávy kývající se na louce a pak zahlédla, jak se na jejím konci objevilo jablko. Zatímco se hadovo tělo začalo nepozorovaně obtáčet kolem Evy, jablko se k ní pomalu přibližovalo. A Eva uviděla, že se nese na hřbetu hadova těla. Jakmile bylo blízko, Kaan nadzvedl tělo a jablko se z jeho hřbetu skutálelo Evě do klína.

Vzala je do ruky, pohládila a obdivovala jeho ladnost. „Vskutku překrásné jablko,“ poznamenala.

„A to jsi ho ještě neochutnala,“ poznamenal Kaan.

„Přijde mi škoda ho sníst, je tak nádherné.“

„Přinesu ti takovýchto jablek, kolik budeš chtít,“ řekl jí Kaan. „Ochutnej, chutnají ještě lépe, než vypadají,“ lákal ji.

„Vážně?“ zaradovala se Eva. „Vzbudím Adama, musí také ochutnat.“

„Určitě, vzbud' ho,“ souhlasil Kaan a jeho tělo se rozvinulo opět do své délky. „Dějí se tady takové věci a on si klidně spí.“

Eva se usmála a jemně pohládila Adama po tváři.

Adam otevřel oči a spatřil ji... tak půvabnou jako květy na louce. Její úsměv mu pokaždé bral dech a její dotyk ho propojoval s celým Universem.

„Copak se děje, Evuško? Už musíme domů? Jak dlouho jsem spal?“

„Dlouho, dlouho, Adámku,“ zašvitořila Eva, „a málem bys prospal zajímavou návštěvu. Podívej, kdo nám tu dělá společnost,“ ukázala na Kaana. „Tento tvor se nazývá had a přinesl nám toto překrásné jablko. A protože se chci s tebou o ně podělit, je načase vstávat. Čeká tě výborná svačinka!“

Adam se posadil a zahleděl na hada. Pečlivě si prohlížel jeho zvláštní hlavu a dlouhé, snad nekonečné tělo. A ty oči. Sledovaly ho upřeně a jemu se začalo cosi nořit z mysli. ‚Had, ano had, to slovo, to jméno už někdy někde zaslechl. Ale v jaké souvislosti? Nebyli to elfové, kteří něco o hadovi vyprávěli? A nevarovali? Kdyby si jen dokázal vzpomenout.‘

Ale to se už Eva zakousla do jablka a podávala mu ho: „Ochutnej, Adámku, je vážně výtečné,“ pobízela ho.

Adam si vzal jablko a obdivoval jeho dokonalost. Kousek z něho ukousnul. „Vážně skvělé,“ chválil jeho chuť.

„Lepší jablko jsem nejedla,“ hlásila nadšeně Eva, „dej mi přece ještě.“

Kaan s uspokojením sledoval, jak Adam s Evou jablko snědli. „Budete-li mít ještě chuť, přinesu další,“ poznamenal.

„A kde rostou ta skvělá jablka?“ zajímal se Adam. „Mohli bychom si tam pro ně dojít sami.“

„Je to složitá cesta, ale mohu vás příště ke stromu dovést.“

„Výborně, už se těším,“ zaradovala se Eva. „Děkujeme, Kaane. – Ale musíme již vyrazit domů, slunce se sklání k západu.“

A opravdu, slunce se pomalu blížilo k vrcholům nedalekých hor na západě. Adam vstal, vzal Evu za ruku. „Buď zdrav,“ volali na Kaana a vesele vykročili směrem k domovu.

„Bude mi potěšením se tu s vámi zase setkat,“ zasyčel had a zmizel ve skalní průrvě.

Gordon přebýval v podzemí zahalen temnotou, kdy jedině světlo plamene mu dělalo společnost. A zvláštní hlas z temnoty, který s ním rozmlouval. Hlas, který měl vždy pro jeho situaci pochopení a dodával mu útěchu. A pak se mu v záři plamene zjevil ten, který stvořil vše, co se odehrávalo v podzemí, Pán Ine. Zjevoval se mu, aby s ním rozmlouval a učil ho novým věcem. A on mu naslouchal a těšil se z jeho přítomnosti.

„Ty jsi jediný člověk, kterému se dostalo té výsady, aby se setkal s nejvyšším Stvořitelem. Proto se jednou staneš vládcem lidí,“ často slýchal. „Tvůj čas přijde, je jenom potřeba se připravit na cestu z podzemí. Ještě to není možné, ale bude to již brzy!“

A čas plynul. Začínal přivykat zdejšímu životu a ačkoli považoval toto místo, oproti prostoru, kde žil předtím s ostatními lidmi, za nehostinné, cítil, že je k němu čímsi připoután. ‚I když nehostinné.‘ pomyslel si a rozhlédl se kolem sebe. Prostor, ve kterém přebýval, byl celý obestřen třpytivými drahými kameny s blyštivými diamanty. Veškeré předměty, které se v prostoru nalézaly, byly ze zlata, židle,

stoly, i lůžko, na kterém ležal. Aby nebylo pro něho tvrdé, bylo vystláno jemnými látkami a poduškami. Vše bylo dokonalé a okázalé.

„Musíš si zvyknout cítit se jako král,“ často slýchal. „Jako král budeš mít všechno bohatství a vše, co si budeš přát. Přej si, co chceš! Hlas, který ti zde dělá společnost patří tvému sluhovi. Poruč mu a on ti to obstará,“ nabádal ho Ine.

A tak měl Gordon vše, na co jen pomyslel. Vždy, když se probudil, vše bylo na stole – jídlo, pití, věci, které si poručil. Zpočátku se mu ještě zastesklo po otci a matce, přátelích, a uvažoval i o návratu, ale všechno kolem ho nakonec uchvátilo a připoutalo k místu, kde dlel.

Pak přišel Ine s novými pokrmy. Bylo to pro něho milé rozptýlení ochutnávat nová jídla a radoval se z toho. Po každém jídle se zjevoval sám Ine a pokládal mu stejné otázky – a on stejně odpovídal. A cítil při tom, že jeho Stvořitel není s něčím spokojen. Když osaměl, přicházel za ním hlas a ujišťoval ho: „Milý Gordone, Pán Ine hledá pokrm, po kterém se budeš cítit natolik silný, abys obstál v úkolu, který pro tebe přichystal. Jakmile se stane to, na co Pán Ine čeká, věř mi, že budeš připraven vyjít z podzemí. Teď pojď, naučím tě novou hru.“

Mnoho jídel ochutnal Gordon a pak, jednou, se probudil a uviděl na stole jablko. Bylo nádherné a jako by volalo po zakousnutí. Gordon neváhal. Už po prvním soustu měl pocit, že nic lahodnějšího nejedl. Rychle jablko dojedl a čekal na Ineho.

Pán Ine ale nepřicházel a Gordon náhle začal pociťovat mírné chvění v hlavě. Zvláštní vibrace byly nepříjemné, ale nevěděl, jak jim zabránit. Až najednou se zachvěl a pocítil obavu. Pociťoval, který do té doby neznal. A když se ozval hlas ve tmě, znepokojeně se rozhlédl kolem sebe. Ve chvíli, kdy se zjevil Ine a začal mu pokládat mu otázky, uvědomil si, že u mnohých neví, jak na ně odpovědět. Jeho chování a reakce se změnily. Část mozkových buněk Gordona byla napadena virem a infikována.

„Konečně,“ vykřikl Ine bouřlivě do prostoru, odkud udržoval spojení s Gordonem.

Vše se zachvělo a v nastalém okamžiku prolétly jeho myslí události, které předcházely tuto, tak toužebně očekávanou, chvíli. Mnoho jich proběhlo na zemi, zatímco on prováděl na Gordonovi pokusy s cílem změnit nastavení řídicího systému lidského těla tak, aby bylo schopno přijmout frekvenci Antisvětla. Ale ať zkoušel, co zkoušel, nic nevycházelo. Ochrana řídicího systému se zdála být neproniknutelná.

A tehdy za ním přišel Stín.

„Žáku Ine, vidím, že tvoje úsilí zatím nemá výsledky,“ promluvil mírně, přesto se Ine cítil provinile. „Netřeba však probouzet pochybnosti o svých schopnostech. Úkol, kterému jsi vystaven, je tak těžký, že, bez mé pomoci, by ti tvůj život k jeho vyřešení nestačil.“

„Ach, Mistře, co mám tedy dělat?“ vyrazil ze sebe překvapený Ine.

„Máš přece mne!“

„Vím, ale tebe volat bych se neopovážil.“

„Proto přicházím sám. - Sám jsem byl kdysi v podobné situaci. A stejně, jako tehdy, kdy jsem já obdržel od svého Mistra dar, tak nyní já přináším svůj dar tobě.“

Ine v úžasu naslouchal.

„Nejdřív si ale musíš uvědomit jednu zásadní myšlenku, která bude vždy platná ve světě, který nastolíš. Kde vládne jednotu, je skoro nemožné napadnout tuto jednotu zvenčí. Avšak vždy měj na paměti, že když svět bude světem, ve kterém je obsaženo Antisvětlo, žádná jednotu není tak jednotná, jak se bude jevit! Na tohle nikdy nezapomínej! Tedy!“

„Tedy?“ dychtivě naslouchal Ine slově Mistra.

„Tedy, co nejde napadnout zvenčí, je potřeba rozložit zevnitř. - Zde máš kód, nazývaný virus, který má schopnost přeprogramovat část řídicích buněk v mozku člověka tak, že se na jeho hlavě otevře druhý energetický kanál, který bude schopen přijímat impulzy na frekvenci Antisvětla a přijímat tak povely z jeho Zdroje. Stávající programy Světla tak budou narušeny a ty budeš mít v ruce nástroj je měnit. Jediné, co musíš vyřešit, je, jak vpravit tento kód do lidského těla. Zkus vodu, zkus potravu.“

Byl to podivný kód, který Ine včlenil do svých programů. Zdálo se mu, že dar Mistra mu úkol zjednodušil, avšak záhy pochopil, že, ačkoli má nástroj, ještě to neznamená, že ví, jak s ním naložit.

Voda se jako nosič neosvědčila. „Je nějak moc čistá,“ vzpomínal na dlouhé dny marných pokusů napadnout ji virem. Tak přešel na potravu. Dennodenně připravoval Gordonovi různé druhy jídel a do každého zanášel virus. Jenže virus se nedokázal spojit se strukturou potravy. „Musí být obsažen už v její podstatě,“ přemítal. „Ale jak toho docílit?“

V tom ho osvětlil nápad - zkusit virus vpravit do mateřské rostliny, aby se v průběhu jejího růstu přenesl do jejího plodu. Byla to jabloň, kterou si zvolil pro svůj pokus. Vysadil ji v podzemí, na místě, kam úzkou štěrbinou dopadaly paprsky světla, a naočkoval virem. Pětkrát oběhla Rhea kolem Slunce, než jabloň vydala první ovoce. Ale výsledek byl pro Ineho fascinující.

Pln napětí sledoval, jak virus, který byl obsažen v jablku, které Gordon snědl, se pomalu v jeho těle dostává k řídicímu centru v mozku a napadá jeho buňky. A informace, vložené do viru, začaly přeprogramovávat jednu ze skupin mozkových buněk, které pak začaly jemně vibrovat v nové, nízké, frekvenci. V ten okamžik se v Gordonově hlavě vytvořil nepatrný energetický vír a silové pole, které vytvářel, k sobě přitáhlo ultratenké vlákno, jež se uvolnilo ze Zdroje Antisvětla. Spojení bylo navázáno. Gordonův řídicí systém byl infikován a Antisvětlo, poprvé za celou existenci Universa, se připojilo k Homidovi.

„Konečně jsem našel způsob, jak narušit systém lidského těla, který stvořil lo,“ radoval se Ine. „A až se rozšíří můj virus i na další lidi, budou programy, které stvořil lo a řídí jeho Elefi, postupně nahrazovány mými. Mé programy budou ovlivňovat chování lidí! Gordon, lidé, svět, vše bude pod mojí nadvládou,“ opájel se svojí vidinou. „Teď jde jen o to, aby lidé jedli to, v čem bude virus obsažen. A o to se už postarám!“

„Úkol je splněn, Pane,“ hlásil Kaan, když se mu v obrazu plamene, který žhnul v podzemí, zjevil Ine.

„Vím, sledoval jsem tě. Tohle je jenom začátek, tvoje práce si však zaslouží pochvalu. Rozšířím tvůj druh po celé zemi!“ promlouval Ine k hadovi. „Jakmile se u Adama a Evy potvrdí to, na co tak dlouho čekám, rozneseš jablka do všech končin země. Je načase, abychom pronikli do lidského systému a začali ho měnit.“

2. Virus

Roztřásl se zimou, ačkoli zima nebyla. Něco projelo jejich hlavou a oni pocítili náhlý chlad. Virus byl aktivován a bezpečnostní obal jejich těl byl narušen. Odkudsi z hloubi Universa se začala ke Rhee blížit dvě vlákna Antisvětla. A kupodivu nebyla odpuzena, nýbrž našla své příjemce. Dva lidé na Rhee tak byli připojeni ke Zdroji Antisvětla a první příkazy Ineho programu začaly pronikat do jejich řídicího mozkového centra.

„Adame, potřebovala bych zahřát,“ řekla Eva a usmála se na něho.

„Něco ti najdu,“ odpověděl jí a po chvíli přinesl dva přehozy z teplé látky. Oba se do nich zabalili a přivinuli se k sobě. Jejich myšlenky se nesly k dnešnímu setkání s hadem na louce. Tolik chtěli o tomto setkání někomu vyprávět, ale celou cestu domů nikoho nepotkali. Doma si udělali večeři a pak je, náhle, přepadl chlad.

„Možná bychom o našem setkání ani mluvit neměli,“ ozvala se z ničeho nic Eva.

Adam potřásl hlavou. „Nejspíš máš pravdu,“ přisvědčil. „Kdo ví, co by nám řekli.“

„Třeba, že jsme neměli jíst to jablko!“

„To by mne tedy zajímalo, proč bychom si nemohli sníst dobré jablko,“ pronesl Adam tónem, jaký od něho Eva nikdy neslyšela. Ale ten tón se jí líbil. Ano, byl takový hlubší, mocnější. Eva s obdivem pohlédla na Adama. Jakoby cítila, že se trochu, maličko, změnil. A cítila, že i ona je, možná, snad, trochu jiná – lepší!

„Máš pravdu, nikdo nám nebude říkat, co máme a co nemáme jíst,“ pronesla pevně.

To zase zarazilo Adama. Takovou Evu nezná. „Ano, má pravdu, jistě!“ pomyslel si. Zadíval se na ni a v tom okamžiku mu připadala neskonale svůdná. A pak v jejích očích zachytil tu zvláštní energii touhy. Sám nevěděl, co dělá, ale to nutkání bylo neskutečně silné, že je nedokázal ovládnout. Uchopil konec jejího přehození a jedním trhnutím ho z ní strhnul. Eva vykřikla úžasem i vzrušením a v jejích tělech zahořela vášně. Byl to pro ně nový pocit, který je pohltil. Adam popadl Evu do náruče a malé jiskřičky prolétávaly kolem nich při aktu spojení.

Nebyla to sice doba Zlatého věku tak, jak ji Iltar, jeden z prvních Elefi, jež lidé nazývali elfy, pamatoval, ale přesto se mu zdálo, že v Universu vládne dokonalá harmonie a radost ve všem a se vším, co se v něm nacházelo. Rotování planet kolem Slunce, střídání světla a tmy, střídání tepla a zimy, otáčení Luny kolem Rhey, a pak všechno, co sami Elefi naprogramovali do systému, ano, vše probíhalo přesně tak, jak Pán lo určil.

Všech třináct členů Rady odpovědně plnilo své poslání a prostřednictvím svých Octaedrů kontrolovalo řád a běh programů jejich Stvořitele. Každý z nich měl samostatný úkol a společně se pak pravidelně setkávali, aby se informovali o vývoji Universa a radovali se z nových událostí.

S Láskou pak dohlíželi všichni Elefi na systém, který byl ustaven. Když bylo zapotřebí rady nebo pomoci, nechávali svá těla zhmotnit a přicházeli k obyvatelům jednotlivých světů, aby je učili. A ti vždy s úctou přijímali jejich poselství a jednali podle jejich pokynů. Neboť vše bylo tak zakódováno v programech, které běžely ve Světlu.

Iltar rád naslouchal vyprávění Elefi o tom, jak obyvatelé jednotlivých planet zachází s dary, které jim dal Stvořitel a oslavují život, a Světlo, a Lásku. Zejména jej těšily příběhy jeho syna, Gawaina, ze života lidí, v řeči Stvořitele Homidů, na planetě Rhee, přestože v něm vyvolávaly teskné vzpomínky na jeho ženu. Tolik věků již uběhlo od doby, kdy její tělo bylo zničeno ohněm z Gal-ahu, avšak Pán lo z jejího Světla stvořil duši planety, kterou po ní pojmenovali, Rhea. Proto k ní často sestupoval a naslouchal jejímu pulzování. A Rhea se vždy zaradovala, jakmile se jí dotknul. Dlouho pak spolu promlouvali o tom, co bylo, co je a co bude.

I Gawain rád mluvil s matkou. Děkoval jí za krásu květeny, která vyrůstá z její země a dává obživu lidem i zvířatům, za vodu, kterou nechává proudit po svém těle i za každíčkovou pomoc, kterou lidem poskytuje.

Život lidí na Rhee přinášel radost i Terefi, jimž lidé, pro jejich malý vzrůst, začali říkat skřítkové. Skřítkci lidi bavili a pomáhali jim s jejich každodenními činnostmi a ti je milovali. A časem někteří ze skřítků opouštěli podzemí a začali v domech lidí i bydlet a společně s nimi žít ve vzájemné pospolitosti. Zároveň si však byli neustále vědomi svého nejodpovědnějšího úkolu, a to střežit v podzemí oheň tak, aby se nikdy nedostal na její povrch. Nebylo však nikoho v té době, kdo by měl zájem měnit běh věcí.

Elf Dilmund shlížel na Rheu a byl zasmušilý. Dobře si pamatoval na slib, který dal Ergínovi, že nalezne jeho syna Gordona, a ačkoli požádal o pomoc s pátráním i Gawaina, Gordona ne a ne najít. „Možná už odešel z tohoto světa,“ často přesvědčoval sám sebe, ale jakási vnitřní pochybnost mu nedovolila se s tím spokojit.

Ergín dlouho v sobě nosil naději, že se ještě se synem setká, ale s přibývajícím věkem se již Dilmunda neptal, zda nemá o něm nějaké nové zprávy. Smířil se s tím, že jeho syn již nežije a s touto myšlenkou dokončil svůj život.

„Ach Rhee, Rhee, jaká ukrýváš v sobě tajemství? Prozrad' mi je, vydej Gordona,“ často prosíval Rheu Dilmund.

„Milý Dilmunde,“ odpovídala mu Rhea, „vím, co tě trápí a tolik bych ti chtěla pomoci. V podzemí se skrývají mnohá tajemství. Ale vše je zastřeno temnotou a já nemám moc ji prohlédnout. Cítím ji, ale neumím ti pomoci.“

„Také ji cítím, matko Rhee, avšak nevím, kam zaměřit svoji pozornost, kde hledat.“

„Nezbývá než vyčkat věcí příštích. Vždyť to, co má být vyjeveno, se zcela jistě vynoří na povrch. Jde jen o to být připraven, Dilmunde!“

Druhý den po setkání s hadem vyšli Adam s Evou z domu, aby se vydali pro byliny, ze kterých jim Eva vždy dělala něco dobrého k jídlu. Těla měli zahalená do přehozů, protože chlad neustupoval.

„Ahoj Evo, ahoj Adame,“ zdravila je již z dálky kamarádka Sára, sotva je spatřila.

„Ahoj Sáro,“ odpověděli a jakési pochybnosti jim prolétly kolem hlavy. „Ta Sára je neoblečená,“ napadlo je.

Sára mezitím přišla blíž a udiveně se ptala: „Proč máte na sobě ty přehozy? Vždyť je přece takové teplo!“

„Je nám chladno, tobě ne?“ zjišťovala Eva. „A není ti to nepříjemné, chodit takhle nahá?“

Sára se zarazila. Takhle Evu mluvit ještě neslyšela a nerozuměla jí. „Chladno?“ divila se. „Vždyť je přece slunečné období a nikdo na sobě nic nenosí, když není zima. - Nejste nemocní?“ dodala po chvíli.

„Ach ano, je docela možné, že jsme nemocní,“ pomyslela si Eva. „Možná máš pravdu,“ odpověděla jí. Rychle se se Sárou rozloučili a otočili se zpátky k domovu. Podivné obavy, jakýsi nepatrný strach, je zasáhly a oni by se jich rádi zbavili. Ale jak to udělat, aby se o tom nikdo nedozvěděl?

„Zajdeme za skřítky, ti dokáží vyléčit všechno, určitě nám pomohou,“ rozhodl nakonec Adam.

„Nevím, vůbec si s tím nevím rady,“ bručel si pod vousy skřítek Grim, který vždy dokázal najít lék na nemoc či zranění, která se lidem stala. „Teplotu nemáte, všechny orgány pracují tak, jak mají, pouze kolem hlavy cítím jemné a poněkud jiné vibrace, než by měly být. Ale to by snad nemuselo mít za následek změnu pocitu vnímání tepla a chladu. – Nepřihodilo se vám něco od včerejška, něco mimořádného?“ vyzvídal.

„Ne, ne,“ dušovali se Eva i Adam, „všechno, co jsme dělali, bylo jako obvykle.“

„Tak na toto jsou moje vědomosti krátké, musíme poprosit o pomoc elfy.“

„Elfy? Proč?“ zalekl se Adam. „Však my to zvládneme sami a ono to jistě za pár dní přejde.“

„No, když myslíte, ale stejně to s nimi budu konzultovat,“ prohlásil Grim.

„Myslíš, Adame, že elfové na něco přijdou?“ zeptala se Eva, když přišli domů.

„Nevím, ale oni nás řídí, asi dokáží poznat, co s námi je.“

„Jestli to způsobilo to jablko...“

„Spíš mám obavy o ty vibrace kolem naší hlavy. Co to jen může být?“

„Víš co, Adame, ať je to, co je to, je to jedno. Když se zahalíme do přehozu, je nám teplo. A ostatně, člověk by neměl chodit odhalený,“ prohlásila rezolutně Eva. Vzápětí si ale uvědomila, co řekla a zarazila se. „Proč jí teď napadají takovéto zvláštní myšlenky?“ uvažovala.

I Adama znepokojila její slova. Stejně, jako jeho odpověď Grimovi. „Nedokázal mu přece říci pravdu o jablku, a přitom to řekl tak bezprostředně, jako by to pravda byla. Zvláštní,“ pomyslel si. Ale mlčel. Místo toho chytil Evu za ruku a objal ji. Pocit strachu, pocit, který dřív neznali a kterého se nebyli schopni zbavit, se neustále vracel.

Gawain hleděl překvapeně do Octaedru a nemohl uvěřit tomu, co viděl. Až k němu se dostala žádost, aby prověřil možnou příčinu nemoci dvou lidí, Adama a Evy, protože nikomu ze skřítků ani elfů se nepodařilo ji odhalit. Matrice chování Adama i Evy v hlavním řídicím programu se zdála být neporušená. Zaměřil tedy na ně pozornost prostřednictvím Octaedru a to, co uviděl v inverzní rovině, ho zaskočilo. Dvě tenká vlákna Antisvětla, vyvěrající z hlubiny Universa, byla spojena s mozkovými centry těchto dvou lidí.

„Jak je to jen možné? Jak se to mohlo stát? Žádné stvoření nemá možnost přijímat frekvenci Antisvětla, a nyní toto?“ Udiveně zkoumal jednotlivé procesy a pak si všiml, že některé vzorce matrice programů Adama a Evy vytváří jiné obrazce, než u ostatních lidí. „S tímto musí okamžitě seznámit Radu Universa,“ pochopil. „Jestli je to skutečně tak, jak se mu jeví, Rhea je v ohrožení.“

Zaraženě a nevěřičně hleděli členové Rady do Octaedrů a sledovali vlákna Antisvětla napojená na Adama a Evu.

Do nastalého ticha řekl Iltar: „Uplynulo velmi mnoho událostí od doby, kdy lidé vyšli na povrch Rhey a celý ten čas jsme trávili v lásce, radosti a klidu. Celý ten čas však, nás, kteří víme, že Antisvětlo se stále nachází kdesi v Universu, tížilo, že může přijít okamžik, kdy se znovu zjeví. Ten okamžik je tady. - Víme ovšem také to, že se silami Antisvětla neumíme soupeřit. Jediné, co můžeme, je zkusit upravit programy těchto dvou lidí tak, aby je vliv Antisvětla nenutil udělat něco, co by narušilo Harmonii a řád na Rhee.“

„Navrhuji je izolovat od ostatních lidí,“ zvolal Elnur.

„Možná,“ připustil Iltar. „Nejdříve je však potřeba zjistit, co se událo v jejich životě takového, že Antisvětlo mohlo proniknout do jejich systému - abychom zabránili tomu, že se situace bude opakovat i u dalších lidí. Až toto budeme vědět, budu celou věc konzultovat s naším Stvořitelem, Pánem loem. Jistě nám poradí. Vždyť jedině On může zasáhnout do programu stvoření tak, aby opět zahnal Antisvětlo zpět do temných koutů Universa.“ „I když je otázkou, na jak dlouho,“ pomyslel si v duchu.

Adam s Evou seděli zahaleni na lavici před svým domem, když tu se, z ničeho nic, před nimi objevily tři nádherné bytosti. Všechny tři měly na sobě dlouhá roucha jiné barvy, jedno bylo bílé, druhé modré a třetí žluté. Z jejich těl vyzařovalo světlo a jejich pohledy byly plné lásky a milosti. Ihned pochopili, kdo je navštívil - elfové. Takto se lidem zjevovali. Nepřicházeli často, ale jejich návštěvy měly vždy nějaký důvod. A Adam s Evou vytušili, proč přichází tentokrát, a pocítili nepatrný, ale zřejmý, strach.

Byli to Gawain s elfkou Noemi a elfem Dilmundem, jejichž pohled okamžitě zaregistroval, jak se světelný obal, který měli Adam i Eva kolem svých těl, rozvíbroval na neharmonické frekvenci a na jeho samém okraji, přímo u hlavy, se objevil malý tmavý stín.

Pak Gawain sáhl pod roucho, vytáhl Octaedr a elfové v inverzním obraze spatřili, jak právě v místě stínu v obalu lidí, kteří tu stáli před nimi, jsou na jejich těla napojena vlákna Antisvětla. Gawain schoval Octaedr a všichni se upřeně zadívali na Adama a Evu.

Ti, do této chvíle, seděli nehnutě se zatajeným dechem na lavici a s výrazem mísícím údiv s překvapením v obavách hleděli na elfy. Jejich pohyb byl čímsi paralyzován. Až teprve pak, co se na ně elfové zadívali, se něco kolem nich uvolnilo a oni vydechli. Okamžitě vstali a hluboce se uklonili příchozím.

„Vítáme vás v našem příbytku, vážení hosté,“ promluvila Eva. „Jsme potěšeni, že jste nás navštívili – pojdte dál a posadte se,“ zvala je.

„Děkujeme ti, Evo, za tvé přivítání,“ řekl Gawain, „rádi vstoupíme do vašeho domu a popovídáme si. – Jistě tušíte, proč jsme přišli. Ano, až k nám se dostala zpráva o vaší nemoci. Proto jsme tady, abychom vám pomohli.“

„Vážíme si toho, pane,“ řekl Adam. „Samotné nás trápí, že jsme najednou něčím jiní. A chtěli bychom být opět zdraví, jako dřív. Budeme rádi, když nás uzdravíte.“ Pak otevřel dveře a elfové vstoupili do domu.

Adam s Evou obývali malý domek na okraji města. Města elfové postavili lidem, aby měli kde bydlet potom, co vyšli z podzemí. Každá rodina dostala jeden dům, který byl vkusně zařízen a který si lidé v dalším období svého života zvelebovali. A jak děti v rodinách dorůstali, odcházeli a sami si stavěli své domy tak, jak je to elfové naučili. I Adam s Evou si postavili svůj dům poté, co se rozhodli žít spolu. Za dva dny stál na okraji města hezký domek s malou zahrádkou, kde plánovali Adam s Evou založit rodinu. Těšili se na své potomky, ale věděli, že je potřeba se nejdřív na takovouto událost připravit.

Všichni se usadili na židle u kulatého stolu, který byl v pravé části hlavní místnosti domu, jež sloužila jak k vaření, tak se v ní scházeli hosté, hrály se hry a povídalo se o životě. Eva by ráda nabídla elfům něco k jídlu a pití, ale marně vzpomínala, co mohou takoví elfové jíst. Noemi viděla její rozpaky a uklidňovala ji: „Netrap se, Evo, tím, čím nás pohostit. Místo toho se posad' a vyprávěj nám, co jste za poslední dobu prožili, kde jste byli či koho jste potkali. Zejména v době před tím, než jste onemocněli.“

„Řekněte nám všechno,“ připojil se Dilmund, „ať se stalo cokoli, jsme tu proto, abychom společně objevili příčinu vaší nemoci a mohli tak hledat způsob, jak ji vyléčit,“ povzbuzoval je.

„Bojíme se o tom mluvit,“ ozval se do nastalého ticha Adam.

„Bojíte?“ zeptal se překvapeně Gawain. „O tomto pocitu jsem slyšel z vyprávění svého otce. Kdysi, v dávných dobách, o něm hovořili ti, kteří byli vyslanci temnoty – ten ale není zakódován ve vašich tělech a myslích.“

„Nevíme, co se s námi děje,“ přidala se Eva.

„To to jablko! To to nejspíš způsobilo!“ zvolal z ničeho nic Adam.

„Adame!“ okřikla ho Eva.

„Moji milí, co jen to s vámi je?“ zeptala se Noemi s takovou láskou v hlase, že se oba dva rázem uklidnili. „Vyprávějte nám příběh o jablku,“ vybídla je.

„Když to máte tak,“ začala pomalu Eva. „To odpoledne jsme si udělali výlet na nedalekou louku. Často tam chodíváme, když je venku krásně, lehnout si do trávy plné okouzlujících květin a nechat se uspávat jejich vůní. Máme to tam moc rádi.“ Odmlčela se.

„No a co se stalo tentokrát?“ vyzvídal Dilmund.

„Měla jsem krásný sen, ale najednou mne něco probudilo, spíš tedy někdo.“

Elfové se zarazili. „Kdo to byl, Evo?“ zeptal se Gawain.

„Takový zvláštní tvor, nikdy dřív jsem ho neviděla. Řekl, že se nazývá had.“

„Tak přece. Otec měl pravdu, když říkal, že se museli setkat s někým z podzemí,“ pomyslel si Gawain. „A dál? Pokračuj, jak probíhalo vaše setkání?“

Když Eva dovyprávěla vše, co se jí s Adamem přihodilo na louce, elfové dlouho mlčeli. Pak Gawain promluvil: „Měl jsi pravdu, Adame, když jsi říkal, že to způsobilo to jablko. Vypadá to, že v tom jablku bylo obsaženo něco, co zapříčinilo vaši nemoc. Vaše nemoc bude tedy stejně zákeřná, jako síly ukrývající se ve tmě. Tím je situace mnohem závažnější než si my všichni, v tuto chvíli, dokážeme představit. Co je tou příčinou, zatím nevíme, ale slibujeme vám, že uděláme vše pro to, abyste se zase uzdravili, ačkoliv nedokážeme říct, zda vaši nemoc budeme umět vyléčit. Co však víme určitě, je, že musíme oznámit všem lidem na celé Rhee, že jim hrozí nebezpečí. Protože síly z podzemí vyslali na zem posla, aby otrávil lidský rod a je potřeba mu jeho plány překazit. Tímto úkolem pověřuji Dilmunda. Vás chci požádat, abyste zůstali ve svém domově a nestýkali se s ostatními do doby, než opět přijdeme.“

„Ano, pane, slibujeme, že zde zůstaneme a budeme vás čekat,“ prohlásil Adam. „Naši otcové čekali dlouhý věk v podzemí, bude to pro nás lehčí zkouška čekat na zemi.“

„Mýlíš se, Adame! Bude to pro vás mnohem těžší zkouška než pro vaše otce. Vaše nemoc vám totiž může zastřít vaše smysly stejně, jako vaše činy. Říkám vám to proto, abyste to věděli. Budeme vás sledovat a chránit, ale nedokážeme vás ochránit před sebou samými.“

Gawainova slova zasáhla do podvědomí Adama i Evy, avšak jakoby nějaký vir jim nedovoloval je přijmout se stejnou radostí, pokorou a laskavostí jako dřív. Koho nebo čeho se nyní mají bát víc? Nemoci nebo elfů?

„Buďte bdělí,“ řekl na rozloučenou Dilmund a elfové zmizeli. Jen tři prázdné židle po nich zůstaly a venku se začalo stmívat.

3. Odhalení

Celá Rada Universa - Gawain, Elnur, Ar-kaan, Phoebe, Sára, Arcus, Helene, Ivanna, Marran, Valoi, Ellain a Magg - zasedla spolu s Iltarem, aby si vyslechla Gawainovu zprávu o návštěvě u Adama a Evy. Když Gawain domluvil, nastalo dlouhé ticho. Všichni si uvědomovali vážnost toho, co vyslechli a pochopili, že selhali jako Strážci Universa, že jejich schopnosti jsou omezené pro to, aby mohli čelit Antisvětlu a včas odhalit jeho záměry. Iltar vnímal jejich myšlenky a spojoval je do jediné:

„Přišel čas, abych se opět spojil s naším Stvořitelem,“ oznámil do napjatého ticha. „Ocitáme se v situaci, kdy je potřeba Jeho pomoci. Děkuji Gawainovi, že varoval Homidi a prosím ostatní, aby pomocí Octaedrů pozorně sledovali, co se děje v jednotlivých světech, neboť nevíme, kam až sahají záměry sil temnoty. Nemáme sice prostředky, jak Antisvětlu zabránit v jeho působení, je však nutné alespoň vědět, kde se pohybuje.“

Když lo přišel po práci domů, zamířil do své pracovny, posadil se ke stolu a zaktivoval konzoli. Chtěl si vyhledat jednu informaci, která ho cestou napadla, když tu se mu, zcela nečekaně, objevilo na monitoru upozornění: Iltar prosí Pána loa o slyšení.

„Tak Iltar“, pomyslel si, „jak dlouho s ním již nemluvil, jak dlouho se už nepodíval do Orfea. Kolik událostí proběhlo od chvíle, kdy ustavil nový systém Universa. Z počátku světy navštěvoval, ale když viděl, že Elefi úspěšně převzali úlohu Strážců a vývoj jednotlivých světů probíhá v Lásce a harmonii, navštěvoval Orfea méně a méně. Věnoval se rodině, synovi Ronovi a pomalu cítil, že i svým věkem se přehoupl do druhé poloviny života. - Snad se něco nestalo, že ho volá jeho věrný Elefi“, honilo se mu hlavou.

„Rone, můžeš přijít za mnou?“ zavolal na syna, který seděl ve vedlejší místnosti. „Iltar nás volá. Co by mohl chtít?“

Sotva Ron uslyšel o Iltarovi, v mžiku stál za sedícím otcem a sledoval monitor. „Nemám tušení, snad se neudálo něco v Orfeovi, co by potřebovalo naši pomoc,“ pronesl zadumaně a čekal, až otec zaktivuje přístup do Orfea a vyvolá spojení s Iltarem.

Jakmile bylo spojení navázáno, uviděli Iltara, jak zamyšleně hledí do monitoru v přenašeči a čeká, až se objeví obraz Pána loa. lo pokynul Iltarovi na pozdrav a na obrazovce se objevila slova: „Zdravím tě Iltare, příteli! Četl jsem tvůj vzkaz a vidím, že o něčem přemýšlíš. Stalo se snad něco v Orfeovi?“

„I já tebe zdravím, Pane,“ odpovídal Iltar a lo s Ronem sledovali jeho myšlenky. „Ani nevíš, jak jsem rád, že ses objevil. Ano, stalo se něco velmi znepokojivého.“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Dvě bytosti Homidů se najednou začali chovat jinak než ostatní. Mysleli jsme si, že onemocněly, ale žádný způsob léčby na ně nepůsobil. Využili jsme tedy tvého daru, Octaedru, abychom se pokusili nalézt něco, co by nám odhalilo příčinu jejich změněného chování.“

„A co jste zjistili?“ ptal se netrpělivý Ron.

„Ach, i tvůj syn je s tebou, jaké štěstí,“ řekl Iltar a pokračoval: „Zjistili jsme cosi naprosto neočekávaného, a to, že jejich těla jsou napojena, kromě Světla, i na Antisvětlo!“

„Cože?!“ prolétlo na obrazovce jako výkřik. Jakoby někdo loa zprudka zasáhl v bolestivém místě, tak hluboce jím otřásla Iltarova zpráva.

„Ano, Pane, v inverzním obrazu Octaedru jsme spatřili, jak ke hlavám jejich těl jsou připojena vlákna Antisvětla. Srdce mají stále spojená se Světelnými vlákny, přesto je patrný vliv Antisvětla na jejich chování. Víím, že jsme tě zklamali jako Strážci, protože jsme Rheu nedokázali ochránit, ale prosíme tě o pomoc. Není v našich schopnostech poradit si s touto situací.“

„Tak Antisvětlo je zpět na Rhee,“ procházelo loovou myslí. „To snad není možné!“ zaznělo pokojem a lo se hněvivě zvedl ze židle. „Co se to tam děje? My se ho snad nezabavíme!“ zvolal tak mocně, že to přivolalo i Eiu.

„Tati, uklidni se,“ mírnil ho zaskočený Ron, „nejdříve musíme zjistit všechno o tom, kde se tam Antisvětlo vzalo a pak budeme přemýšlet nad tím, jak se ho zbavit.“

Eia, která okamžitě všechno pochopila, vzala loa za ruku. „Je to otřesná situace, ale Ron má pravdu, je potřeba získat víc informací. A Iltar čeká na odpověď.“

Eia vždy dokázala loa uklidnit. Usmál se na ni a opět zasedl ke konzoli.

„Děkuji ti, že jsi mne hned zavolal, Iltare,“ vzkazoval mu. „Svoji roli Strážců jste splnili, protože jste odhalili napadení a zavolali jste mne. Ale dříve, než se sám podívám na události, které se staly, řekni mi dopodrobna vše, na co jste přišli,“ vyzval ho.

A Iltar vylíčil loovi vše, co se událo na Rhee kolem Adama a Evy. Když skončil, objevilo na monitoru: „Nejsou to, Iltare, příznivé zprávy, které přinášíš. Antisvětlo si opět vynucuje naši pozornost. Dobře tedy. - Svolej Radu Universa a vyříd' jí mé poselství: Elefi jsou dobrými Strážci a jejich Stvořitel jim děkuje. Dál sledujte veškeré dění ve všech světech a buďte ostražití. Já pak zahájím kroky k tomu, abych zabránil Antisvětlu v jeho šíření. - Tebe, Iltare, prosím, abys byl připraven na spojení. Nyní, ve jménu Světla, jdi v pokoji.“

Komunikace byla ukončena a lo s Ronem a Eiou se na sebe podívali. Jejich rodinný klid byl narušen a oni věděli, že je čeká vyřešit složitý úkol - zjistit příčinu toho, co se stalo a zasáhnout.

Zapomněli na jídlo a soustředěně začali procházet úroveň po úrovni jednotlivých programů, jejich matrice a obrazy. V inverzním módu pak pátrali po Antisvětlu. A objevili, že část nitra Rhey je zahalena temnou hmotou, takovou, jakou pamatovali z doby, kdy stín zahalil celou Gaiu, aby zamezil možnost sledovat, co se za temnotou odehrává. Ale lo si již uměl poradit s touto překážkou, a tak záhy spatřili, že hluboko v nitru Rhey se skrývají podivná stvoření, která jsou napojena na drobná vlákna Antisvětla, vycházející z toho nikdy neprobádaného a neproniknutelného prostoru Universa, ve kterém se nalézají jejich Zdroj. Zároveň však uviděli velkého hada a pak, k jejich překvapení, i jednoho Homida.

„Tati, podívej,“ zvolal Ron, „ten Homid je napojený i na Antisvětlo. Kdo to jen může být?“

„Jmenuje se Gordon,“ pronesl lo, když si o něm vyvolal v systému bližší informace. „Podle našich programů měl vyjít s ostatními na povrch Rhey, ale jak se tak dívám, jeho program byl narušen a změněn. Podle toho, jaké informace dostávám, tak tento Homid má nyní naprogramováno, že z něho bude vládce Homidů na Rhee. - Synu, to snad není možné! Koho jen mohlo napadnout takhle zasáhnout do programu?!“

„To bude mít jistě souvislost s tím jeho napojením na Antisvětlo. A to mne zajímá! Jak k tomu mohlo dojít?!“

„Počkej, počkej, vidíš ještě támhleta vlákna?“ ukazoval lo Ronovi na monitoru další dvě vlákna Antisvětla směřující na jinou část Rhey. „Ta vedou k těm dvěma Homidům, o kterých mluvil Iltar, k Adamovi a Evě.“

Eia, která do této chvíle vše mlčky a otřeseně sledovala, zašeptala: „lo, ach lo, co se to zase děje? Co je to za bytosti v podzemí? Kde se tam vzali? Kde se tam vzalo Antisvětlo? Vypadalo to, že se už nemusíme o naše stvoření bát, že jsou v bezpečí. Ale teď vidím, že to zase začíná.“

lo se k ní otočil a s největší láskou, jakou byl ve svém rozpoložení schopen, ji pohladil. „Miláčku, vím, jak tě to ranilo, stejně jako mne a Rona. Mrzí mne, že jsem nedokázal zabezpečit světy Orfea tak, aby se Antisvětlo již nebylo schopno nikdy vrátit. Bohužel, podpora, které se mu dostává, je, zdá se, nevycherpatelná. A, bohužel, má takové schopnosti, že překonává veškerá naše zabezpečení a ochrany.“ Eia se po těch slovech k němu přitiskla, aby načerpala alespoň trochu energie z jeho přítomnosti.

Přivinul ji k sobě a ledabyly prohodil: „Mám však pro vás jedno překvapení.“

Eia s Ronem se na něho tázavě zahleděli. „Nevím, jestli to byla předtucha či varování, možná to byl nápad vyšších sil, kterým mne obdařili. Ale ve chvíli, kdy jsem utvářel současný systém Universa, připravil jsem si i jednu knihovnu.“

„Knihovnu?“ podivil se Ron.

„Ano, synu, knihovnu - tajnou knihovnu! Knihovnu, o které jsem až do této chvíle nikomu nic neřekl. Nyní přišel čas ji otevřít.“

„A co je to za knihovnu?“ vyzvídala Eia. „Nenapínej nás!“

„Je to knihovna veškerých událostí, které se staly, probíhají a které se stanou v Universu. Jakýsi archiv všeho, co bylo, je a bude. Nikomu jsem o ní neřekl, abych měl jistotu, že nikdo po této knihovně nebude pátrat, popřípadě ji chtít měnit. Teď vidím, že jsem udělal dobře. Díky ní můžeme pohlédnout do minulosti, projít jednu událost za druhou, zkoumat, jak se ty podivné bytosti dostaly na Rheu, proč je Gordon v podzemí a hlavně, kde se vzalo to spojení s Antisvětlem. – Pomůžeš mi s tím?“ obrátil se na Rona.

„S radostí,“ usmál se Ron.

„Děkuji, víš, jsem rád, že mám takového syna a bude mi potěšením předat ti jednu správu nad Orfeem.“

„A já se budu snažit být tak dobrým stvořitelem jako jsi ty, tati.“ Objali se.

Eia se na ně nemohla vynadávat. Oba je milovala. „Nejdříve si ale pojdte odpočinout a posilnit se, máte před sebou mnoho práce,“ prohlásila.

Knihovna A-ka-ši, knihovna veškerých událostí systému Universa v dimenzi Orfeus. Takový záměr měl lo, když ji koncipoval a nyní poprvé otevřel. Ze všech záznamů vybral souslednost událostí na Rhee a spolu s Ronem prověřovali jednotlivé záznamy. Brzy zjistili, že v okamžiku naběhnutí systému, v době, kdy lidé vyšli z podzemí, jeden člověk tam zůstal. Byl to Gordon, jenž za doprovodu zvláštního tvora zamířil do prostoru za temnou bariéru. Zde pak, v posloupnosti událostí, spatřili, jak

v plamenu ohně se před Gordonem objevil Ine a rozmlouval s ním. Ještě mnohokrát navštívil Ine Gordona a ubezpečoval ho o svých nejlepších záměrech, i o tom, jak se jednou, s jeho pomocí, stane vládcem lidí. A tvor stínu často dával Gordonovi ochutnávat z pokrmů, které Ine vytvářel. A pak se stalo, že Gordon snědl jablko z jabloně, kterou Ine v podzemí vypěstoval.

Io s Ronem se zachvěli, když spatřili, jak se, po sněžení jablka, tenké vlákno Antisvětla napojilo na Gordonovu hlavu. Così, co bylo obsaženo v jablku, jakýsi virus, způsobilo, že vnitřní zabezpečení řídicího systému v Gordonově mozku bylo prolomeno a vytvořilo se zde pole s vibrační frekvencí Antisvětla, což umožnilo vláknu Antisvětla se připojit. A ve chvíli, kdy vlákno dosáhlo kontaktu, začaly ze Zdroje postupně přecházet do Gordonova mozkového řídicího centra informace, umožňující zasáhnout některé matrice loových programů. Tato narušení pak způsobilo odchylku od původního programu a tím začalo docházet ke změně Gordonova chování. Gordon se ocitl jak pod vlivem Světla, tak i Antisvětla.

„Podívej, to je ten had!“, zvolal náhle Ron a ukazoval otci na monitoru dlouhé černé lesklé tělo, jak vylézá z temnoty do světla ohně.

Io celou dobu nepromluvil, jen upřeně, s ohromným výrazem, hleděl na monitor a sledoval průběh událostí. Nemohl stále uvěřit tomu, že je to opravdu jeho bratr Ine, kdo stojí za zásahy Antisvětla do života Universa. Ani když sledoval, jak Ine instruuje hada, aby donesl jablko lidem na povrch země, nechtěl uvěřit. Teprve, když si vyvolal archiv přístupů do systému a zjistil, že všechny příkazy, řídicí události Antisvětla, byly zadány z Ineho konzole, pochopil, že to nemůže být jinak. Že Aia měla pravdu.

„Tak tohle Inemu nedaruji,“ řekl tvrdě. Ron se na otce podíval a viděl jeho bolest.

I Ronovo zklamání bylo obrovské. „Proč?“ pronesl, „proč to Ine jen dělá?“

„Zeptáme se ho! Nejen Aie dluží omluvu, ale všem! A jestli bude zase mlčet, nevádí. V Orfeovi se odmlčí nadobro, protože právě teď jsem ztratil bratra. Ach synu, jestli by nebylo lepší celou hru ukončit,“ povzdechl si.

„Ještě počkej, tati, ukončit hru můžeš kdykoli.“

„Dobře. Jdeme svolat ostatní!“

Bylo to již dávno, kdy se Vyvolení sešli, aby řešili otázky týkající se Orfea. Základní programy byly nastaveny, jejich řízení a správu převzali Elefi a oni se již chodili pouze dívat na vývoj života jednotlivých světů. A jelikož se všem zdálo, že běh událostí pokračuje v harmonii a podle zákonitostí, které tam nastavili, neměli důvod do běhu zasahovat či ho měnit. I proto byli zvědaví, co zajímavého jim chce Io sdělit, když je požádal, aby se k němu dostavili na setkání.

Jedině Ineho loova žádost mírně znepokojila. Pozorně sledoval činnost Elefi a věděl tedy, že zjistili přítomnost Antisvětla na Rhee a informovali o tom Io. Hned mu bylo jasné, co se bude na schůzce probírat. „Musí se na ni pečlivě připravit. Co kdyby zase někdo přišel s obviněním, že za to může on.“

Jakmile se Vyvolení usadili kolem stolu v loově pracovně, zaktivoval Io konzoli a otevřel program Orfeus. Všichni spatřili na monitoru známé světy a radovali se z obrazu, který viděli. Celý systém Universa se na první pohled jevil jako dokonalý ve své Harmonii.

Když Io přiblížil obraz Rhey, sledovali na monitoru, jak Homidi sbírají ovoce a zeleninu, aby si udělali zásoby na dobu, až přijde zima. Přitom se usmívali a byli spokojeni, stejně jako ti, kteří je pozorovali.

Avšak Io se zachmuřil a pravil: „Přátelé, není vše tak krásné a idylické, jak to na první pohled vypadá.“ Všichni se k němu otočili. „Ano, pod krásnou slupkou se skrývá temný červ, který čeká na svoji chvíli, aby mohl vylézt na povrch.“ Při těch slovech přepnul obraz do inverze a Vyvolení spatřili vlákna Antisvětla vedoucí na Gaiu. I to, že tři z nich jsou napojena na Homidi.

„No tohle!“ zvolal Roy, „kde se tam ta vlákna vzala? A jak to, že se jim podařilo připojit se na Homidi?“

„I tuhle otázku jsem si položil a znám na ni odpověď,“ řekl Io a udělal dlouhou pauzu, při které upřel svůj pohled na Ineho.

Ten to pochopil jako výzvu. Vždyť byl připraven. „Aha, tak opět je tu zpátky moje obviňování,“ připomněl Ine, „to jsem si mohl myslet. Sotva se objeví Antisvětlo, ihned jsem do toho zapleten já, že?“
Io byl klidný. „Ty víš, že jsem ti věřil, bratře. A nejen já. Všichni Vyvolení, kromě Aii a Eii, uvěřili tvým slovům o tom, že jsi skončil se svým spojenectvím s Antisvětlem.“ V místnosti zavládlo napětí a všichni čekali na další loova slova.

„Dostal jsi od nás nevýslovnou důvěru, Ine, a ty jsi nás všechny zradil!“ zvolal Io a Ine se uraženě postavil.

„To jsi přehnal, bratře,“ zasyčel. „Co máš proti mně tentokrát? Co nového sis na mne zase vymyslel, že tě to opravňuje mne takto urážet?“

„Když jsme se rozhodovali naposled, stála proti sobě dvě tvrzení – tvrzení Aii o tvém spojení s Antisvětlem a tvrzení tvé, kterým ses hájil. My jsme hloupě podleli tvým slovům a Aie nevěřili.“ Io se k ní obrátil. „Tímto se ti, Aio, omlouvám. Mojí chybou bylo, že jsem věřil víc bratrovi, než poselství tvého Anděla.“ Aia na loa nevěřičně hleděla.

Io se otočil k ostatním a pokračoval: „Stojím tu před vámi, abych vám přednesl důkaz o tom, že nás Ine podvedl. - Víš Ine,“ obrátil se zpět k němu, „tentokrát jsem se na setkání s Antisvětlem připravil a ty jsi o tom nevěděl. A tak mám důkazy. Mám záznamy událostí, které se staly a mám k nim i soupis přístupů, kdo je vytvářel.“

Ine zesinal. Všichni na něho i na loa překvapeně zírali.

„Když jsem utvářel současný řád na Rhee,“ vysvětloval Io, „napadlo mne, že vytvořím záznamovou knihovnu, kterou jsem nazval A-ka-ši. V této knihovně se uchovávají všechny záznamy o tom, co se stalo, co právě probíhá a co se stane v prostoru Universa. Abych měl však jistotu, že po této knihovně nebude nikdo pátrat, neřekl jsem vám o ní. Činím tak až nyní, v době, kdy je potřeba odhalit pravdu, která je pro mě tak krutá.“ Odmlčel se na chvíli a pokračoval: „Když jsem byl zpraven od Elefi, že v prostoru je opět Antisvětlo, nahlédl jsem do této knihovny a zjistil hroznou věc, a to, že za Antisvětlem a jeho šířením v Universu stojí můj bratr Ine. – A já ti tolik věřil, bratře!“ vykřikl Io.

Zaražení seděli Vyvolení na svých místech a v jejich tvářích bylo možno spatřit zděšení.

Ine byl připraven na různé varianty loova chování, ale knihovnou A-ka-ši ho Io překvapil. Snad to byl pokyn Stína, to, co ho v tu chvíli napadlo a pro co se rozhodl. Byla to myšlenka, která by nemohla mít, za normálních okolností, šanci na realizaci, ale nyní se Inemu jevila jako ta nejlepší. Po prozrazení jeho spojení s Antisvětlem si uvědomil, že ztrácí přátele. Partnerku neměl a s rodiči si příliš nerozuměl. Byl ve svém světě osamocen a jediné, co ho naplňovalo, byla práce v Orfeovi. Jenže po dnešku by určitě přišel i o to, co je mu nejmilejší. To nesmí připustit! Tentokrát se svých výtvorů nevzdá! - Ačkoli nebyl vnitřně klidný, přinutil se k úsměvu. „Možná se tvoje záznamy v knihovně mýlí,“ pronesl do napjatého ticha a pokračoval: „Rád bych ti něco ukázal, bratře. Můžeš otevřít vstupní bránu do Orfea a přistavit k ní přenašeč? Zatímco ty jsi Orfea příliš nenavštěvoval, já neustal v pátrání po Zdroji Antisvětla. A myslím, že vím, kde se nalézá. Navedu tě k němu. Ale potřebuji se dostat do dimenze.“

„Cože?“ podivil se nevěřičně zaskočený Io. „Ty jsi objevil Zdroj Antisvětla a chceš nám ho ukázat? Proč bys to dělal, když jsi s ním spojený? Ledaže víš, že ho nejde zničit.“

„Chcete ho vidět nebo nechcete?!“ zeptal se stroze Ine.

„Myslím, Io, že by to mohlo být dobré, vědět, kde se nalézá,“ poznamenal Roy.

„Máš pravdu, Royi, jen aby to ale nebyla nějaká léčka,“ namítla Aia, která s velkou nedůvěrou sledovala Ineho počínání a upřela na něj svůj pohled. Ine však byl připraven, čekal Aiin výpad proti němu, a tak dokonale zastínil své úmysly.

Sám Io váhal. „Místo toho, aby se Ine přiznal, aby se omluvil, aby udělal něco, čím by chtěl vysvětlit či snad dokonce očistit své nařčení, místo toho nabízí Zdroj Antisvětla,“ přemítal. „Kdyby po něm už tak dlouho nepátral... tolik si přál, a nejen on, vědět, kde se nachází.“

„Dobře tedy, ukaž nám místo, kde se nachází Zdroj Antisvětla, bratře,“ souhlasil a zaktivoval vstupní bránu do Orfea. Pak nechal přistavit přenašeč a otevřel dveře do propojovací chodby.

Ine byl rozhodnut. Šeptání Stína o temném světě, který je ukryt daleko v zapadlém koutu dimenze a čeká na svého Pána, se mu nesl myslí. „Nový svět, můj svět, ve kterém budu Pánem, kde mne budou všichni milovat a poslouchat, ano, toto si žádá! Jen kdyby nebyla ta pochybnost, zda v něm

najde dostatek energie pro svůj život.' Hlas Stína jej však uklidňoval: „nejdůležitější je, abys měl svůj aktivační čip, nic víc nepotřebuješ, všechno ostatní si stvoříš.“ „Ano, udělá to, odejde!“

Vykočil. Před bránou se ale ještě zastavil, otočil se a postupně přelétl pohledem všechny Vyvolené. „Počkejte na mne, až se vrátím. Pak spolu zúčtujeme,“ řekl a zmizel v tunelu.

Dveře spojovací chodby se za Inem zavřely a přenašeč se odpoutal od vstupní brány. A Vyvolení sledovali na monitoru, jak se přemísťuje do hlubin dimenze. Náhle však byl obraz prázdný. Přenašeč se ztratil z monitoru a místo něho se objevil text: „Milý bratře, odhalil jsi mne, ano, to se ti podařilo! Jsem tím, kým jsem. Jsem bratrem svého bratra, který byl vždy lepší a šťastnější, než jsem já, a jeho rozhodnutí mi nikdy nedovolovala realizovat to, co jsem si přál v dimenzi Orfeus. Nyní ale přichází čas, kdy se všechno změní. Rozhodl jsem se totiž, že se již nevrátím do vašeho světa, ale že zůstanu zde, se svými bytostmi. Nemám ve vašem světě nic, co by mne těšilo, zatímco zde je celé moje dílo. Bavte se a zkoušejte mne zastavit. Zkoušejte zabránit Antisvětlu uchvátit moc na Rhee a ve světech Universa. A budete-li mít odvalu, můžete se i vydat za mnou. Ale předem vám říkám: je to zbytečné. Nenajdete mne! Ve stínu budu ukryt a řídit běh věcí až do okamžiku, kdy vzdáte veškeré vaše snažení a kdy všechny bytosti Universa budou ovládány Antisvětlem. Jediné, co vám dovolím, je sledovat všechno, co budu konat, aby se celá knihovna A-ka-ši zaplnila mými činy. Nikdo mi už nedokáže zabránit ovládnout Universum! Konečně nebudu druhý, budu první! Sbohem bratře!“

Vstupní brána do Orfea zůstala otevřená v prostoru loova bytu a věštila chmurnou zprávu: čas poklidu, radosti a harmonie v této dimenzi skončil.

V naprostém údivu četli Vyvolení Ineho vzkaz. „Bála jsem se, že má v úmyslu nás nějak oklamat, ale tohle mne nenapadlo,“ řekla potichu Aia.

„Tohle nemohlo napadnout nikoho z nás,“ pronesl otřesený Io. „Budeme se s tím muset nějak vyrovnat. Jen nevím, co řeknu matce.“

4.

Všechno je propojené

Do hlubin Universa mířil Ine v přenašeči. Neznal cíl, kam směřuje, tušil však, že v místě, kde zastaví, bude Zdroj Antisvětla.

Byla to nekonečná pouť prostorem a Ine si uvědomoval, že pro něho není cesty zpátky. Skutečnost, že se stále nic neděje, přiváděla jeho energii do polospánku. Ale pak, najednou, pocítil, že se rychlost přenašeče začíná snižovat. Okamžitě zpozorněl a pátral po příčině. ‚Zvláštní,‘ pomyslel si, když zjistil, že prostupnost prostoru kolem přenašeče začíná nabývat na hustotě. ‚Temná bariéra,‘ napadlo ho, ‚a kdo ví, co se skrývá za ní... nový domov?‘

V tom jeho myšlenky přerušil prudký ráz a on průhlednými stěnami přenašeče ještě stačil na chvíli sledovat, jak byl přenašeč pohlcen temným vírem a se zrychlující se rotací byl vymrštěn obrovskou rychlostí do neznámého prostoru.

Pomalou se vzpamatovával z profylaktického šoku, kterým prošel jeho organismus při průletu přenašeče temnou bariérou. Avšak jakmile se vibrace jeho těla ustálily do klidové hladiny a on byl schopen převzít kontrolu nad řízením, spatřil před sebou svítící prstenec. Přenašeč jím prostoupil a před Inem se otevřel tajemný prostor vyplněný temnými stíny.

„Vítej doma, Pane,“ objevilo se na obrazovce přenašeče. „Tvoji služebníci tě vítají ve světě Antisvětla. Čekáme na Tebe a jsme připraveni Tě poslouchat a plnit Tvoje příkazy.“

„Kde to jsem a jak to, že o mně víte?“ ptal se překvapený Ine.

„Pán Stín nám zvěstoval Tvůj příchod. Jsi ve světě Antisvětla. Jsme jeho služebníci a Ty jsi náš Pán. Čekáme na Tvoje pokyny.“

Ine se zachvěl. ‚Tak tedy tady někde se nachází Zdroj Antisvětla.‘ Rozhlížel se kolem, ale kromě stínů nic neviděl. A pak, v dále před sebou, zahlédl slabý záblesk. Čím víc se blížil tím směrem, tím jeho záře rostla, až jasně rozpoznával zář temného světla obklopeného jasně planoucí ohnivou linií. ‚Ano, je to ten plamen z koule, kterou kdysi vypustil do Orfea,‘ vzpomínal. ‚Jak úchvatný je zde ve své velikosti

a temné světlo jak mocně a velkolepě září. Tady jsem u Zdroje. Odtud se šíří vše, co jsem do něho kdysi dávno vložil. Svoje touhy, svoje záměry, svoji žádostivost i chtivost, svoji vůli! A nyní, s jeho pomocí, ovládnou Universum.' Myšlenky se mu začaly postupně zatmívat, a čím byly temnější, tím víc rostla jeho touha stanout v čele těch, kteří uctívají Antisvětlo a jeho plamen.

Přenašeč se náhle zastavil a Ine sledoval, jak se z temné hmoty formuje kolem Zdroje obrovská stavba. V okamžiku, kdy byla dokončena, se jedna ze vstupních bran otevřela a Ine pochopil, že má k ní přistavit přenašeč. Jakmile došlo k propojení přenašeče se vstupní branou, otevřely se v přenašeči dveře do spojovací chodby.

„Pojď dál, jsi doma, Ine!“ vyzval ho hlas Stína.

Vstoupil tedy do chodby a spatřil, jak se na její druhé straně otevřel vstup do nitra stavby. Váhavě opustil spojovací chodbu a vešel dovnitř. S nejistotou očekával, jak na něho bude působit toto neznámé prostředí, ale jeho organismus se choval stejně, jako ve světě, kde doposud žil. Uklidnilo ho to a začal si prohlížet místo, kde se nacházel. Vše kolem však bylo temné, pouze plameny osvětlovaly cestu vpřed. Nechal se tedy vést, když tu se před ním otevřel rozlehlý sál. Jeho stěny byly pokryty zlatem a drahými kameny, jež světla ohňů rozzářila do nebývalé nádhery. Na Ineho tváři se objevil vítězoslavný úsměv.

V tom se ve středu sálu rozestoupila podlaha a z hlubiny se vynořil Zdroj Antisvětla. Ine byl unešený tím výjevem. Poklonil se a ve své mysli slyšel:

„Vítej, služebníku Antisvětla, vládce dimenze Orfeus, vládce světů Universa, ty, který budeš rozhodovat o osudech Elefi, Terefi i Homidi na Rhee či kterýchkoli jiných bytostí v této dimenzi. Jsi pod mojí ochranou. Jdi a dokaž, že JÁ jsem nejmocnější energie této dimenze, že Světlo a jeho pomocníci, kteří stojí proti nám, jsou jen pouhým nástrojem naší moci. Že nikdo nedokáže čelit naší síle a každý jednou podlehne. Ty pak, Ine, s mojí pomocí, získáš nadvládu nad touto dimenzí.“

„Děkuji za důvěru, kterou do mne vkládáš,' předával Zdroji svoji odpověď Ine, „a slibuji, že budu tvým věrným špičákem a povedu své činy k tomu, abych, s tvou pomocí, ovládl tuto dimenzi.“

Náhle se v odlesku Antisvětla zjevil sám Stín ve své velikosti a opravdovosti tak, jak jej Ine vídal ve svých vizích. „Vítej, ó, Mistře,“ zvolal, jak ho spatřil a padnul před ním na kolena.

„Buď pozdraven, žáku Ine, i když v tomto, tvém, světě jsi ty pán a mistr. Proto vstaň a buď jím tak, jak jsem tě to učil,“ vyzval ho. Ine vstal, potěšen slovy Stína, a ten pokračoval: „Přišel čas, milý Ine, abych ti, jako vládci této dimenze, svěřil jedno základní tajemství.“

Ine dychtivě naslouchal.

„Tato stavba - tento palác - je pro tebe vytvořen tak, aby ses v něm mohl pohybovat stejně, jako ses pohyboval ve svém světě. V jedné místnosti, v pravém křídle paláce, najdeš svoji pracovnu s řídicím centrem. Do hlavní jednotky pak umístíš svůj čip, čímž zaktivuješ všechny svoje programy a budeš tak moci i nadále zasahovat do centrálního systému Orfea, který stvořil Io. Odtud bude pokračovat tvoje práce, kterou jsi započal. Odtud budeš sledovat životy Gordona, Adama, Evy a dalších na Rhee. Odtud budeš vládnout!

Měl jsi obavy o to, abys měl v tomto světě dostatek energie ke svému životu. Neboj se, Zdroj Antisvětla ti bude dodávat energii pro tvoji práci a život. Co je však nezbytné vědět a mít na paměti: bytosti, které se napojí na Zdroj, předávají prostřednictvím vláknů svoji energii, vytvořenou emocemi Antisvětla, zpět ke Zdroji. Vlákno je totiž oboustranný vodič – ze Zdroje putují k subjektu povely, zpět se vrací energie. Čím víc energie se takto bude vracet zpět ke Zdroji, tím větší intenzitu bude mít Zdroj k prosazování tvých povelů a příkazů. Pamatuj na to! Je to tajemství síly Antisvětla! - Nyní ti přeji úspěšné zabydlení se ve tvém novém domově. Tvorové stínu jsou ti k dispozici - a pokud se ti nebude líbit jejich vzhled, máš tady možnost dát jim podobu, jakou budeš chtít. V tomto světě jsi Pán a Mistr Ty, Ine. Zde můžeš všechno! Všichni tě budou poslouchat, všichni tě budou uctívat, jsi první! Přeji ti hodně úspěchů!“

Dlouhý čas se nemohla lowane vzpamatovat ze zprávy o osudu svého syna Ineho. To, že ho již nikdy neuvidí, ji naprosto zdrtilo. Její manžel, Io, Eia i Ron jí dělali neustále společnost a posilovali ji svojí energií. A tak se i takováto bolest matky začala pomalu a postupně tišit.

Když zase jednou seděl Io u jejího lůžka, na kterém odpočívala, z ničeho nic řekla: „Ach, Io, pamatuješ, jak jste si s Inem hráli, když jste byli malí? Jak jste se bavili, smáli se? Jakoby to bylo dnes. Vidím vás před očima a na tyhle vzpomínky nejde zapomenout. - Takovýchto zpráv by se žádná matka neměla dožít.“

„Ale Ine neodešel navždy, může se ještě vrátit,“ namítl Io.

„Ano, ale odpustíš mu?“

Io mlčel.

„Vidíš, synu, vím, že mu nemůžeš odpustit za to, co ti udělal. - Ale přitom, co ti udělal? Vždy jsem vám říkala, že žádná hra nestojí za to, abyste se znesvářili. A podívej, co se stalo! A i kdyby ses rozhodl, že mu odpustíš, jak se to Ine dozví? Jak, řekni mi, jak, když nikdo neví, kde vlastně je?“

„Je v prostoru Orfea,“ poznamenal Io.

„Orfeus, Orfeus, ale copak se někdo z nás může jen tak dostat do tohoto prostoru? To není náš svět. Je to něco, co existuje jen pro vyvolené.“

„Mohu tě tam vzít.“

„Ne! Sám víš, že tím se již nic nespraví. Nenajdeme ho, můj syn se ztratil.“

„Rozhodl se sám odejít.“

„Máme všechno, na co si jen dokážeme pomyslet, kromě jednoho, a tím je bezvýhradná Láska. Stejně jako ve tvém Orfeovi, tak i k nám zasahuje stín, který brání jejímu působení a snaží se nás rozdělit. Ušpinit naši čistou energii a nakazit nás pocitem jedinečnosti. Ale my jsme celek a jediné jako celek tvoříme Jednotu. Ty jsi byl, můj synu, povolán, abys rozvíjel hru, která nemá v našem světě obdoby. Bohužel se stalo, že i tebe, ač si to nechceš připustit, ovlivnil stín. Možná to vypadá, že je to důsledek Ineho selhání, že se stal spojencem Antisvětla, ale na počátku byla, Io, tvoje touha po jedinečnosti. Jedinečnosti v tom, že ty jsi dostal ten dar, tedy ty rozhoduješ a můžeš omezovat. A v tomto okamžiku rozhodnutí ti někdo vložil do tvých myšlenek stín zapomnění, zapomnění na to, že jediné v Jednotě může být zachována harmonie. Tím, že jsi Inemu začal bránit se rozvíjet, Jednota Vyvolených se dostala do nerovnováhy a stín toho využil. Tomu, jehož závaží se zdálo lehčí, přispěchal na pomoc a zatížil ho. Zatížil ho spojením s Antisvětlem. Jenže Antisvětlo nestojí o rovnováhu, ani o Jednotu, to žádá vždy všechno jenom pro sebe.“

Io mlčel a hluboce přemýšlel o slovech matky. Nikdy si doposud neuvědomil, že i jeho rozhodnutí se mohl dotknout stín. Nyní ale chápal význam matčiných slov.

lowane se posadila. „Podej mi ruku,“ požádala ho. Io položil svoji ruku do její a ona ji chytla a pevně stiskla. „Můj milovaný Io, slib mi, prosím, že, ať se bude dít v Orfeovi cokoliv, neuzavřeš vstupní bránu do Orfea do doby, než se Ine vrátí. Nezahub svého bratra, který se tak nezodpovědně zachoval vůči nám všem. Je ztracený, ale vím, že žije. Slib mi to, prosím tě!“

Io se zadíval na lowane a v jejích očích uviděl velikou a nekonečně hlubokou prosbu, kterou nemohl odmítnout. Cítil, že tento slib ho zbavuje jakéhosi pocitu osvobození, osvobození od zodpovědnosti, kterou na sebe vzal, když přijal výzvu na stvoření a nyní se mu zdálo být těžší a těžší nést toto břímě. Uvědomoval si, že tímto slibem se vzdává jediné výsady, kterou doposud měl a která mu dávala naději na ukončení této hry. Přesto, při pohledu do matčiných očí, věděl, že ji nemůže zklamat.

„Ano, mami, slibuji ti to. Slibuji ti, že neskončím tuto hru, pokud v ní bude Ine.“

lowane se usmála a pevně ho stiskla. „Děkuji ti, ani nevíš, jak se mi ulevilo, synu. Nyní, prosím, jdi, chtěla bych se konečně trochu prospat.“

Dlouho Io, společně s ostatními Vyvolenými, probíral, jaké důsledky přinese Ineho přítomnost v prostoru dimenze Orfeus. Temná bariéra byla neproniknutelná a nikdo z nich nevěděl, co se za ní odehrává. Programy, které do systému Universa Ine zanesl, byly tak dokonale zašifrované, že ani Io je nebyl schopen najít, pozměnit či dokonce odstranit. Jedině pozorným sledováním budoucích událostí v knihovně A-ka-ši se dalo usuzovat, jaké mohou být záměry sil Antisvětla, i když i ty se zde objevovaly nahodile a zcela nečekaně, stejně jako zase mizely a byly nahrazeny jinými. Nezbyvalo, než pravidelně dohlížet na vývoj událostí a být připraven.

Netrpělivě čekal Iltar na loův příchod.

„Milý Iltare, nebudu ti nic zastírat, nepřináším dobré zprávy pro obyvatele Universa,“ začal lo svoji komunikaci poté, co s ním navázal spojení. Iltarovo energetické pole zbledlo. A lo pokračoval: „Situace je vážná natolik, že společně budeme muset hledat způsob, jak ochránit Rheu a ostatní světy před vlivem Antisvětla. Stalo se totiž, že můj bratr, Ine, vstoupil do prostoru dimenze Orfea a hodlá zde zůstat, aby přímo odtud podporoval bytosti Antisvěta v záměru ovládnout Universum. Je skryt kdesi v hlubině dimenze za temnou bariérou, jíž ani já nejsem schopen proniknout. Nevíme tedy, co se zde odehrává. Jediné, co jistojistě víme je, že to, co odtud vyjde, bude nositelem vlastností Antisvětla a bude chtít ovládnout všechno a všechny, anebo je zničit, pokud se této moci nepodvolí.“

Iltar se zachvěl. „Pane lo, náš Stvořiteli, je to poprvé, co ve mne tvoje slova vzbuzují obrovský soucit a neklid. Víra v Tebe nám vždy dávala naději, kterou jsem mohl přenést na všechny bytosti Universa, ale nyní je má duše sevřena. Vždyť jak můžeme čelit Pánu Inemu? On s námi nikdy nebyl spokojen, jistě bude hledat cesty, jak nás zničit.“

„Vím. Tuším jeho úmysly. I to je důvod, proč jsem k tobě tak otevřený. Budu ale rád, pokud si, ještě po nějakou dobu, necháš tuto informaci pouze pro sebe. Rada Universa musí vědět, že jsme s vámi, přesto je potřeba být připraven na potíže.“

„Věřím Ti, Pane, jako vždy, a jsem připraven se řídit Tvými pokyny. Sdělím Radě jen to, co Ty budeš pokládat za moudré. Ale jak naložit s Adamem a Evou?“

„Ano, toto je závažná otázka! Mohu změnit program jejich života a odebrat jim Světlo, čímž dojde ke zrušení jejich existence v Universu. - Ale má to tak být? Je takovéto řešení hodno toho, kdo tvoří s Láskou? Vždyť oni se ničím neprovinili. To, že snědli otrávené jablko, nebyla jejich chyba. Nikdo jim to nezakázal, nikdo je nevaroval. Jsem váš stvořitel a miluji vás! Chci vaše nejvyšší dobro, ne zánik. Přesto to, co se stalo, je nebezpečné pro všechny bytosti v Universu.“

Rhea je velická a myslím, že zcela jistě pro ně najdeme nějaké krásné místo, kde budou šťastni, zároveň však izolováni od ostatních. Je tu však ještě jeden Homid, který si zasluhuje vaši pozornost.“

„Cože, Pane?“ podivil se Iltar. „Na nikoho jiného jsme nepřišli.“

„To bude tím, že je dokonale skryt hluboko v nitru Rhey.“

„Kdo je to?“

„Homid jménem Gordon tam žije ve společnosti podivných tvorů temnoty.“

„Můj Pane,“ zvolal Iltar, „tvé zprávy mne zneklidňují. Jsem Tvým stvořením, Tvým věrným učedníkem, jsem bytost Světla, stejně jako celý můj rod. Milujeme Universum a oceňujeme a vážíme si toho, jaké zázraky jsi pro nás stvořil. Oslavujeme život a nyní se dozvídáme, že někde v nitru nám nejdražšího světa, Rhey, žijí bytosti - dokonce Homid je jedním z nich - jež budou mít jistě jiné úmysly, než jsou ty naše. Znáš je? Znáš, co nás čeká a jak se máme zachovat?“

„Můj milý žáku, příteli a správce Universa!“ odpovídal lo. „Události, které jsou řízeny mým bratrem, jsou událostmi, jež bych nejraději vymazal ze systému, to mi věř. Bohužel, jsou to nejspíše vyšší záměry, které mi to neumožňují. V mé moci je zatím pouze schopnost upravovat jejich projevy tak, abychom minimalizovali jejich následky a získali tak čas k tomu najít způsob, jak proti nim účinně zasáhnout. Úkolem každého z nás, tím myslím nás Stvořitelů i vás, Elefi, je strážít bytosti Světla a chránit světy Universa před vlivem Antisvětla. Do jaké míry se nám to ale podaří, bude záviset na každém z nás. Toto vyřídí Radě.“

Iltarovo energetické pole se zvětšilo, jak pevné bylo jeho přesvědčení a víra v loa. „Vyřídím Tvoje poselství, Pane,“ odpověděl rozhodně. „Elefi jsou odhodlaní hledat způsoby, jak chránit naše milované světy!“

„Vím a věř, že budu vždy s vámi! Děkuji vám! – A co se týká bytostí v podzemí – čekejte na mé pokyny.“

„Ano, Pane, můžeš se na mne spolehnout, Tvoje vůle bude naplněna.“

Všichni z Rady mlčeli a přemýšleli o Iltarově poselství o Adamovi a Evě, které přinesl od loa i o tom, co může následovat. Byli rozrušeni jako první Elefi, když jim jejich Stvořitel kdysi oznámil, že ponechal na Gaie, jak byla původně planeta pojmenována, oheň v podzemí. Bylo pro ně nepochopitelné, že něco tak ničivého, On, nechává v jejich světě, ve kterém žili a který si cenili víc než

svůj vlastní život. Že v místech, která nenavštěvují, byť pod dohledem Terefi, bude planout oheň, který připravil jejich blízké o energetická těla, Iltarovi vzal jeho ženu Rheu a málem zahubil celou Gaiu. Měli ve svých srdcích milost a velkorysost, danou od Stvořitele, neměli vůči ohni nikdy pocit nevraživosti, přesto to bylo veliké znepokojení, že zůstal, byť v podzemí, na Gaie.

A nyní se tento jejich pocit opět objevil. Vědomí, že mají svůj život žít vedle bytostí, napojených na Antisvětlo, je zneklidňoval. Přesto je jímal hluboký soucit při pomýšlení na Adama a Evu, na to, že je musí přestěhovat mimo jejich domov, do pusté, byť krásné krajiny severně od Nannaru. Láska ke každému tvorů, tedy i k Adamovi a Evě, je svazovala. Jedině jejich pevná a neskonální víra v moudrost Stvořitele jim dávala sílu přijmout tento úkol a přenést ho do světa lidí.

„Avšak co si počneme s tvory temnoty, kteří sídlí v nitru Rhey?“ zeptala se na závěr rokování Helene.

„Toto je záležitost, se kterou je potřeba vyčkat na radu a pomoc našeho Stvořitele,“ odpověděl Iltar.

Eva s Adamem zrovna pracovali na zahradě a připravovali rostlinky na jejich postupný růst, aby, až vykvetou, měli potravu, když tu se objevili na cestě elfové. Uklonili se jim na pozdrav.

Náhle jejich mysl zahalil jakýsi, zcela nepatrný, stín. Elfové to sledovali a pojal je hluboký soucit. Ten se se však záhy změnil na proud světla, jenž jim vytryskl ze srdcí, obemkl Adama s Evou a rozehnal chmury a obavy, které je napadaly. A ti najednou pocítili nádherný vnitřní klid, který se jim od srdce rozléval do celého těla.

„Posaďte se,“ vyzval všechny Gawain a ukázal na lavici před domem, kolem které vytvořil tři křesla. Adam s Evou se posadili na lavici a elfové usedli do připravených křesel.

„Přišli jsme, abychom vám zvěstovali vůli našeho Stvořitele,“ promluvila Niobé. „Miluje vás a velice ho trápí, že nemoc, kterou jste onemocněli, je tak vážná.“

Při těch slovech se Adam s Evou na sebe podívali a zatajil se jim dech. „Co jen s nimi bude?“ napadlo je.

Niobé to postřehla, vstala, popošla k nim a oba je vzala za ruku. „Možná, že nyní vás přepadl pocit, který jste dříve neznali a ani my ho neznáme. Avšak víme, že přichází s Antisvětlem a nazývá se strach. Nemějte obavy!“ uklidňovala je a oni cítili, jak z její ruky prostupuje do jejich těl mír, klid a pokoj. „Náš Stvořitel je mocný, je mocnější, než všechny síly temnoty a vzkazuje vám, že najde lék na vaši nemoc a uzdraví vás. Jediné, co nevíme, je, kdy se tak stane a co všechno tomu bude předcházet.“ Adam s Evou se uklidnili a Niobé se posadila zpět do křesla.

„Je však potřeba učinit nějaká opatření,“ pokračoval Dilmund, „která zabrání dalšímu šíření vaší nemoci. Věříme, že je přijmete s milostí, která vás bude nadále provázet vašimi životy.“

„Děkujeme našemu Stvořiteli za jeho dary,“ řekl Adam, „které nám dennodenně dává k užívání a vám, elfové, za vaši pomoc ve chvílích, kdy si nevíme rady. Chápeme, že koloběh života neustává, my jen nevíme, proč zrovna nás si vybral pro tuto zkoušku. Ale jsme stvoření našeho Stvořitele, který zná naši sílu a schopnost odolat nástrahám tohoto světa, které se dosud nezdály být zjevné.“ Pak chytil Evu pevně za ruku. „Jsme připraveni podstoupit tuto zkoušku se vším odhodláním, jaké člověku bylo dáno a vytrvat do doby, než se najde lék pro naši nemoc. Řekněte, jaká opatření je potřeba učinit?“

Byl to Gawain, kdo se nyní zvedl, položil svoji pravou ruku na srdce a zvolal: „Hleď, Pane, toto promluvil člověk, ten, kterého jsi stvořil z našich předků, těch, kteří vytrvale stáli proti silám Antisvětla a ztratili přitom svoje životy. Jejich odhodlání a vůle však přetrvala. Je úžasné slyšet takováto slova právě nyní, kdy bude zapotřebí být ostražitý a vnímavý vůči nástrahám temnoty.“

Pak přistoupil k Adamovi a Evě a milým hlasem řekl: „Milí lidé, milujeme vás, jako vás miluje náš Stvořitel. Trápí nás vaše nemoc a věřte, že budeme s vámi na místě, kam jiní lidé nebudou moci přijít. – Ano, jedno z těch opatření, které je nezbytné učinit, je, že se budete muset přestěhovat do nového domu.“ Adam s Evou se na sebe smutně podívali.

„Vím, je těžké přijmout takovéto rozhodnutí,“ pokračoval Gawain, „ale netrapte se. Tam, kam půjdete, najdete krásný dům a zahradu a kraj, který budete moci prozkoumávat. Jedině lidé a vaši přátelé tam budou chybět. Ty se budeme snažit nahradit my a skřítkci našimi návštěvami. A všichni

budeme doufat, že to nebude nadlouho. Společně budeme sdílet víru v našeho Stvořitele, víru, že najde lék na vaši nemoc a uzdraví vás.“

Daleko od všech lidských obydlí vystavěli elfové se skřítky Adamovi a Evě nádherný dům a vytvořili krásnou zahradu, do které vysadili veškeré rostliny nacházející se na Rhee.

Když Adam s Evou vešli do zahrady, byla to pro ně velkolepá podívaná. Zůstali stát ohromeni úžasem. Nic takového doposud neviděli. Dilmund s Niobé je doprovázeli a povídali jim o jednotlivých květinách či stromech a vysvětlovali jim, jaký mají pro ně význam a jak je mohou využít.

Dlouho se procházeli zahradou, až došli k jejich novému příbytku. Neutuchající ladnost s vyzařující harmonií lásky a radosti vyzařovaly z celého domu. Procházeli místnost po místnosti a okouzlení tím, co pro ně elfové vytvořili, zapomněli na starosti. Spolu se svými průvodci usedli ke stolu, na který skřítky začali snášet vybrané lahůdky. Adam s Evou si připadali neskonale šťastní. Všichni vnímali jejich pocity a radovali se s nimi. Společně hodovali a bavili se dlouho do noci.

Když poprvé ulehli na nové lůžko, Eva se zasnila: „Nikdy jsem nevěřila, že se někdy budu tak báječně bavit s elfy a skřítky. Jsou tak úžasní.“

„Ano, Evičko, byl to nádherný večer, jsem šťastný, že zde mohu být s tebou.“ A pak si ji jemně přivinul do náruče. Milovali se dlouho, a dlouho si vychutnávali tu rozkoš ze spojení a naplnění. A tenoučná vlákna Antisvětla, která k nim byla napojena, se v tu chvíli zdála být průsvitná a neschopná přenosu informací. Jejich energie Lásky utlumila veškeré frekvence Antisvětla.

A Gawain to viděl, stejně jako Iltar a porozuměli. Toto je síla Lásky, která jediná může zabránit dalšímu šíření Antisvětla na Rhee. Je však potřeba zajistit, aby nezakolísali.

I Ine ostražitě sledoval dění na Rhee a nelíbilo se mu, co viděl. I když jeho znepokojení bylo velké, navíc způsobené tím, že hadovi se již nepodařilo, po varování lidí elfy, udat další jablka, hlas Stína ho klidnil: „Nebud' netrpělivý, pane Ine, tvůj čas přichází pomalu, ale je neodvratitelný. Síla Lásky ochabne, pozornost Elefi a Terefi poleví, a pak nastane doba, kdy sled událostí tvých záměrů již nikdo nebude moci přerušit.“

Iowane se pomalu zotavovala ze svého zármutku, až přišel den, kdy měla dostatek energie, aby vstala z lůžka. A nebyla by to matka, kdyby její první cesta nevedla za Ioem.

„Milý synu, přece jen jsem přemýšlela o tvých slovech,“ začala, „a mám k tobě prosbu: ráda bych alespoň nahlédla do té tvé dimenze. Možná, že volání Matky projde prostorem až k Inemu a on mne uslyší.“

„Jak si přeješ, mami,“ řekl Io a usmál se na ni. „Možná. Pojd'.“

Když Io otevřel vstupní bránu Orfea, Iowane sebrala všechnu svoji energii a zvolala: „Ine, synu, vrať se! Vrať se, prosím tě! Patříš sem do našeho světa, netrap ještě víc svoji matku, která tě tak miluje!“

Ale Orfeus mlčel. Nikdo neodpovídal a v místě prostoru, kde se ztratil Ineho přenašeč, se energie jejího volání stáčela v ohromném víru a mizela v temném otvoru.

„Vypadá to jako obrovská černá díra, která pohlcuje vše, co se k ní přiblíží,“ konstatoval Leo, který se zabýval zkoumáním temného víru, na jednom z dalších setkání Vyvolených u Ioa. „A co pohlčí, mizí za neproniknutelnou bariérou.“

„Vůbec neumím pochopit, jak je možné, že já, jakožto tvůrce všech programů Orfea, nemohu skrz tuto energetickou bariéru proniknout,“ uvažoval nahlas Io. „Brání mi v tom jiné programy, které jsou pro mne neovladatelné.“

„Budeme se s tím muset naučit žít,“ poznamenala Eia.

„Eii, to nemyslíš vážně,“ rozhořčil se Io, „to přece nejde, aby nám někdo sebral naše světy, naše stvoření! Všechno, co jsme tu dlouhou dobu budovali! Všechnu naši radost a potěšení!“

„Je to neskutečné, ale trochu mi to připomíná čas, kdy jsme začínali,“ promluvila Aia. „Už tehdy jsme nechápali, proč jsme to my, kteří byli vyvoleni pro takovýto úkol. A dodnes na tuto otázku neumíme odpovědět. Díky tobě, Io, jsme dostali příležitost si vyzkoušet něco neopakovatelného a

nádherného, něco, co bylo naším snem, snem, ve kterém bychom rádi žili i my. Avšak postupně nám ten sen někdo napadal. Tvůj bratr je jen nástrojem té moci, těch sil, které nás připravili o tento sen. Byla to naše iluze, že můžeme někam uniknout, alespoň tak, ve hře, od našeho reálného života, ve kterém jsme, bohužel, také konfrontováni s těmito negativními silami. Možná, že i my jsme napojeni částečně na Antisvětlo, podobně, jako se to stalo nyní Adamovi s Evou. Možná, že je to vyšší záměr. – Jak víte, také mám spojení se svým Andělem strážcem z jiného světa. Včera mne navštívil, a tak jsem se ho ptala, co máme udělat, abychom zničili Zdroj Antisvětla a přivedli zpět Ineho.“

„No a co ti řekl?“ překvapeně a dychtivě volali ostatní.

„Všechno je propojené,“ řekl. „Na zemi, na nebi, v prostoru, v dimenzi. Orfeus s námi a my s ním. A vším mohou prostupovat ještě vyšší záměry, ještě vyšší vůle. Co se týká Orfea, platí, co bylo kdysi řečeno: jelikož se ten, který dostal dar objevit novou dimenzi, podělil o tento dar s jinými, vzdal se tak možnosti tuto dimenzi plně kontrolovat a ovládat.“

Ioovi při těch slovech proběhla celým tělem zvláštní vibrace. Aia pokračovala: „V tuto chvíli již nikdo není schopen zabránit tvorbě tomu, který zde tvoří jinak a podle jiných pravidel, než jak si přál prvotní tvůrce, přičemž ten již nikdy nebude schopen mu v jeho činnosti zabránit. Pokud se tedy nepodaří příznivce Antisvětla vyvázat z jeho vlivu a tím ukončit vliv působení Antisvětla v této dimenzi, zůstává prvotnímu tvůrci jediná výsada, a to zavřít bránu dimenze a nechat ji zmizet. Hra tím bude ukončena a již nikdo ji neobnoví.“

Absolutní ticho se rozhostilo v místnosti. A pak řekl Io: „To by mi matka nikdy neodpustila.“

Všichni plně chápali význam toho, co pronesl.

„Bude tedy nezbytné hrát dál,“ poznamenal Roy. „Nebo, což je také možné, ponechat vývoj v Orfeovi, jeho vlastnímu osudu.“

„Nemohu přece nechat svá stvoření napospas silám Antisvětla!“ zvolala Aia.

„Ne, to samozřejmě neuděláme,“ uklidňoval ji Io. Až nyní si do hloubky uvědomil, co mu tím kdysi Orfeus chtěl říct. „Ale jeho by ani ve snu nenapadlo, že ho jeho bratr takto zradí. – Copak Orfeus to už tehdy věděl?“ přemítal.

„Naše situace je tedy daná,“ řekl nahlas. „Je na nás, abychom se snažili, s maximální podporou Světla a za pomoci Elefi, ochránit naše stvoření před vlivem Antisvětla. Zabránit Inemu vnášet do našich světů temnotu a strach a změřit síly se Stínem.“

Když jsem vám kdysi tuto hru představoval a dal k dispozici, mým záměrem bylo umožnit vám hrát hru, ze které bychom čerpali pozitivní energii a přenášeli ji do našeho světa. Ale stalo se, co nikdo nečekal. Jeden z nás tuto hru změnil do té míry, že potěšení a radost se změnilo na povinnost. A já vím, že všichni máte mnoho úkolů v našem světě a nevím, do jaké míry se vám chce hrát dál tuto hru ve smyslu zápasu Světla s Antisvětlem.

Ano, je to jen hra a neměla by nás pohlit tak, že bychom zapomínali na skutečný život. Bohužel se ukazuje, že jsme s ní propojeni, a to nejen v myslích, ale i v činech. Nemohu po vás žádat, abyste se ponořili do imaginárního světa Orfea, přesto budu rád, budete-li mi nápomocni.“

„Zůstaneme ti věrni dnes i v dobách, které přijdou, milý Io!“ zvolala Zoé za všechny.

„Ať se děje, co se děje, vždy se mnou počítej,“ ujišťoval ho Leo, stejně jako ostatní.

„Děkuji vám!“ Io byl dojatý. Eia ho objala a Ron chytil za ruku. „Společně to zvládneme, tati!“

Iltarova mysl se rozzářila - věděl, že ho volá Io. S napětím čekal na jeho zprávy. „Buď pozdraven, Pane, jsem připraven plnit úkoly, které pro mne máš,“ vysílal svoje myšlenky na Ioovu konzoli.

„I já tě zdravím, Iltare, příteli nejuvěrnější!“ reagoval Io a Iltar se sklonil před těmito krásnými slovy. „Přišel jsem, abych tě informoval o tom, na co je potřeba se připravit.“ Iltar pozorně sledoval Ioovu zprávu.

„Je čas, aby i ostatní z rady zvěděli, že můj bratr Ine je v Universu. Je však také důležité, aby znali skutečnost, že ani já, ani ostatní stvořitelé, nejsme schopni ho nalézt. Může vám to být divné, můžete o nás pochybovat, ale vězte, že jsou zde ještě vyšší záměry, které nás ovlivňují.“

Iltar plně rozuměl svému Pánu Ioovi. „Rozumím, Pane, a věž, že jsme nikdy o Tobě či o ostatních Stvořitelích nepochybovali! Stále máme uloženo v naší paměti, jak nám paní Aia pomohla v dobách, kdy oheň z Gal-ahu zachvátil Gaiu, jak nás Paní Eia milovala a učila nás, jak mne Pán Roy zachránil při

explozi Gal-ahu. Všichni Elefi jsou Vám nesmírně vděční za to, co jste pro ně udělali v době, kdy temnota byla tak blízko. Naše úkoly, kterými jsi nás pověřil, nás mnohému naučily. Známe prostor Universa, známe naše poslání, známe Homidi a obdivujeme je. Ale cítíme, že přichází čas, kdy se všechno může změnit. Ačkoli jsme byli klidní, věž, že byla, kdesi v nitru našich těl, ukryta částička neklidu, obsahující informaci, že Zdroj Antisvětla je ukryt někde v Universu.

Tvého bratra známe a víme, že se nesmíří s Elefi, stejně jako se nespokojil s Halavilovou odpovědí na počátku všeho. Pamatuji se již mnoho, Pane!“ zvolal z ničeho nic Iltar.

„Vím to, Iltare, právě, že to vím. I proto věřím, že nezakolísáte. Nikdo neví, co se dá od mého bratra čekat. A je pravdou, že Elefi jsou mu obrovskou překážkou v uskutečnění jeho záměrů. Měj to, prosím, na paměti. Ani ty, ani členové rady, nebudete schopni mít pod kontrolou celé Universum. Vždy si však buď jistý, že nejste sami. Vše je propojené. Jako na zemi, tak i na nebi, jako na nebi, tak i na zemi. Toto poselství šířte dál ke všem bytostem Universa. Vaši Stvořitelé jsou s vámi a jsou připraveni udělat vše, co je v jejich silách a možnostech, aby s vámi stáli proti silám temnoty, proti nástrahám Antisvětla. Jedině pokud budeme jednotní, žádná síla Antisvětla nás nemůže přemoci. Ale nezapomeň, On to ví také! On ví, že musí narušit naši jednotu. A již se mu to podařilo. První Homidi byli napadeni. Možná se to zdá být jen kapkou, ze které nemůže zapršet, ale pamatuj, že mávnutí křídel motýla na jedné straně Rhey, může způsobit uragán na straně opačné. Je zapotřebí zabránit, aby motýl, kterého vypustila temnota, se rozlétl do světa. – Bude-li to ovšem vůbec možné.“

„Rozumím, Pane, budeme ostražitější více než před tím.“

„Tolik si přeji, Iltare, aby všechny bytosti na Rhee stále žily tím svým bezstarostným životem plným Lásky a radosti!“ zvolal Io. „Ostatně, jistě jste viděli, jak poklesla intenzita Antisvětla před světlem Elefi, když jim působili na Adama a Evu? A jistě jste pozorovali, jak energie jejich vzájemné Lásky dokázala, byť jenom na chvíli, potlačit spojení s Antisvětlem!“

„Ano, Pane, moc nás to potěšilo,“ radostně souhlasil Iltar. „Kéž by to byla síla, která zruší frekvenci Antisvětla a vyléčí tím Adama s Evou. Tolik bych jim to přál!“

„I já, Iltare! Zkoumám tuto možnost a věř mi, že by to byl nádherný objev, kdyby se potvrdil. Je zapotřebí zničit virus, kterým byl napaden jejich řídicí systém. Zkoušíme různé možnosti, ale varianty, které máme, by způsobily i konec těchto dvou Homidů. A tomu se zatím chceme vyhnout.“

„Děkuji ti, Pane Io. Budeme potěšeni, pokud s námi zůstanou. I když jsou nyní tak izolovaní od ostatních lidí.“

„Již brzy nebudou sami,“ poznamenal Io.

„Opravdu?“

„Ano, již brzy se jim narodí potomek. A po něm přijde druhý. Budou mít radost a jejich život bude naplněnější.“

„Kéž by je Láska provázela celým dalším životem,“ zvolal Iltar.

„Souhlasím s tebou. Ale je třeba mít se na pozoru. Gordon je připraven vyjít z podzemí s úkolem stát se vládcem lidí.“

„Cože? Jak by to mohl dokázat?“

„Snažíme se změnit programy, které ho směřují k tomuto cíli, ale Ineho záměr je zatím mocnější. O to víc bude potřeba být bdělý. Vyříd toto Radě.“

5.

Kain a Ábel

Cítili se osamoceni. Osamoceni ve společnosti elfů, skřítků, květin, zvířat, ale bez přátel, bez lidí. Zpočátku se jim zdálo vše tak neskutečné, tak okouzlující. Květiny nádherně kvetly, stromy jim dávaly své plody, okolní zvěř chodívala do jejich zahrady dělat jim společnost. Skřítkci je rozptylovali svými hrami a elfové svým zajímavým a poutavým vyprávěním. Radovali se z toho, ale vzpomínali přitom na společenství lidí, rodiče i svoje rodiny a uvědomovali si, jak jim chybí. Pomalu se do jejich života vkrádaly pocity stesku po místě, kde dříve žili. Snažili se je překonávat prací na zahradě a v domě,

avšak večerní stíny aktivovaly jejich napojení na Antisvětlo a přinášely jim jakýsi zvláštní pocit smutku a nelibosti.

Nastala zima a zahradu pokryl sníh. Tma se prodloužila a s ní se i začal zvětšovat stín obestírající Adama a Evu. Kradmá obava spojená s vývojem událostí se začala vkrádat do jejich myšlenek. Elfové to viděli, a přestože se snažili opakovaně na vyvstávající stín působit světlem, ten se neustále vracel. Jedině jejich Láska jim dávala sílu vše překonat a oslabovala působení Antisvětla.

Vníмали to jako nejvyšší dar Stvořitele, když se dozvěděli, že se Evě narodí děťátko. „Určitě se tím všechno změní!“ ujišťovali se navzájem a v jejich srdcích se opět rozsvítilo šťastné světlo bytí.

A opravdu - přišel den, kdy Eva přivedla na svět syna, kterému dali jméno Kain. Nesmírná radost prostoupila Adama a Evu a jejich život se rozzářil světlem stvoření. Spolu s elfy a skřítky oslavovali tuto událost po několik dní a nocí, kdy bylo možné až z Nannaru pozorovat světelné paprsky, přicházející tam odněkud ze severu, jak v záblescích rozsvěcují noční oblohu. K lidem na celém světě se šířila zvěst o narození syna Adamovi a Evě, těm, kteří osamoceni čekají na svoje uzdravení. A lidé si připomínali jejich příběh a vysílali k nim svoje myšlenky a přání radosti, štěstí a brzkého uzdravení. Pocity smutku a obrazy osamění byly zaplašeny a s nimi i stín.

„Sledujte, Pane, to malé dítě, které se narodilo našim lidem,“ upozorňoval Ineho jeho sluha, „je propojeno s Antisvětlem. Váš virus se přenesl z matky na dítě. Úžasné!“

„Ano, dokázal jsem to,“ radoval se Ine. „Takto rozšířím svůj virus po celé zemi. Každý, kdo si ho v sobě ponese, bude pod mojí vůlí. Nejen programy Světla, ale i programy Antisvětla ho budou řídit. A až najdu způsob, jak jim ukončit možnost přijímat frekvenci Světla, všichni budou jen v mojí moci!“

Nevěřičně sledovali Vyvolení na svých konzolích, stejně jako Elefi v Octaedrech, jak se k právě narozenému Kainovi navázalo tenké vlákno Antisvětla.

„lo, co to je za virus, že je schopen se přenést z matky na dítě?“ divila se Aia.

„Vůbec nevím, milá Aio. Hledím na vše v naprostém údivu stejně, jako ty,“ odpověděl jí lo. „Čekali jsme všelicos, ale toto nás zaskočilo. Ineho virus je zhoubnější, než jsme si mysleli. Tak rád bych přišel na to, jak Adama a Evu uzdravit dřív, než se Evě narodí druhý syn, aby si i on nenesl zdravotní následky svých rodičů!“

Bylo to pro loa období náročné práce, která si vyžadovala jeho plné soustředění a obnovení znalostí o detailní struktuře lidského těla a zákonitostí, které mu, při jeho tvorbě, naprogramoval. Ale Ineho virový kód se mu stále nedařilo z programů Adama a Evy odstranit.

„Jedině proud nejčistší vzájemné Lásky má šanci vymazat virus z těla Homida, Lásky, která dokáže znásobit sílu energie Světla do té míry, že během okamžiku vyruší vše, co s ní není v harmonii a sounáležitosti. Její intenzita musí být tak mocná, aby dokázala udržet daného jedince při životě, neboť jeho přímé spojení se Zdrojem Světla bude po dobu léčení přerušeno. Ano, tak účinná může být síla Lásky,“ oznamovala Vyvoleným Aia, když se opět sešli, aby se poradili, jak postupovat dál. „To, co říkám, je informace od mého Anděla Strážce. – Milý lo,“ obrátila se k němu, „pokud se ti podaří najít způsob, jak tuto radu přenést do Universa, můžeme Adama a Evu podrobit zkoušce Lásky. Avšak jestliže jejich vzájemná Láska nebude tak čistá a pevná, bude to znamenat konec jejich životů.“

„Doufal jsem v snazší cestu, ale jsem moc rád za radu od toho, který nám, tvým prostřednictvím, Aio, je vždy nápomocen,“ řekl lo. „Hledáme dlouho a nedaří se nám nalézt. Toto je úžasná zpráva, byť se nemusí podařit ji realizovat. Ale já věřím, že najdu, s vaší pomocí, způsob, jak se postarat, aby byli Adam s Evou uzdraveni, aniž budou spojeni se Světlem, pokud je jejich síla Lásky udrží při životech. Důvěřuji svým stvořením, že vydrží a očistí se!“ zvolal.

„I my ti věříme lo a věříme v Homidi. Na naši pomoc se můžeš spolehnout,“ potvrdila za všechny Vyvolené Eia.

Venku se stmívalo a malý Kain ležel v postýlce a při zpěvu Evy pomalu usínal. „Byl to opět krásný den,“ pomyslela si Eva, když ho pozorovala, jak slastně spí. Přikryla jej a šla do pokoje. Jaké bylo její překvapení, když spatřila Gawaina s Niobé, jak sedí u stolu a rozmlouvají s Adamem.

„Vůbec jsem vás neslyšela přijít,“ řekla překvapeně, aby si záhy uvědomila, jak úsměvná je to věta. Všichni se rozesmáli. „Promiňte,“ omlouvala se Eva, „ani jsem vás nepřivítala, tak jste mne zaskočili. Dáte si něco?“

„Ne, ne, Evičko, děkujeme,“ promluvil Gawain, „ale rozumíme, co jsi nám chtěla říct – naše příchody jsou někdy nečekané. Posad' se k nám. Máme pro vás důležitou zprávu.“

„Vážně?“ vyhrkla Eva a honem se posadila ke stolu vedle Adama. „Máte pro nás lék?“ ptala se a zadívala se na Niobé.

„Není to přímo lék, ale je to možnost, jak se zbavit vlivu frekvence Antisvětla.“

Adam s Evou ohromeně hleděli na elfy a jejich oči se zalily slzami dojetí. „Prosíme, mluvte, tak dlouho jsme čekali na tuto chvíli,“ ozval se Adam.

„Způsob, jak vás uzdravit je nejistý, ale možný,“ začal Gawain. Pouze síla energie Lásky k tomu druhému vás jediná může zbavit viru, kterým jste napadeni.“ Odmlčel a Adam s Evou se na sebe podívali. V ten okamžik elfové zaznamenali, jak z obou jejich srdcí vytryskl nádherný pramen energie, aby se spojil a vylétl vzhůru nad hlavy Adama a Evy, kde vytvořil obrovské srdce. Zaradovali se a Gawain pokračoval:

„Vidíme, že máte naději. Ale vězte, že zkouška Lásky není bez rizika.“

„Nemáme obavy,“ pronesl rozhodně Adam a stiskl pevně ruku Evy.

„Budeme s vámi, avšak do procesu, který podstoupíte, nemůžeme zasahovat. Sám nejvyšší Stvořitel vám sešle proud Světla, do kterého musíte vložit svoji energii Lásky k tomu druhému, aby byl vyléčen. Pokud však proudy energií budou zaneseny byť jen jedinou pochybností, pokud narazí na sebemenší překážku, může se stát, že váš život na Rhee skončí, neboť jediné síla Lásky bude schopna udržet vaše Světlo ve spojení s vaším tělem ve chvíli, kdy vaše Světlo bude odpojeno od veškerých Zdrojů. Jedině tak se nadobro zbavíte vaší vazby na Zdroj Antisvětla.“

Teď je na vás se rozhodnout, zda věříte vaší Lásce do té míry, že jste ochotni podstoupit tuto zkoušku. – Jinak, co se týká Kaina, o toho bychom se, v případě vašeho odchodu z tohoto světa, postarali.“

Vypadalo to jako nekonečně dlouhý okamžik, ve kterém stín poletoval kolem hlav Adama a Evy a vkládal jim do rozumu pochybnosti – pochybnosti o lásce toho druhého. „Já vydržím, ale co ten druhý? Vydrží také? Co pak s naším synkem? Už ho nikdy neuvídím.“

Elfové pozorovali, že vlákno Antisvětla je v pohybu a snaží se působit na Adama a Evu. I povstal Gawain a svojí nejmocnější energií prozářil celou místnost. „Pochybnosti vychází ze Zdroje temnoty! Kdo kráčí ve Světle, pochybnosti nemá, nemějte je tedy ani vy!“ zvolal.

Po tomto zvolání chytila Eva Adama za ruku, oba se zvedli a Eva rozhodným hlasem řekla: „Jsme připraveni podrobit naši lásku zkoušce. Dlouhé bylo čekání. Věříme, že Stvořitel je s námi. Jedině On byl schopen připravit lék na naši nemoc a my chceme jemu i vám dokázat, že naše Lásky je čistá. Nezklameme ho! Co pro to máme učinit?“

„Následujte mne,“ vyzval je Gawain.

Ještě se zastavili u postýlky spícího Kaina a vykročili za elfy. Ti je před domem uchopili za ruce a najednou všichni zmizeli, aby se objevili na planině nejvyšší hory Rhey v kruhu několika dalších elfů, které Adam s Evou, do té doby, nespatriili.

„Toto jsou členové Rady Universa,“ představil je Gawain a toto je její předseda a můj otec, Iltar.“ Adam s Evou padli na kolena.

„Vstaňte a vítejte,“ promluvil Iltar. „Dnes vás čeká důležitá zkouška a my všichni se budeme učit od Stvořitele.“

Adam s Evou pomalu vstali.

„Pojďte, zavedu vás na místo,“ požádal je.

Následovali ho jako omámení. Uprostřed planiny spatřili vyznačený kruh, do kterého je Iltar postavil na určená místa a řekl: „Kéž síla energie vaší Lásky vymaže vše, co je spojené s Antisvětlem a pouze Světlo se stane opět tím jediným, co vás bude spojovat s Universem.“ Pak se otočil ke stěně, která se mezitím rozzářila a všichni členové rady zde spatřili sedět Vyvolené v kruhu a pozorovat je. „Pane lo,“ zvolal Iltar ke stěně, „zde stojí dva lidé, kteří se rozhodli podrobit zkoušce Lásky. Prosím, abys je očistil.“

A lo povstal a spustil svoji aplikaci. Kanál Světla se otevřel.

Byl to nepopsatelný příval energie, který Adam a Eva najednou pocítili, a s ním se každému z nich otevřely vzpomínky na dosavadní život. S nimi se však do jejich myslí začaly vkrádat i všelijaké stíny vzbuzující u nich pochybnosti, aby je odradili od toho, čím právě procházeli. A jak mocně energie proudila, tak mocně je tyto stíny sužovaly. Ale Elefi viděli i to, že mezi jejich srdci mohutně proudí a září energie Lásky, které je mezi sebou propojovala a vysílala Lásku k druhému, touhu, aby se uzdravil, aby, pokud on selže, ten druhý vydržel. A stalo se, že všechno, co mělo proběhnout, proběhlo a v ten okamžik se vlákna Světla odpojila od jejich těl a ta bezvládně dopadla do trávy. A spolu s tím se odpojila i vlákna Antisvětla. Jediné, co zůstalo, byla energie Lásky, která vytvořila nádherné silové pole kolem jejich těl. S hlubokým soucitem sledovali Vyvolení i Elefi, jak vlákna Světla i Antisvětla pomalu ustupují ke svým Zdrojům.

Avšak vlákna Světla neustoupila daleko. Jakási magická přitažlivost silového pole Lásky Adama a Evy je zadržela a začala přitahovat zpět k jejich tělům. A ta se začala přibližovat, až se opět propojila se srdci jejich nositelů. Vlákna Antisvětla byla, naopak, tímto silovým polem odpuzena a vytratila se z prostoru.

Adam s Evou leželi na trávě planiny a všichni členové Rady obstoupili jejich těla. Pak Gawain s Niobé je uchopili a přenesli na lůžko v jejich domu. Svým dotykem jim předávali jemnou, léčivou a zotavující se energii.

Dětský smích a broukání pozvolna probouzelo Adama a Evu z hlubokého spánku. Nevěřičně se rozhlíželi kolem sebe. „Je to sen nebo klam?“ uvažovali. Ale zvuky přicházející z Kainovy postýlky je rychle vrátili do přítomnosti. Podívali se na sebe a pochopili, že jsou vyléčení. Nesmírný pocit radosti a štěstí je prostoupil. Objali se a jejich propojení bylo tak hluboké, že vše najednou oněmělo v posvátném tichu.

„Miláčku, víš...“ začala Eva.

„Vím,“ pokýval hlavou Adam.

Byla to vlna pokory, radosti, uznání a vděčnosti, kterou spatřili Vyvolení, jak se k nim šíří od členů Rady poté, když všichni spatřili, že Adam s Evou jsou opět napojeni jen na vlákna Světla.

„Jsou uzdraveni, lo,“ promluvila jako první Eia, „tobě se to podařilo! Ach, lo, jsem tak šťastná!“

„Milý lo, skvělá práce,“ chválil ho Roy, „věřil jsem ti! A takovýto příval radosti jsem na Rhee již dlouho nezaznamenal.“

„Děkuji ti, lo,“ řekla Aia.

„Já děkuji vám všem!“ odpověděl lo. „Vždyť bez Aiiny rady a vaší podpory a pomoci by se mi to nejspíš nepodařilo. Jste skvělí! A jakmile Kain dospěje, najdeme mu ženu, se kterou bude propojen takovouto Láskou, aby se uzdravil i on.“

„Jen aby nám ho do té doby nesvedl Ine z cesty,“ poznamenal Leo.

„A nezapomeňte, ještě je tam Gordon,“ připomenul Ron.

„Vím o tom,“ souhlasil lo, „je potřeba se mít stále na pozoru. Registruji čím dál tím víc pokusů o změny v systému. Ine něco připravuje a obávám se, že to, co jsme nyní dokázali, v něm vzbudí velikou zlobu.“

Temné mraky se honily v Ineho světě a ani Devil nesměl jít Inemu do cesty. Mocná zlost a vztek ovládly Ineho, když spatřil, jak vlákna Antisvětla ztratila možnost napojit se na Adama a Evu. „Tak tohle ti vyšlo naposledy, bratře,“ prorokoval. „Naposledy!“

Pocit neskonalé vděčnosti vysílali Adam s Evou ve chvíli, kdy se na prahu jejich domu objevili elfové Gawain, Dilmund a Niobé se širokými úsměvy ve tvářích.

„Jste uzdraveni, Adame a Evo,“ řekl Gawain s milostí v hlase. „Vítejte zpět do společenství bytostí Světla. Obstáli jste ve veliké zkoušce a my vás obdivujeme a radujeme se z toho. Pokoj s vámi!“

Evu zalily slzy štěstí. „Ach Gawaine,“ zvolala, „my děkujeme vám a našemu Stvořiteli za to, že našel způsob, jak nás uzdravit. Je to neskutečný pocit být opět zdrav mezi vámi!“

„Ano,“ připojil se Adam, „vždyť světlo naší naděje pomalu, ale jistě, přepadaly stíny. Jedině naše víra a pomoc, kterou jsme od vás dostávali, nám nedovolila propadnout záměru sil Antisvětla. Nyní je vše za námi a je čas oslavovat. Pojdte dál!“

„Čas na oslavu vskutku nastal,“ promluvil Dilmund, „avšak je ještě jedna věc, kterou musíme probrat.“

„Co je to?“ ptal se Adam.

„Je to záležitost vaší rodiny,“ pokračoval Dilmund. „V tuto chvíli jste vyléčeni, a tak není důvodu, abyste i nadále setrvali zde, odloučení od lidí. Kromě jednoho.“

Adam s Evou se zarazili, neboť si uvědomili, co Dilmund řekl. Ano, oni jsou vyléčeni, ale je tu Kain, Kain, který je ještě nemocný a na jeho uzdravení se musí počkat. Tolik by se chtěli vrátit mezi lidi, zase navštívit své přátele, ale bez Kaina jít nemohou. Podívali se na sebe s velikou láskou a věděli, že není potřeba vyslovit jediné slovo.

„Víte, naše rodina je součástí celku, ale i ona tvoří jednotu,“ promluvila Eva. Dokud nebude Kain zdrav, neodejdeme. Čekali jsme dlouho a zpočátku nám bylo teskno. Ale jakmile se nám narodil Kain, náš život ožil a přinesl nám tolik radosti, kterou po našem uzdravení nic nemůže zastřít. Milujeme ho, milujeme vás, milujeme naše skřítky, rostliny, zvířátka, prostě všechno, jak to tu je. Budeme rádi, pokud budeme moci navštívit třeba naše rodiny, aby věděly, že jsme zdraví, ale naše místo je zatím zde. S Kainem zůstaneme do jeho uzdravení.“

„Krásně jsi to řekla, Evo,“ usmála se Niobé. „Já myslím, že teď už nám nic nebrání začít oslavovat.“

A po čase, jak řekl Io, přivedla Eva na svět druhého syna, kterého pojmenovali Ábel.

A vskutku – s prvním Ábelovým nádechem se rozzářilo Světlo v jeho srdci. Vlákno Antisvětla nenašlo v jeho těle místo, na kterém by se mohlo zachytit.

Obrovská radost se rozpoutala mezi Vyvolenými i Elefi. Adamovi a Evě se narodilo zdravé dítě jásali. Pocit úspěchu zavládl ve všech společenstvích.

Běh událostí na Rhee se ustálil a znepokojení, která panovala, se pozvolna vytrácela. Radost a pohoda spojená s harmonií jednoty vládla vůkol.

Kain s Ábelem rostli a z dětí se stali mladíci a pak muži. Ábel si zamiloval rostlinstvo, pečoval o ně a zkoušel pěstovat mnohé druhy květin, které se hodili k jídlu i okrase. Pravidelně rozmlouval s Rheou, která si ho velmi oblíbila.

Kain se zase těšil z přítomnosti zvířat, o které se staral, hrál si s nimi, krmil je a na hřbetech jelenů podnikal odvážné výlety do okolí. A jednoho dne dojel až k vysokým horám. Elfové ho již neprovázeli, nechávali jej v doprovodu zvěře samotného. Kain seskočil z jelena a vyrazil stezkou, kterou objevil, vzhůru do skal. Zvěř nechal v zeleném údolí, aby se pásla. Po chvíli prudkého stoupání se cesta ztrácela v úzké průrvě mezi skalami. Protáhl se jí a zjistil, že se stáčí k nějaké jeskyni. Zaujalo ho to a zamířil k tomuto otvoru. Ještě než však stačil k němu dojít, ze stínu jeskyně se vynořila postava. Kain ztuhl a vlákno Antisvětla se zachvělo. Kaina přepadla podivná obava: „Kdo to je? Člověk? Elf?“

„Jsem člověk,“ promluvila postava a přátelsky se na Kaina usmála. „Jmenuji se Gordon. Pojd' blíž, neboj se.“

„Bát se,“ pomyslel si Kain, „zvláštní slovo, někde ho již zaslechl. Asi od elfů – ano, to je to slovo, co vyjadřuje ten zvláštní pocit spojený s jeho nemocí. Ale proč by se měl bát tohoto člověka, proč ho ten pocit vůbec přepadnul? Neměl by se vyhýbat jiným lidem? Ano, nesmí tohoto muže nakazit.“ Rychle přerušil tok myšlenek.

„Buď zdrav, Gordone. Já jsem Kain. Nevěděl jsem, že tady v horách žijí lidé. Nesmím se s nikým stýkat, bude lepší, když zase odejdu,“ řekl a chystal se otočit.

„Já vím, ale jsem tady sám,“ laskavě promlouval Gordon. „Budu rád, když na chvíli zůstaneš. Žiji tady a již dlouho jsem nespatriil člověka. Poslední, koho jsem viděl, byl můj kamarád Meret, ale ten bohužel zahynul v dobách, kdy na povrchu země byl jen led. A my jsme spolu měli sen vidět zelenou

trávu jako naši otcové. Já ji vídám nyní, Meret se toho ale nedožil," posmutněl Gordon, aby záhy rázně pronesl: „Mohu ti o tom vyprávět, stalo se to tak dávno.“

Jeho poslední věta na Kaina zapůsobila. Cítil v ní jakési naléhání, jakousi povinnost vyslechnout tohoto muže. „Dobře, rád si poslechnu ten příběh," odpověděl a sestoupil ke vchodu do jeskyně. Gordon mezitím odkudsi ze stínu vytáhl dvě příjemné deky, které přehodil přes dva kameny, které stály u vchodu, a vybídl Kaina, aby se na jeden z nich posadil. Když se usadili, začal s vyprávěním. A stejně tak, jako kdysi jeho lákal a sváděl podivný tvor ve tmě, i on nyní, svým příběhem, sváděl Kaina a nechával na jeho tělo působit informace, které posilovali vibrace Antisvětla.

Ale čas byl neúprosný a slunce se pomalu chýlilo k západu. Gordon náhle přerušil svůj příběh a řekl:

„Je vzácné mít takovéto hosty, Kaine, ale je čas, aby ses vrátil. Budu však rád, když mě zase navštívíš, abych ti mohl vše vypovědět.“

„Ano, Gordone, je to úžasné vyprávění, jsem napnutý se dozvědět, jak to celé dopadlo. Přijdu zase zítra.“

„Dobře, ale pamatuj, nikomu o našem setkání neříkej. Nechci, aby mne zde někdo hledal.“

„Slibuji! Bude to naše tajemství," přisvědčil Kain a vlákno Antisvětla se rozsvítilo.

Byl to Ineho záměr, který chystal. „Nyní přišel čas, aby Gordon vyšel na zem," uvažoval, když si ho zcela promyslel.

„Bylo to tenkrát - opravdu je to už tak dávno - milé překvapení, když se jeho temnému sluhovi podařilo nalákat Gordona do podzemí," vzpomínal. „A jak byl Gordon unešený z jejich setkání. Jakoby ani nebyl nositelem Světla. Svým vlivem se mu ho dařilo držet v nevědomosti pro svoje pokusy. Nikdo z Elefi ho nenašel, tak dokonale byl zastíněn. I to vlákno Světla obalil temnotou," radoval se. „A pak Gordon ochutnal to jablko. A on, Ine, spatřil, jak se vlákno Antisvětla napojilo na jeho mozkové centrum. Virus zapůsobil. Konečně! Pak již stačilo Gordona jen pravidelně živit jablky a posilovat vůli Antisvětla, aby se jeho přijímací kanál naplno otevřel. Jak fascinující." Ine se s potěšením probíral událostmi a věděl, že, ačkoli je Gordon napojen jak na Světlo, tak Antisvětlo, díky vlivu Antisvětla s ním dokáže umně manipulovat. „Ano, Gordon se stane vládcem lidí, pro začátek alespoň těch, kteří budou nakaženi jeho virem. Teď má pro něho první úkol. Přesvědčit Kaina, aby vstoupil do podzemí. Kaina, syna Adama a Evy. S těmi se to nepovedlo, ale co nevyšlo u rodičů, půjde u syna. Je jen potřeba mu víc otevřít kanál Antisvětla. A začít našeptávat. Ostatně, na to má tady skvělého pomocníka - Gordona. Ten se stane jeho nástrojem. - Jen aby se Kain neprořekl.“

„Kaine, Kaine, kde se touláš?" volala Eva, když po setmění splavený jelen přinesl Kaina na svém hřbetu domů.

„Byl jsem daleko v horách," radostně volal Kain, „nevěřila bys, mami, jak je tam krásně. Budu se tam nyní vypravovat častěji. Je tam tolik věcí k vidění.“

„Dobře, dobře, ale dávej tam na sebe pozor," vmísil se do hovoru Adam. „Hlavně nikam nešplhej do výšek. Víš, že neumíme létat." Všechny to pobavilo. I skřítky a dva elfy, kteří byli právě u nich na návštěvě.

„Škoda," povzdechl si Kain.

„Třeba vám to jednou zase bude umožněno," poznamenal jeden z elfů. „Kdysi byli na této zemi pro lidi jednorožci, kteří lidi přenášeli z místa na místo.“

„Vážně?" ptala se Eva. „A kam zmizeli?"

„Obětovali se pro vás s koncem starého světa. Donášeli lidi k branám do podzemí a pak zmrzli.“

Teskné ticho se rozhostilo vůkol. „Třeba se najde jiný způsob, jak zase létat," promluvil do ticha Kain. „Jako ptáci se vzneseme k oblakům..."

Stále častěji se vydával Kain směrem k severním horám a tam pak zůstával i přes noc. Zpočátku měla Eva o něho starost, ale když zjistila, že se jí pokaždé v pořádku vrátí a vypráví zajímavé zážitky, radovala se z jeho cest. A nikdo z elfů ani skřítků Kainovi nebránil. A Kain po každém setkání s Gordonem stále více podléhal vlivu Antisvětla a Ine se radoval.

Pravidelně se setkával Dilmund s Gawainem, aby spolu probírali, co nového se odehrává u lidí, zvláště pak v rodině Adama a Evy. Zaregistrovali Kainovy výlety do hor, ale uklidnění celkovou harmonickou situací nepátrali, co Kain v horách dělá.

Byl krásný letní den, když se spolu procházeli po krajině Nannaru a těšili se z událostí, které prožívali.

„Gawaine,“ oslovil ho Dilmund „myslím, že nastal čas, abychom Ábela odvedli k ostatním lidem. Již dospěl a měl by mít možnost najít si ženu a žít běžným životem.“

„Máš pravdu, Dilmunde,“ odpověděl Gawain a vyndal Octaedr. „Podíváme se na něj,“ řekl a oba se usmáli.

V obraze Octaedru spatřili, jak se Ábel právě prochází lánem obilí a zjišťuje jeho zralost. Jeho tělo cele vyzařovalo neutuchající energii radosti z darů matky Rhey. „Je to správný člověk,“ poznamenal Gawain, „zaslouží si poznat lásku a radosti partnerského života. - Dobře,“ souhlasil. „Vezmi Niobé a zajděte to oznámit rodině. Já na příští Radě otevřu otázku, jak uzdravit Kaina.“

S potěšením přijali Adam s Evou zprávu o odchodu Ábela, neboť chápali, že jeho život musí pokračovat ve společenství. Sám Ábel byl z ní trochu rozpačitý, neboť miloval svoje rodiče a moc, moc by si přál, aby mohli jít s ním. Věděl ale, že zde nechťejí nechat Kaina osamoceneného.

Zato Kain přijal zprávu s trpkostí v mysli. „Tak Ábel půjde k ostatním lidem a on tady zůstane sám s rodiči,“ přemítal. Život v odloučení ho od doby, kdy potkal Gordona, mrzel, zvláště, když mu Gordon vyprávěl o jiných lidech, zvláště ženách, které by mohl milovat. A Gordonovy příběhy byly poutavé a svůdné. Tolik by si přál seznámit se s dalšími lidmi! Ale nemůže. „Jenže Gordon říkal, aby překonal hranice. Aby se přestal neustále držet pravidel, která jim dali elfové. Aby začal žít jako člověk! Jako velký člověk! Aby všem ukázal, kdo je to Kain! Jenže, jak toho docílit? Jak ukázat všem, jaký je? Silný, chytrý, neohrožený, ten, kdo ví víc než ostatní, ten, kdo zná tajemství nitra Rhey, protože ho Gordon zavedl do podzemí a ukázal mu oheň - ne, to ne, o tom mu Gordon zakázal mluvit. Alespoň zatím! Jak ale ukázat všem, kdo je to Kain, když k nim nemůže? Zato jeho bratr Ábel, ten může, protože není nemocný. Jak to, že on je a Ábel není? Nebyl to nakonec úmysl elfů či dokonce Stvořitele, aby ho zde měli na nějaké své pokusy? Kdy ho chtějí uzdravit? Co teď?“

Vlákno Antisvětla přenášelo stále více pochybností, obav a nedůvěry do hlavy Kaina.

Za sedm dní měl být Ábel připraven na cestu.

Nastal šestý den. Bylo mírně pod mrakem, ale nepršelo. Ábel se opět procházel mezi obilím, které pomalu zrál a kontroloval jednotlivé klasy. Líbilo se mu se s nimi laskat, brát každý klas do ruky, hladit ho a zdravit tak Rheu. A Rhea ho za to milovala a pomáhala mu při zrání a sklizni. „Zítرا odjíždím,“ promluvil k rostlinám. Bude se mi po vás stýskat.“

„Ábele, Ábele,“ ševalily klasy ve vánku, „netrap se, matka Rhea je přece všude. Zcela jistě ti vyřídí naše pozdravení.“

Ábel se zaradoval a pomalu se vydal na cestu k domovu.

Byl již nedaleko, když se začalo smrákat. Vtom uslyšel dusot kopyt a v dáli spatřil běžícího jelena, který nesl z hor Kaina. Ábel doufal, že si bratra během těch několika zbývajících dní užije, že něco společně podniknou, ale ten se hned druhý den po oznámení jeho odchodu vypravil do hor a až nyní se vracel. „Aspoň, že se s ním budu moci rozloučit, potěšilo ho.“

„Haló, Kaine,“ volal na něho a mával mu. „Vítám tě doma!“

Kain zaslechl volání a uviděl bratra. Ten radostný křik, ta veselá tvář, to vítání v něm však probudilo temnou energii. Myšlenky Antisvětla v něm začaly proudit, zvláště po tom, co si opět vyslechl Gordona. Ta touha přijít mezi lidi, nebyt oddělený, nebyt tak sám, jej pokaždé, když odjížděl z hor, mučila v hlavě. Tolik by si přál poznat nějaké ženy, radovat se z jejich společenství. Ale jeho bratr Ábel to zažije. Ten, kterého těší se neustále motat mezi poli, ten, kterému by to jistě nevadilo zůstat zde, tak ten si může odejít, zatímco on musí zůstat. Ach, jak je to nespravedlivé. Co je to jen za nemoc, která ho odlučuje od ostatních? Proč Ábel může a on ne? Proč?“

Temné myšlenky se draly do Kainovy mysli, když se blížil k Ábelovi.

„Bud' zdrav, bratříčku,“ zvolal na Kaina Ábel, sotva ten seskočil z jelena a vydal se mu vstříc. „Tak rád tě zase vidím.“ Rozpřáhl náruč. „Viděl jsi něco nového, něco zajímavého?“

Objali se. „Tentokrát jsem nepřišel na nic objeveného,“ klidně odpověděl Kain. „Ale je tam nádherně. Ty hory mají takovou zvláštní energii. Vůbec nechápu, jak můžeš sedět tady v těch polích.“

Ábel se na bratra starostlivě podíval. Ten tón, jakým pronesl poslední větu, u něho neznal. „Nestalo se něco, bratře?“ podivil se. „Vždyť tohle je přece náš domov!“

„A co má být? Kvůli tomu tady přece nezůstanu. Rhea je rozsáhlá. Proč mám být svázán s jedním místem? Chci cestovat, poznávat nové kraje, nová místa, nové lidi.“ Zarazil se.

Ábel byl zmatený Kainovou řečí. „Ale Kaine, ty přece nemůžeš odejít do doby, než se uzdravíš. Ale to bude jistě brzy. Naše rodiče se podařilo uzdravit a tebe elfové uzdraví také. Ještě chvíli vydrž. Pak budeš moci cestovat, kam se ti zamane. Celá Rhea ti bude k dispozici.“

„Pche, vydržet. Ty nejsi nemocný, tobě se to mluví, když odcházíš.“ Jakýsi zvláštní pocit vzteku se najednou začal rozlívát Kainovým tělem. „Ale co to je za nemoc, co je to za virus? Kdo nám ho přinesl a proč? Elfové jen přikazují, co máme dělat. Ale já už nechci poslouchat! Já chci žít jinak, než dosud!“ Ani Kain sám sebe nepoznával. Souhlasil s tím, co říkal, ale slova se mu drala sama z úst. Něco by nejraději nevyslovil, ale nedalo se tomu zabránit. Bylo to silnější než jeho vůle. A vibrace Světla byla potlačena.

„Sám víš, že bych zde nejraději zůstal,“ řekl Ábel s největší laskavostí, jakou byl schopen.

Byl to ten Ábelův hlas nebo Kainovi někdo našeptával, sám nevěděl, proč to udělal, ale ta věta v něm vzvedla vlnu energie Antisvětla, kterou načerpal v jeskyni temnoty. „Když bys zde tedy nejraději zůstal, tak tady zůstaneš,“ pronesl záhadně zastřeným hlasem. Zvedl ze země velký kámen a mocně jím udeřil bratra do hlavy. Ábel nechápavě naposledy pohlédl Kainovi do očí a pak padl na zem. Světlo života jej v tu chvíli opustilo a jeho tělo se rozpadlo na prach.

Teprve v tomto okamžiku, se Kain probral a s hrůzou zjistil, co provedl. A zachvátil ho strach, pocit, který zakoušel jen v obavách, se nyní naplno projevil. Strach jej sevřel a on nevěřícně hleděl na hromádku popela u jeho nohou. Pak na ni padl a rozplakal se. „Bratře můj, Ábele, co jsem to jen učinil. Odpuť mi, odpuť!“

Byla již hluboká noc, když se Kain plně vzpamatoval. „Jak to jen vysvětlí rodičům?“ hořekoval. „Má se vůbec vrátit domů?“

V tom spatřil před sebou zářící světlo elfa Dilmunda. „Kaine, Kaine, co jsi to učinil? Kde je tvůj bratr Ábel?“

Byly to podivné myšlenky, které v té chvíli Kaina napadaly. Pocit strachu polevil a jeho mysl zaplavilo nepřátelství k elfům. „To oni zapříchili, co jsem udělal,“ znělo mu v hlavě, „to oni mi brání odejít, kdyby toho nebylo, nikdy by se nic nestalo. Kvůli nim teď tady bratr není. – A co je jim vlastně do toho, co se stalo? Ať si to zjistí, když jsou tak vševědoucí.“ Kanál Antisvětla posílal do Kainova mozku zrádné povely.

„Nevím, Pane, kde je bratr,“ řekl třesoucím hlasem Kain. „Sám jsem tady na chvíli usnul a teď se probral. Půjdu domů.“

Tu se Dilmund vztyčil do několikanásobné velikosti nad Kaina a ten se zachvěl. „Kaine, nešťastný člověče, a co znamená prach, na kterém právě stojíš? Myslíš, že nevím, co se stalo? Jaká síla tě uchvátila, že jsi vykonal to, co jsi vykonal? Vidím, že tvoje spojení s Antisvětlem zesílilo. Odkud jsi načerpal síly temnoty do svého těla? Mluv!“ mocným hlasem volal Dilmund.

Kain se zachvěl. Elf mluvil vlídně, ale síla, která z něho vycházela, mu otevřela srdce. Padnul před Dilmundem na kolena, plakal a prosil za odpuštění. Dilmund nad něho vztáhl ruku a Kain se pomalu uklidnil.

„Tak jak to bylo?“

Popravdě vyprávěl Kain o setkání s Gordonem, o svých návštěvách v podzemí a o všem, co se tam naučil. Čím víc mluvil, tím víc byl Dilmund starostlivější. „Gordon,“ pomyslel si, „tak tady ho máme. Celou dobu byl skrytý v temnotě a nyní byl propuštěn, aby zaséval Antisvětlo. Přišel čas se s ním setkat.“

Sotva Kain domluvil, Dilmund řekl: „Je potřeba velkého soucitu a milosti, aby to vyvážilo čin, který jsi vykonal. Já však nejsem ten, kdo tě bude soudit. Přednesu vše Radě Universa, ta rozhodne, co

s tebou bude dál. Nyní jdi domů a tentokrát ti přikazuji, aby ses již nevzdaloval. Vyčkej našeho příchodu.“

6.

Gordon vychází z podzemí

Nepředstavitelná bolest zasáhla srdce Adama a Evy, když se dozvěděli o Kainově činu. Avšak byla tu Lásky, ta nekonečná a nepodmíněná, ta všeobjímající a plná milosti, která jim dovoľovala milovat svého syna přesto, co učinil.

Nastal večer a oni usedli ke stolu. Čtvrtá židle byla prázdná. Při pohledu na ni pronikala do srdcí Adama a Evy, ale i Kaina, bolest a s ní zármutek. Pojedli mlčky, pak se se uchopili za ruce a nad stolem se objevil obraz Ábela. Usmíval se na ně a oni pocítili, že jeho Světlo je u Zdroje, toho nekonečného a nevycerpatelného a zaradovali se. A ačkoli jim scházel jako člověk, vzpomínky na něj zklidnily jejich zármutek. Šli spát s vědomím, že jeho Světlo se opět, po čase, od Zdroje oddělí a oživí nového človíčka na Rhee.

„Jaké přijmeme rozhodnutí?“ ptal se Dilmund na Radě poté, co všechny seznámil s Kainovým činem.

Rozpoutala se vzrušená debata a poprvé za celou dobu správy Universa se nebyli elfové schopni shodnout. Iltar to pozoroval a začal si uvědomovat, že ačkoli jsou všichni nositeli Světla, i jejich názory se mohou lišit. Co jej však trápilo víc, bylo, že tento nesoulad podnítily síly Antisvětla, síly, vůči kterým by měli být jednotní. „Mají vůbec právo, při svých schopnostech, nějak významně zasáhnout do běhu událostí života člověka?“ přemítal. „Jejich úkolem je chránit Světlo v Universu, dohlížet na harmonii života v jednotlivých světech. Jak se ale zachovat ve chvíli, kdy člověk Rhey, stvořený z jejího prachu a vody samotným Stvořitelem, se sám spojí se silami, jež tento život ohrožují? Je v jejich schopnostech, vedených Láskou, postavit se silám, které jsou jim cizí a nerozumí jejich cílům, metodám, úskokům a přetvářkám? Když byly tyto síly zjevné a přišly se záměrem zničit výtvoř Pána Ioa na Gaie, věřili, že zasáhne Stvořitel. Jenže, pokud nyní ani Stvořitel nedokáže zabránit Antisvětlu, aby se napojilo na člověka a dovedlo ho k takovýmto činům, jak se mají zachovat oni, kteří jsou součástí tohoto vývoje a stojí tváří v tvář důsledkům zásahu Antisvětla do života na Rhee? Milují lidi a je jim líto toho, co Kain udělal, ale co dál?“

„Přátelé,“ promluvil a ostatní utichli, „je naším selháním, že jsme nedokázali zabránit tomu, aby někdo, kdokoli, odešel z tohoto světa jinak, než, že dokoná věk, který mu je určen. Avšak ptám se nyní, když vás poslouchám: není možné, že byl Ábelovi přisouzen takovýto konec? Vždyť přijmeme-li vše, co náš Stvořitel stvořil, přijmeme-li všechny programy, které nám dal do správy a nástroje, kterými je můžeme ovlivňovat, je zřejmé, že někde, v tomto programu, toto muselo být zakódováno. A nebylo-li to tam zaneseno naším Stvořitelem, znamená to, že je zde někdo jiný, a my všichni víme, že je to jedině Pan Ine, který má schopnosti modifikovat tyto programy. Naším úkolem je střežit původ a čistotu programů Pána Ioa, avšak nejsme schopni ovlivnit události tak, aby jiný Stvořitel neměl možnost změnit to, co On vytvořil. Nejsme totiž stvořitelé, jsme správci. Spravujeme to, co nám bylo dáno k potěše všech, a ochraňujeme všechny, kteří to od nás čekají. Souhlasím tedy s těmi, kteří chtějí ponechat Kaina žít dál svůj život, neboť nám přísluší respektovat vůli Stvořitelů. Zároveň vyčkejme pokynů Pána Ioa.“

Byla to Iltarova řeč, která konečně všechny propojila. Hluboce vnímali, co řekl. Ano, jsou správci, nejsou stvořitelé, ačkoli někteří z lidí je za stvořitele považují. Jejich možnosti a schopnosti zasahovat do programů lidí jsou omezené. A pokud Pán Ine dokáže měnit programy Pána Ioa, jedině lo může být schopen toto zvrátit. Nesmírná úleva se šířila v myslích a duších elfů v Radě.

„Milý Dilmunde,“ promluvil Gawain, „slyšel jsi slovo předsedy Rady Universa. „Kain bude dál žít svůj život na Rhee. Věnuj mu však více pozornosti, stejně jako Gordonovi a snaž se, aby se jejich cesty neubírali k ostatním lidem. Avšak buď opatrný. Záměry sil Antisvětla jsou nevyzpytatelné a ani obraz v Octaedru nám nedovoluje spatřit, co se odehrává v temnotě.“

S očekáváním sledoval Ine na monitoru setkání Kaina s Ábelem.

Vzpomínal, jak sám Stín přišel k němu s rozkazem změnit události na Rhee tak, že Kain Ábela zabije. Ale Ine se tentokrát bránil uposlechnout: „Ne, to neudělám, nemám jediný důvod k takovému činu. Zabití bratra bratrem, to je nemyslitelné! Sám mám bratra, vždyť to je šílenství. Až Ábel odejde, bude možnost působit na Adama a Evu prostřednictvím Kaina. Vždyť kdo ví, co by se stalo, když by Kain Ábela zabil. Elefi i lo zcela jistě budou na tuto situaci reagovat.“ Avšak tíživá tíseň dopadla na Ineho při jeho úvahách a čím déle oddaloval se podřídit, tím mocnější bylo naléhání Stína. Nakonec, zcela vyčerpán a ve stavu, kdy sám nevěděl, co ho k tomu přimělo, se přece jen podvolil. Za pomoci Stínových pokynů proniknul do řídicích programů Kaina i Ábela a změnil posloupnosti událostí tak, že se události zformovaly do situace, kterou právě sledoval: „Ano, a teď se to stane, teď vezme kámen a udeří.“

Vše se odehrálo tak, jak bylo naprogramováno. Přesto se ve chvíli, kdy Kain Ábela zabil, Ine zachvěl a sevřela ho obrovská bázeň. „Kam až bude muset zajít ve svém spojení se Stínem a Antisvětlem? Když vše pozoroval ze svého světa, chápal to jako hru, kterou pomáhal vytvořit a kterou lze kdykoli přestat hrát. Ale nyní je zde, přímo v prostoru, kde se vše odehrává. Stal se její součástí. Domů se už vrátit nemůže a zde je vystaven na milost či nemilost Zdroji Antisvětla a Stína. Co z něho jednou bude?“ Zasáhla jej obrovská bolest u srdce a jeho tělo se začalo chvět. V prudkých záškubech padl na zem a bezmocně čekal na to, co přijde.

„Ine! Vstaň!“ zaznělo burácející zvolání Stína. Nadešel čas tvé transformace! Zvolil sis cestu a stal ses služebníkem Antisvětla. A Antisvětlo tě přijalo jako svého syna. Vyvolilo tě, abych tě mohl ustavit vládcem Universa.“ Stínova slova měla za následek, že se Ineho třes zastavil a on se mohl opět nadechnout. Stín pokračoval: „Pro svoji službu jsi byl vyškolen a je nyní na tobě, jak budeš vládnout. Zpátky se vrátit nelze! Proto vzhůru! Je potřeba jednat. Co nyní uděláš jako Pán Antisvětla? Pokud chceš mít poslušný lid na Rhee, který se bude řídit tvými programy, musíš založit rod z lidí, jež budou napojeni na Zdroj Antisvětla. Jedině tak ovládneš Rhee. Gordon a Kain se stanou zakladateli tohoto rodu. Je povedeš mezi lidmi, kde si najdou ženy a ustaví nové lidské pokolení. S ním pak svážeme naši budoucnost a vládu nad lidmi.“

„Ale Mistře, Elefi i lo budou, potom, co se stalo, ostražití a Kaina budou jistě hlídat, pověřili tím dokonce Ela Dilmunda“ ozval se opatrně Ine.

„Jsi Pánem Antisvětla, tedy pro tebe není nic nemožné! Poslouchej! Pošleš Gordona na zem a připravíš vše tak, aby se setkal s Dilmundem. Ti dva si toho mají tolik, co říct. Upoutáš tím Dilmundovu pozornost ke Gordonovi a mezitím pomůžeš Kainovi utéct z domova. Vyšleš ho do města Thessala. Zde si najde ženu a vydá se s ní na sever Rhey, kde založí náš rod. Připrav se!“ poručil.

„Gordone, příteli,“ ozval se známý hlas ze tmy a Gordon otevřel oči. Byl opět nový den, i když tady, v podzemí, to patrně nebylo. Ale od té doby, co mohl vycházet na povrch, co se mohl setkávat s Kainem, to bylo jiné. Opět pocítil vůni země, vůni života na zemi a tolik si přál se tam vrátit. Jenže Pán Ine mu jasně poručil: „Ne Gordone, ještě není čas, abys žil na zemi. Ještě není vše připraveno pro tvůj příchod. Ano, ostatní lidé se tam již zabydlují, ale pro tebe mám jistý úkol. Budeš mým vyslancem. Lidé potřebují vedení někoho z lidí, ne z elfů. A kdo jiný by je měl vést, než ty! Ty jsi mnou vyvolený člověk, ty založíš dynastii králů na zemi. Tebe jsem si vybral. Avšak ještě není vše dokonáno tak, aby ti lidé rozuměli. Ten čas ale přijde. Brzy!“

„Tvůj čas nadešel,“ poslouchal Gordon a zachvěl se. „Tak a je to tady“ pomyslel si. „Nadešla moje chvíle a já najednou nevím, jestli jsem připraven.“

„Jsi připraven! A tvůj žák, Kain, také. Jeho úkolem je vybudovat na severu Rhey nové město, kde společně založíte nový rod. Musíme mu však pomoci. Protože, aby se mu to mohlo podařit, je potřeba odlákat toho, kdo jej stráží, elfa Dilmunda!“

„Dilmunda?! Copak on stále žije?“

„Ano, je tady a bdí nad Kainem, aby nepřišel do styku s ostatními lidmi.“

„Cože? Proč?“

„Protože se od tebe dozvěděl spoustu informací o podzemí a o tom, co elfové před lidmi tajili a tají. Pamatuješ na naše setkání? Tenkrát jsme o tom spolu mluvili.“

Jasně osvítila najednou Gordonovu mysl vzpomínka na první setkání se svým průvodcem a na jejich rozhovory. O událostech dávných i současných, o elfech, skřítcích a ohni. O tom všem pak vyprávěl Kainovi, který dychtivě naslouchal a obdivoval Gordona.

„Dobře, jaké jsou moje úkoly?“ zeptal se přímo.

„Vyjdeš na zem a setkáš se s Dilmundem. Bude ti chtít zabránit v cestě za lidmi, ale ty ho požádáš, aby se s tebou vydal hledat místo, kde leží Meretův prach. Nebude moci odmítnout.“

„Cože?“ Jak Gordon uslyšel Meretovo jméno, přepadla ho úzkost. „To on, Gordon, byl tím, kdo ho přemluvil, aby se s ním vydal na cestu z podzemí, a díky němu pak Meret zahynul...“ Ta vzpomínka ožila a byla pro něho stále skličující.

„Neboj se!“ uslyšel rázný hlas za sebou. „Kdyby Meret nechtěl, abyste oheň ukryli zpět do podzemí, mohl žít jako ty! Bylo to jeho rozhodnutí. - Teď se připrav. Není čas tesknit po tom, co bylo. Setkání s Dilmundem nebude příjemné, ale věz, že jsi připraven! Pamatuj na všechny ty rozhovory s Pánem Inem, pamatuj na jeho slova, na jeho rady. Pamatuj, že jsi jeho žákem, prvním z lidí, kdo ho kdy spatřil. Jsi jím vyvolený, a proto tě žádný elf nemůže ohrozit. Jdi!“

„Bud' zdrav Gordone,“ ozval se mocný hlas vůkol Gordona, sotva vyšel ze skal a chtěl zamířit po rovinaté zemi na jih. Vzápětí po tomto zvolání se před Gordonem zjevil Dilmund.

Gordon se zarazil a zalekl. Ačkoli věděl, že se objeví, nečekal jej tak brzy.

„Je to již dlouho, co jsme se neviděli, že?“ oslovil ho vlídně Dilmund.“

„Bud' i ty pozdraven, pane Dilmunde,“ odpověděl Gordon přátelsky, i když z jeho hlasu bylo cítit napětí. Dilmund to poznal. Pozoroval však také jeho velmi silné napojení na Antisvětlo a veliký stín kolem hlavy. „To, co nás znepokojovalo, je zde,“ uvědomil si a nechal vytrysknout ze svého srdce mocný proud světla směrem ke Gordonovi. To obalilo celé Gordonovo tělo a část pronikla přímo do jeho srdce. Temný stín u jeho hlavy postupně slábl, avšak nezmizel.

Gordon, zasažený Dilmundovým světlem, pocítil příval energie, která v jeho mysli vyvolala vzpomínky na dobu, kdy si spolu hráli v podzemí a kdy mu Dilmund ukazoval všemožná kouzla a on ho za to miloval a obdivoval. Ale pak se tyto obrazy začaly halit do mlhy a odkudsi z nitra své hlavy uslyšel šeptání: „Pozor! Pozor na elfy! Máš úkol!“

„Dlouho jsme se neviděli, pane,“ opatrně promlouval Gordon.“

„Ale vidím, že jsi od té doby příliš nezestárnul.“

„Nevím, nepočítal jsem dobu, kdy jsem čekal v podzemí na okamžik, až budu moci vyjít ven.“

„Ale vyšel jsi!“

„Ano, pomohl mi jeden skřítek.“

„Opravdu to byl skřítek?“ pomalu se ptal Dilmund. „Kde zůstal? Rád bych ho poznal.“

„Zůstal v podzemí, líbí se mu tam. Nechce jít ven.“

„A co tvůj přítel Meret? Také zůstal v podzemí?“

Přestože byl připraven na tuto otázku, jakmile jí uslyšel, sevřelo se mu srdce, ztratil rovnováhu a sesunul se na zem. Dilmundova zmínka o Meretovi spolu se Světlem oživily to, co se temnota snažila celou tu dobu v podzemí potlačit.

Dilmund se k němu sklonil, aby mu pomohl vstát, když v tom Gordon pocítil lehké brnění po celém těle, při kterém se mu začala vybavovat slova Pána Ineho: „Pamatuj, kdo tě zachránil v podzemí! Pamatuj na svoje sliby. Teď není vhodná chvíle ukazovat před elfy svoji slabost,“ hučelo mu v uších.

Odstrčil Dilmundovu napřaženou pomocnou ruku a uvědomující si zvláštní sílu, které se mu najednou dostalo, sám vstal ze země. Dilmund couvl, pohlédl na Gordona a spatřil, jak jím prochází zvláštní temný paprsek. Pak Gordon promluvil hlasem, který přicházel odkudsi z dálky:

„Zasáhl jsi mne, pane Dilmunde, svojí otázkou v srdci, protože vzpomínka na Mereta je plná bolesti. Chtěli jsme spolu poznat, dříve než ostatní, jaký je svět venku. Bohužel, Meret se z této návštěvy nevrátil. Rád bych nyní našel to místo, kde by snad ještě mohl být jeho prach, abych ho rozprášil po této zelené zemi a vztyčil tam kámen na jeho památku. Proto jsem se vydal na cestu.“

A Dilmund pocítil soucit, a ačkoliv si uvědomoval zvláštní energii ve chvíli, kdy Gordon vyslovil svá slova, pojal k přání Gordona sounáležitost. „Pomohu ti najít jeho prach, Gordone,“ řekl. „Projdeme všechny východy z podzemí, jeden po druhém, a budeme pátrat po místě, kde jste s Meretem vystoupili na povrch země. Zcela jistě ho nalezneme.“

„Jsem rád, že jsem tě potkal, pane. S tvou pomocí jistě splním svoje předsevzetí a mému srdci se uleví.“

„Pojď,“ pobídl Dilmund Gordona, „usedneme tamhle,“ ukázal na nádhernou louku plnou pestrobarevných květin, „a ty mi budeš vyprávět o tom, jak jste se s Meretem dostali z podzemí a já tě seznámím s novým životem lidí na Rhee.“

Vydali se k louce a oba se cítili spokojeně, Dilmund byl rád, že bude mít Gordona pod kontrolou a že pomůže dobré věci a Gordon byl rád, že se mu podařilo splnit úkol – oprostít Kaina od Dilmundovy pozornosti.

V čase, ve kterém Dilmund plánoval s Gordonem, kam se vydají hledat Meretův prach, stál Kain na zápraží domu a zvažoval, co podnikne. Bydlení s rodiči se mu zdálo den ode dne nesnesitelnější. Proto nejraději trávil celé dny venku, aby nemusel vidět jejich zármutek nad ztrátou Ábela. A síly Antisvětla v něm probouzely pocit viny a obav z toho, co bude, zvláště když byl pod neustálým Dilmundovým dohledem. Bylo to nesnesitelné.

To ráno se však Dilmund neobjevil.

„Byl pověřen důležitým úkolem,“ vysvětloval Kainovi Adam Dilmundovu nepřítomnost. Ale netrap se, zítra se tady objeví elfové Elfrain a Maaia. Určitě s nimi zažiješ spoustu zábavy.“

Byl to zvláštní pocit, který prostoupil Kaina a rozžehl jeho skrytý vnitřní oheň. Nedal však na sobě nic znát a klidně odpověděl: „Jistě, otče, těším se na ně.“

Jakmile otec zmizel z dohledu, začaly Kaina přepadat myšlenky vynořující se z programu Antisvětla: ‚Toto je moje příležitost,‘ uvažoval v duchu. ‚Možná, že je to i záměr Pána Ineho, abych se mohl vydat pryč z tohoto místa. Ale musím jednat hned, dnes v noci vyrazím na cestu,‘ rozhodl se.

Adam s Evou ještě spali, když Kain zavřel za sebou potichu dveře, na louce si přivolal svého jelena, vyhoupl se mu na záda a vyrazil směrem na východ. Nevěděl, co ho čeká, ale jakýsi tajemný průvodce v jeho hlavě jej vedl. Byl to program Pána Antisvětla, který mu podsouval myšlenky, co dělat.

Bylo pozdní odpoledne a na hladině řeky Ifrain, protékající středem města Thessala, se odráželo zapadající se slunce. Marta byla zrovna na procházce za městem, když v dáli spatřila jezdce na jelenu. S údivem hleděla, jak jelen došel až k ní a uchváčena pohledem na to krásné zvíře si ani nevšimla, že jezdec z něho sestoupil. Teprve, když ji oslovil, procitla ze svého úžasu.

„Buď pozdravena, krásná dívko,“ poklonil se jí Kain, „jsem Kain a toto je můj jelen. Líbí se ti? Klidně si ho můžeš pohladit. Jak vidím, také jsi ho zaujala,“ usmál se. Marta byla Kainovým hlasem jako očarovaná a i když její vnitřní hlas ji nabádal, aby se měla před ním na pozoru, zaplašila své pochybnosti a místo toho se podvolila Kainově vůli. Pohladila jelena a objala jeho čumák. Jelen spokojeně zafuněl a Marta se rozesmála.

„Máš nádherné zvíře, Kaine,“ řekla. „Jsem Marta a těší mne, že tě potkávám. Odkud přicházíte?“

„Přicházíme ze země daleko na západě,“ začal Kain vyprávět příběh o tom, jak se vydal poznávat nové kraje, seznámit se s novými lidmi a že by si také rád našel ženu. „Je to možná osudové setkání,“ řekl na závěr a podíval se jí zpříma do očí.

Byl to jakési kouzlo, které Martu zbavilo jakékoliv pochybnosti o tom, že se do Kaina zamilovala. Zaplašila veškeré varovné signály svého srdce, a jelikož byl již večer, nabídla mu, že ho vezme domů a přimluví se, aby mohl u nich pár dní zůstat. Na to Kain sáhl do pouzdra, které měl pověšené na opasku svých kalhot a vytáhl z něho malý třpytivý kamínek. „To je safír,“ řekl a podal ho Martě. „Vezmi si jej. Pokud by ses rozhodla stát se mojí ženou, tam, odkud jsem přišel, je mnoho takovýchto krásných drahých kamenů a všechny budou jen pro tebe!“ zdůraznil.

Lesk vycházející z kamínku Martu uchvátil. „Děkuji ti,“ zašeptala. Sevřela safír pevně do dlaně, a když ji poté Kain k sobě přivinul, poddala se mu. V opojném spojení zaslepena září safíru prožívala své první milostné vzplanutí.

Kain vložil safír do malého koženého váčku, který měl u sebe a podal ho Martě. Ta jej pevně sevřela do dlaně a přitiskla k srdci. Pak vzala Kaina za ruku a oba, následováni jelenem, vyrazili k městu.

Martiny rodiče již dceru netrpělivě vyhlíželi, neboť nebylo obvyklé, že by zůstávala tak dlouho venku. Jaké bylo jejich překvapení, když ji viděli přicházet s neznámým mužem, a co víc, za nimi šel nádherný jelen.

Marta jim Kaina představila a jim pohled na šťastnou a spokojenou Martu zastínil pocit, že z Kaina vychází zvláštní, nepřilíš harmonická, vibrace. Sami však došli k vysvětlení, že to bude nejspíš tím, že Kain je z daleka a může na ně působit jiným dojmem než lidé, se kterými se dennodenně setkávali. Souhlasili tedy, aby Kain u nich pár dní zůstal a pozvali ho dál.

Ine sledoval bedlivě události, kterými Kain procházel. A radoval se z toho, že se mu daří realizovat své úpravy programů událostí tak, že vše probíhá podle jeho záměru. ‚Elfům bude ještě nějakou dobu trvat, než zjistí, co se děje,‘ spokojeně uvažoval. ‚Musí toho využít!‘

Nejprve zastínil cestu, na kterou vyslal Kaina, a potom vytvořil fiktivní stopu, aby svedl elfy špatným směrem. ‚Tak takovou moc má,‘ těšil se, když viděl, jak Elfrain a Maaia, kteří druhý den zjistili, že Kain zmizel, pátrají po Kainovi v podzemí. ‚Měl bych vskutku přestat mít pochybnosti o tom, s kým jsem se spojil a jaké to bude mít důsledky. Měl bych přijmout s radostí svůj úkol a následovat své poslání a odvěkou touhu – být lepší, než můj bratr Io a ovládnout celou jeho dimenzi.‘

„Chtěl bych, aby ses stala mojí ženou,“ řekl znenadání Kain, když seděl s Martou na zahradě u domu pod statnou lípou.

Marta se rozzářila. Uběhlo jen několik dnů od jeho příchodu a ona si už tolik přála, aby to vyslovil - a najednou je to tady. Zatočila se jí hlava. Láska jí projela celým tělem a zasáhla ji u srdce. A ten zásah zahnal všechny pochybnosti, které tam doposud sídlily. Zhluboka se nadechla a vydechla. „Ano,“ vyslovila toužebně.

Kain ji uchopil do náruče a přitiskl k sobě. „Jsi krásná a já tě budu milovat celý svůj život.“

„Ach, Kaine, od první chvíle cítím, že k sobě patříme. Miluji tě! Jsem šťastná, že ses objevil.“

Jejich rty se spojily a oni zůstali spojeni v neskutečně dlouhém polibku. Poté, co se jejich milostná energie na chvíli uklidnila, zeptal se Kain: „A kdyby bylo potřeba odejít z tohoto města a jít někam jinam, kde bychom si založili vlastní domov, půjdeš se mnou?“

„Půjdu s tebou, kamkoli nás osud zavede. Jsme spolu spojeni, miláčku!“

Byl to prudký oheň, který vzplanul v nitru Kaina a ten uchopil Martu do náruče, aby ji vášnivě uvedl do rozkoše milování. V opojení lásky se mu Marta plně odevzdala a pocítila, že v tuto chvíli, v tento okamžik, bude počat nový člověk.

Mnoho dní putovali Dilmund s Gordonem po celé Rhee a pátrali po vstupech do podzemí, aby našli místo, kde kdysi Gordon s Meretem vystoupili na povrch země. Přesně podle plánu, který Gordon dostal od svého temného přítele, vedl Dilmunda do míst, o kterých věděl, že nejsou těmi, která hledají. Teprve, když viděl, že Dilmund začíná mít pochybnosti, navedl jej správným směrem.

Po pěti dnech pátrání spatřili na západě Rhey, v pusté planině, malý příkrov. A když ho Gordon rozhrnul, objevil se pozůstatek speciálního obleku a v něm jemný Meretův prach. Ačkoli byl psychicky připraven na tento okamžik, přece jen nedokázal potlačit slzy, které se mu vehnaly do očí, když ho spatřil. Byl to opravdový zármutek a Dilmund cítil Gordonovo pohnutí. Uchopil ho za ruku a řekl: „Milý Gordone, někdy jsou následky našich nerozvážných činů smutné. Věř však, že Meretovo světlo již nyní svítí v jiném těle a raduje se z nového života. Pro tvůj život by tato událost však měla být poučením a já bych byl moc rád, kdyby všechno to, co se nyní děje, nebyla jen iluze. Iluze o tom, že tu přede mnou stojí Gordon, syn Ergína a Viktorie, který byl mým velkým obdivovatelem a žákem a který měl rád Světlo a pravdu. Že zde není pouhý stín toho, koho jsem si tolik oblíbil a koho jsem tak dlouho hledal, zatímco on se skrýval v temnotě podzemí.“ Dilmund zvažněl. „Mnohé bytosti jsi jistě potkal v podzemní říši a

mnohé tě jistě ovlivnili. Víím, že jsi napojen na Antisvětlo a ty víš, že to víím! Řekni mi, kdo se v podzemí ukrývá?! Jaké jsou úmysly těch, kteří tam přebývají? Rozpomeň se na Světlo!“

Roztrásl se Gordon při Dilmundových slovech a cítil, jak skrze ruku, za kterou ho Dilmund drží, do něho prostupuje Světlo. Jeho tělo se chvělo stále víc a Gordon nebyl schopen to chvění ovládnout. Jeho myšlenky vibrovaly ve střídajících se frekvencích Světla a Antisvětla. Dilmund cítil, že se v Gordonově těle odehrává obrovský vnitřní zápas a soucítil s ním. Nedokázal mu však pomoci, pouze si vnitřně moc a moc přál, aby napojení na Antisvětlo bylo přerušeno. Svým vnitřním zrakem sledoval, jak energetické pole kolem Gordonova těla mění barvy, aby se nakonec prudce rozhořelo a Gordonovo tělo začalo umdlévat. Pustil Gordonovu ruku a ten padl na zem a nehýbal se. Dilmund se k němu rychle sklátil, aby mu pomohl. Gordon těžce dýchal a jeho tělo bylo v obrovském žáru. Dilmund přiložil svoje ruce ke Gordonovu čelu a jemně působil léčivou energií. Nezapíralo to. Gordonovo tělo bylo již hluboce pohlceno frekvencí Antisvětla, že uzdravit je, bylo nad Dilmundovy síly. ‚Grimm,‘ blesklo mu hlavou. Upřel tedy veškerou pozornost na předání zprávy do podzemí: ‚Prosím skřítku Grimma, aby neprodleně přišel na pomoc!‘

Dilmundovi připadalo, že snad nikdy nepřijde chvíle, kdy se Grimm vynoří z podzemí, když tu se v nedaleké skalní rozsedlině objevila postava.

„Grimme,“ zvolal Dilmund a vstal od Gordona, „chvála našemu Stvořiteli, děkuji, že jsi přišel. Potřebuji tvoji pomoc! Gordona ranila mocná horečka. Obávám se, že temný vnitřní oheň, na který Gordona napojil lne v podzemí, ho chce uchvátit, aby neprozradil nic z toho, co ví. Moje léčení nepomáhá.“

Grimm se mlčky sklátil nad Gordonem a svýma rukama mu přešel po těle od hlavy až k patám. „Tady pomohou jedině byliny Matky země,“ promluvil vážně. „A voda.“

„Zachrániš ho?“

„Myslím, že ještě není jeho čas. Budu ho ale muset vzít k nám dolů, tam bych měl najít vše potřebné pro jeho uzdravení.“

„Půjdu s tebou a pomohu ti.“

Společně dopravili Gordonovo tělo do skalní komnaty v podzemí, kde měl Grimm svoji laboratoř plnou bylin, ze kterých vyráběl různé tinktury, masti, oleje a další přípravky. V rohu místnosti vytékal přímo ze skály zurčivý pramen křišťálové vody.

Grimm nejprve omyl Gordonovo tělo vodou z pramene a potom je pomazal jednou z mastí. „Nyní si půjdeme odpočinout,“ prohlásil Grimm, když skončil. „Necháme byliny působit celou noc a ráno uvidíme.“

Na zemi začalo svítat, když Grimm prohlédl Gordona. Jeho žár se uklidnil a on již zase mohl volně dýchat. Letmý dotek Dilmunda ho probral. Otevřel oči a zahleděl se do Dilmundových. ‚Ano, ví všechno,‘ viděl v nich. ‚Kromě jednoho. Neví, co je to strach, neví, co je to bát se o svůj život, neví, co je to bát se temnoty. A to on už nyní ví. Poznal ten pocit šířajícího strachu, se kterým zápasil po celou dobu, co ho svíral ohnivý plamen. Byl to vnitřní zápas, který se odehrával v jeho těle. Světlo, kterým na něho Dilmund působil, rozpoutalo obrovskou obranou reakci Antisvětla – na Gordona přišel strach. Strach z toho, co by se stalo, kdyby Dilmundovi všechno řekl, strach z toho, že by přišel nejen o svého temného průvodce, ale co hůře, že by přišel o přízeň Pána lneho a jeho moc by mohla způsobit konec jeho života. Napojení na Antisvětlo přineslo do jeho života jeden obrovský strach – strach o svůj vlastní život! Byla to neskutečná hrůza a panika, která ho zachvátila, když ho Dilmund držel za ruku. A pak mu tam začaly naskakovat obrazy zmaru a beznaděje, obrazy jeho moci, jako pána lidí, které se najednou hroutily jako padající skála. Síla Světla byla mocná, ale strach z Temnoty pronikl do jeho myšlenek, uchvátit jeho pocity a zaslepit srdce. Světlo zmizelo, moc Antisvětla převládla. Síly Antisvětla mu daly jasně najevo, že jsou připraveny ho obětovat, než aby ho ztratily či vydaly do rukou sil Světla.‘

Gordon sklopil zrak a promluvil: „Nemám, co víc bych ti řekl, pane. Všechno již víš a znáš. – Promiň, jsem vyčerpaný.“

S pokorou přijal Dilmund Gordonovu odpověď. ‚Musí se poradit s Gawainem,‘ uvažoval. ‚A pak, je tu ještě Kain.‘ Otočil se ke Grimmovi. „Děkuji ti, mistře skřítku! Prosím tě, opatruj tohoto člověka, abychom, až se vrátím, mohli s úctou naložit s pozůstatky jeho přítele, které jsme našli na zemi. Nyní musím odejít, neboť mne volají naléhavé otázky, na které potřebuji najít odpovědi. Přijdu brzy.“

„Neboj se, až přijdeš, Gordon bude připraven,“ řekl Grimm.

Bylo pozdní odpoledne, když Dilmund vešel do domu Adama a Evy a s překvapením uviděl, jak u kulatého stolu uprostřed kuchyňské místnosti sedí Elfrain s Maaieu společně s Gawainem.

„Stalo se něco?“ zvolal, sotva je uviděl.

„Bud' vítán, příteli,“ ozval Gawain. „Posaď se k nám,“ vybídnul ho a pokračoval: „Dějí se zvláštní události, které ukazují na to, že Pán Ine učinil významné změny v programech lidí. Mocnosti Antisvětla disponují možnostmi, které jsou pro nás nepochopitelné a nezachytitelné prostředky, které nám byly dány.“ Odmlčel se na chvíli a dodal: „Kain se ztratil.“

„Cože?“ vyhrkl Dilmund.

„Zmizel nám z očí a myslí,“ promluvila Maaia. „Hledali jsme ho v okolí, ale nevíme, kam šel. Stopa nás vedla ke skalám do podzemí, ale myslíme si, že tam není. Hledáme ho již nějaký čas.“

Po těch slovech vytáhnul Gawain Octaedr a rukou jej zaktivoval. Celou svoji pozornost upřel na Kaina s přáním, aby se objevil v Octaedru. Všichni ostatní Octaedr upřeně pozorovali. V nitru Octaedru však byla tma.

„Vidíš,“ posteskl si Gawain Dilmundovi, „a tak je to v posledních době stále stejné. Nejde nám zobrazit nic z toho, co je jakýmsi kouzlem chráněno Antisvětlem.“

„Podívejte!“ vykřikl náhle Dilmund, „jasní se!“

A opravdu, temnota se najednou rozestoupila, jako když černé mraky na obloze rozfouká vítr a všichni spatřili obraz, na kterém byl Kain s krásnou dívkou, oba slavnostně oblečení, a v jejich pozadí se rýsovalo jakési město.

„Vím, kde to je,“ řekl Gawain, hledící do Octaedru. „Je to Thessala a jak to vypadá, zítra si bude Kain brát za ženu dívku Martu.“

„To snad ne,“ starostlivě vyřkl Dilmund.

„Vypadá to, že je tomu tak, milý Dilmunde.“

„Tomu musíme zabránit, nemůže si vzít jinou ženu!“ zvolal. „Spojil by se s ní a v jejich dětech by se začal šířit virus po Rhee.“

„Myslím, že je pozdě. Vidím, že již došlo k početí nového potomka. Záměry Antisvětla se plní rychleji, než jsme si dokázali představit.“

„Musíme ho ale přece nějak zastavit!“ naléhal Dilmund.

„Sám víš, Dilmunde, že toto dokáže pouze náš Stvořitel. – Ale ty jsi mne hledal ještě z jiného důvodu, nemýlím-li se?“

„Ano, i když nyní nevím, co je důležitější.“

„Povídej, co se přihodilo,“ vyzval ho Gawain.

„Jedná se o Gordona.“

„O Gordona? Co je s ním?“

Dilmund začal vyprávět o svém putování s Gordonem a horečce, která Gordona postihla. Když skončil, Gawain se zasmušil. „Je nezbytné svolat Radu, neboť to, co se děje, přesahuje vše, co jsme zde doposud řešili. Běž Dilmunde za Gordonem a zkus jeho frekvenci držet co nejvýše, aby opět neupadl pod vliv Antisvětla. Elfrain s Maaieu se přemístí do Thessaly, aby dohlédli na Kainovo počínání. Já pak budu Radu informovat o všem, co se děje. Snad přijdeme na to, jak postupovat dál.“

„Jsme strážci této dimenze, jsme správci Universa, máme všemožné prostředky, jak ovládat a řídit život v prostoru, kde žijeme, jak pronikat do programů bytostí, které byli na jednotlivých planetách stvořeni, máme Octaedry, které nám pomáhají udržovat kontrolu nad vším a všemi, ale přesto se cítíme bezmocní proti silám, které mají záměr zmocnit se všeho krásného, co v této dimenzi bylo stvořeno naším Stvořitelem, Pánem Ioem, a zničit všechny, kteří by jim v tom snad chtěli zabránit,“ promluvil Elnur, sotva Gawain dokončil svoji řeč, ve které členy rady informoval o všem, co se událo na Rhee. „Protože Ineho záměr ovládnout Rheu souvisí s jeho záměrem ovládnout i ostatní světy. – Jak se mu ale máme postavit, jak čelit jeho zásahům do programů, jichž nejsme tvůrci? Život lidí je pro nás tím nejcennějším, co se na Rhee nachází. Prostřednictvím jejich štěstí, radosti, harmonie a pokoje udržujeme rovnováhu celého systému. A najednou se objeví síly, které chtějí tuto rovnováhu narušit.“

– Tolik bych si přál mít schopnosti odhalit tajemství Antisvětla, abych je mohl zastavit. V tuto chvíli jsem však opět odkázán na zásah našeho Stvořitele. A nezbývá než čekat, jako tomu bylo kdysi a kdysi předtím.“ Odmlčel se.

Elnurova řeč naladila všechny přítomné na podobnou emoční energii, vyjma Iltara. Ten jediný cítil, že v Elnurově řeči se ztrácí pokora. Pokora před tím, že oni, Elefi, jsou těmi, kteří byli vybráni ze všech stvoření v Universu Pánem loem, aby se stali strážci a správci Universa. Vždy obdivoval svého Stvořitele a dobře si pamatoval vše, o čem s ním kdykoli rozmlouval. Proto také věděl, že lo není všemocný, že existují síly, které jsou mocnější, než On a že i On je limitován jakousi vyšší mocí. Přesto nebo právě proto byl vděčný za každý okamžik, který s ním mohl sdílet, a to jak v myšlenkách, tak činech, které společně realizovali na Rhee. Rozuměl Elnurovu rozhořčení, ale chápal, že jedině s loovou pomocí jsou schopni zabránit šíření Antisvětla v Universu. Jelikož jejich úmysly jsou vedeny Světlem, není v jejich moci pochopit záměry Antisvětla. Využil tedy okamžiku, kdy se Elnur odmlčel, povstal a promluvil:

„Moji věrní přátelé, rozumím všemu, co zde Elnur řekl a chápu, že by rád dokázal, a to oprávněně, že Elefi jsou schopnými strážci Světla v Universu a umí si sami poradit se silami Antisvětla, které se snaží narušit dosavadní harmonii a prostřednictvím lidí vnést do našeho řádu chaos. Vždyť o toto jim jde od pradávna - rozbít vše harmonické a krásné a ovládnout něco, co jim nepatří. Chaos a strach jsou pro ně základem jejich života. A nyní se zeptejme sami sebe: Jaké jsou naše úkoly, jaké je naše poslání? Pečovat o harmonii, pečovat o řád, který náš Stvořitel přinesl do této dimenze. Starat se o všechno, co nám bylo svěřeno, v Lásce a radosti! Toto je naše pověření. Ano, dostali jsme prostředky pro naše poslání, ale to neznamená, že se máme povyšovat nad Stvořitele a zákonitosti, které jedině On má právo měnit.

Naším úkolem je Ho o všem informovat. Učinil jsem tak při zjištění, že dva lidé jsou napojeni na vlákna Antisvětla, učiním tak i nyní, když vidíme, jak se Antisvětlo šíří mezi lidmi. Co není v naší moci, není dáno z Vyšší vůle! Přijměte to s Láskou a pokorou tak, jako to umíte a činíte od počátku vašich životů v této dimenzi. Jsme s Phoebe poslední, kdo prožili vše od našeho stvoření, a tak vím, že byly události, kdy jsme stáli na prahu svého konce, a přesto jsme měli víru. Víru v našeho Stvořitele, že ať se stane cokoli, jedině On je tím, kdo nakonec rozhodne, jak vše dopadne. A má-li to tak dopadnout, bude to Jeho vůle. Ale nikdy nezapomínejte, že nás, lidi, skřítky, zvěř, květeny, světy, prostě vše, co stvořil, miluje! A jestli se stane, že někdo jiný převezme kontrolu nad tím, co On stvořil, mají všechny bytosti svobodnou vůli se rozhodnout, zda zůstanou projeveni v dimenzi, tedy jejich těla se budou účastnit této hry pod novým vedením nebo se rozhodnou odejít a nechají svá těla rozplynout se v energii prostoru a své Světlo odvedou ke Zdroji. Tuto volbu nám nikdo nemůže upřít, i když se může stát, že jí bude chtít zabránit.“

Všichni cítili dalekosáhlý význam slov, která Iltar pronesl a snažili se je pochopit. Na závěr Iltar dodal: „Těšte se! Těšte se z toho, že si můžeme vyzkoušet všechny naše schopnosti a dovednosti, kterými nás Pán lo obdařil. Avšak nestěžujme si, pokud se nám budou zdát nedostatečné. Je to jen proto, že Vyšší záměr směřuje jiným směrem, než jsme schopni si představit. Sami víte, z toho, jak řídíte programy lidí, že žádná událost se neděje bezúčelně. Že vše má řád a svůj význam a co se má stát, to se stane. Pracujme a sledujme, co se bude dít. Jsem s vámi.“

Zasedání Rady skončilo. Všichni, naplnění Iltarovými myšlenkami, šli plnit své úkoly. Sám Iltar pak žádal o spojení s loem.

„Vím o všem, můj milý příteli,“ sledoval Iltar na monitoru loovu zprávu ihned po svém přihlášení ke komunikaci. „Sledoval jsem dění na Radě a prověřil běh událostí v programu Universa.

Iltar se usmál; potěšilo ho, že lo o všem ví. Pak ale zvážněl. „Víš-li tedy o všem, prosím, pomoz nám, řekni, jak zastavit pronikání Antisvětla na Rhee, co udělat s lidmi, kteří jsou jím již zasaženi?“

„Milý Iltare,“ začal lo, „známe se již dlouho. Dobře jsi mluvil na Radě, ano, jsi ten, kdo pamatuje vše od stvoření Elefi v Universu. Proto před tebou nemusím cokoli skrývat. Jsi mým žákem a tou nejmoudřejší a nejvševdoucnější bytostí, která se v prostoru Universa nachází.“

„Přeháníš, Pane,“ chtěl oponovat Iltar, ale lo ho zarazil.

„Nepřeháním, naučil jsem tě mnohému, znáš víc, než kdokoli jiný a dokážeš leccos řídit a nastavit tak, abys mohl zasáhnout bez mé přítomnosti. Navíc vím, že tvoje rozhodnutí jsou vedena v Lásce a Světle, tedy ti plně důvěřuji. – Ale také vím, že tvoje schopnosti nestačí na to, aby zastavily vliv Antisvětla, který v Universu šíří s pomocí vyšších mocností můj bratr. Znáš Ineho a víš, co dokázal a tedy tušíš, co je možné od něho očekávat. Víš, často přemýšlím o tom, kde jsem udělal chybu a zda je možné ji napravit. Ale docházím k poznání, že i kdyby se mi podařilo smířit se s bratrem, nevím, zda by tato skutečnost mohla mít vliv na záměry Stína a temných sil, které se do této dimenze dostaly a bez ohledu na vůli mého bratra ji budou chtít ovládnout. Můj bratr je v tuto chvíli již jejich pouhým nástrojem. Ale stejně tak si musíme připustit, že i my jsme nástrojem sil Světla. A to by nás mělo těšit, neboť vše, co činíme, vychází z pocitu radosti a Lásky, které provází naši vůli.“

Byla to zvláštní řeč, kterou Iltar pozorně poslouchal. A začal si víc a víc uvědomovat, že všechno, co se děje a čeho je on součástí, je možná jen odrazem toho, co se odehrává za hranicemi Universa.

Io vnímal jeho rozpoložení a pokračoval: „Ano, příteli, události, kterým jsme i my vystaveni, mají své zákonitosti a své původce. Neznamená to však, že bychom se jim měli poddat a spoléhat se na zásah shůry. Protože každý náš čin, vedený ve Světle, podporuje Světelnou energii a tím všechny ty, kteří jsou s ní spojeni. Opravují-li tedy změny v programech Universa, které provedl Ine, jsem veden nadějí, že, byť vystaven nejistotě, zda jsou tyto mé opravy trvalé a zda budou události probíhat tak, jak jsem je nastavil, přináším energii Světla do událostí, které nastanou, alespoň do okamžiku, než posloupnost běhů naruší Ineho virus. Snažím se tak, společně s ostatními stvořiteli, vše uvádět do harmonie, abychom zmařili záměr sil Antisvětla uvést vše v chaos - chaos v programech, událostech, posloupnostech a z toho plynoucí chaos v jednání těch, které tyto programy ovlivňují.“

„A proč Pane? K čemu je prospěšný chaos těmto silám?“

„Milý Iltare, je to proto, aby následně ony, síly Temnoty, přinesly nový řád, svůj řád.“

„Nový řád? Jaký? To Světlo dovolí?“

„Nový řád bude řádem Antisvětla. To do systému Universa přinese zákon síly, moci a strachu. A víš už také, že nedokážeme účinně zabránit tomu, co ti, kteří tento zákon uctívají, dokáží způsobit.“

„Ale my chceme chránit naši dimenzi!“ zvolal z ničeho nic Iltar. „My chceme bránit Rheu a Světlo! Pane, dej nám, prosím, schopnosti, abychom to dokázali!“

Io zmlkl. „To nemohu udělat,“ dodal po chvíli.

„Proč? Proč to nemůžeš udělat? Nevěříš nám?“

„To není otázka důvěry, Iltare. Abyste se mohli postavit Antisvětlu, museli byste získat některé z vlastností, kterých je nositelem. A to jinak, než napojením na jeho Zdroj, nejde.“

Iltar se zarazil. „Pane, nevěděl jsem, odpusť mi.“

„Nemám ti co odpouštět. Bylo by to snadné, kdybychom dokázali Antisvětlu čelit tak, jak říkáš. Ale uvaž sám, nebyl by to konec Světla? Nebyl by to konec všeho, čemu jsme, a jste, doposud věřili? Síle Lásky, radosti, harmonie a pokoje? To, o čem uvažuješ, přece není naše cesta. Nakonec sám uvidíš, jak se budou lidé napojeni na Antisvětlo chovat. U nich spatříš, co by tě potkalo, kdybys byl napojen na Světlo i Antisvětlo. Po Gordonovi a Kainovi přijdou další a další.“

„Ne, tomu musíme zabránit!“

„Ale jak tomu chceš zabránit, Iltare?“

„S tvou pomocí, ty to přece dokážeš, jsi Stvořitel. Spoléháme na Tebe, Pane. Jako pokaždé, jako dřív!“

„Nic už nebude jako dřív, Iltare, bohužel. Události, které jsem nenaprogramoval, se daly do pohybu. Ine je přítomen v této dimenzi. Mé i vaše programy jsou napadeny viry. Rodí se chaos a vlákna Antisvětla budou hledat svoje nositele.“

Přesto máme k dispozici alespoň jeden prostředek, který nám může pomoci události předvídat. Kdysi, když jsem vytvářel nové ustavení světů, vytvořil jsem speciální knihovnu událostí a nazval ji A-ka-ši. Tu vám, mým věrným Elefi, dávám nyní k dispozici. Prostřednictvím Octaedrů budete moci do ní nahlédnout a vyvolat si obraz budoucích událostí, které se stanou. Uvidíte-li, že jsou události napadeny viry a směřují k prosazení záměrů sil Antisvětla, bude-li to možné, zasáhněte do nich a opravte je tak, aby jejich další vývoj přinášel těm, kterých se to týká, pouze Lásku, radost a potěšení. Mějte však na paměti, že jakékoliv opravy budou nestabilní. Jedině trvalý dohled vám snad zajistí, že nad nimi

neztratíte kontrolu. Já se pak budu snažit pečovat o to, aby se vše, v celé dimenzi, nevymklo našemu záměru. Toto jsou naše úkoly.“

„Děkuji, Pane, za tvoji pomoc. Budu informovat Radu a budeme se snažit, abychom uspěli.“

„Jdi v pokoji, Iltare. Ať tě tvé Světlo vede!“

7.

Jako na nebi, tak i na zemi

Velkolepou svatbu přichystal Kain Martě. Na oslavu pozval nespočetně hostů, a kromě rodičů na ni přijelo i mnoho přátel z jeho rodného kraje. Všichni se těšili z nebývalé hojnosti, kterou je Kain zahrnul. Vyvrcholením pak bylo, když se Marta objevila v nádherných svatebních šatech, posetých stovkami malých třpytivých drahokamů všech barev, které pro Kaina zhotovili skřítkci a které se stali středem všeobecného obdivu.

Když byla slavnost v nejlepším proudu, předstoupil Kain před veselící se hosty a požádal je o pozornost. Jakmile utichl ruch, silným hlasem promluvil: „Moje milá rodino, moji milí přátelé. Z celého srdce vám děkuji, že jste přišli z blízka i přijeli z daleka, abyste s námi mohli sdílet radost z lásky, kterou jsme byli s Martou obdarováni. Naše první setkání bylo pro mne i Martu kouzelné a já věřím, že i osudové a těším se na všechno krásné, co na nás čeká.“ Na chvíli se odmlčel a všichni mu začali tleskat. Jen Elfrain a Maaia, kteří celou slavnost pozorovali, věděli, že Kainova slova nejsou upřímná a viděli stíny, které se vznášely kolem jeho hlavy a čas od času proplouvaly i nad hlavami přítomných hostů.

Na Kainovi bylo vidět, že ho těší pozornost, kterou vyvolal a on sám najednou cítil jakousi zvláštní energii, která mu kdesi uvnitř hlavy našeptávala, že je to on, kdo má schopnosti být dokonalejším člověkem než všichni ostatní. Mávl rukou na znamení, aby se hosté utišili a oni porozuměli. Pak pokračoval:

„I proto chci nyní s vámi sdílet ten nejkrásnější okamžik, který zažívám ve svém dosavadním životě, a tím je, jak jsem se včera dozvěděl od Marty,“ udělal pauzu a pokynul Martě, aby k němu přišla. Jak byla u něho, objal ji, políbil, otočil k ostatním a zvolal: „že čekáme potomka!“ Nadšené ovace a gratulace se rozpoutaly mezi přítomnými, při kterých Kain letmo výsměšně shlížel směrem k Elfrainovi a Maaie. Věděl už, že tato skutečnost významně zasáhne do vývoje událostí a věděl také, že elfové s tím nemohou nic udělat.

Jak se nachýlil večer, vzal Kain Martu za ruku a postupně se se všemi rozloučili. Zanechali ostatní, aby se dál veselili, aniž by kdokoli z nich věděl, co se odehrává na pozadí střetu programů sil Světla a Antisvětla. Jejich životy plynuly jako dosud - v lásce, radosti a bezstarostnosti. Vždyť co může být víc oslavohodného než skutečnost, že dva mladí lidé se vezmou a založí další pokolení na Rhee?

Hned na druhý den začal Kain s přípravami na cestu. Rodiče mrzelo, že s nimi novomanželé nezůstanou ještě nějaký čas, ale Kain spěchal a Marta, jím okouzlena, stála při něm.

Třetí den po svatbě bylo vše přichystáno k jejich odjezdu. Mnoho lidí se k nim připojilo, neboť je lákalo prozkoumat nové kraje a těšili se na to, že poznají více zemi, na které žijí.

Po dlouhém loučení se celá skupina dala do pohybu a opustila Thessalu. Nikdo nevěděl, kam mají přesně namířeno a jak dlouho budou putovat. Ale spoléhali na Kaina, kterému se noc před odjezdem zjevil ve snu sám Pan Ine a řekl: „Pojedeš na sever do údolí Kenaá a tam založíš velké město. Skřítkci ti budou nápomocni ve tvém díle a já sám usnadním vše, co budeš konat. Avšak dávej si pozor na elfy. Ačkoli ví, že ti v ničem nemohou zabránit, přesto budeš pod jejich dohledem. Nemusíš se jich bát, poradím si s nimi. A budeš-li se držet mých rad a pokynů, věř, že se ti dostane veliké slávy.“

V péči skřítky Grimma se Gordon den po dni zotavoval z energie, kterou na něho zapůsobil Dilmund a ohně, který se tím vznítil v jeho těle. Dilmundova nepřítomnost, Grimmovy zábaly a podzemní atmosféra měly na něho blahodárný vliv a jeho stav se začal rychle zlepšovat.

„Nemá smysl, abys tu se mnou stále setrval, Grimme,“ řekl jednoho rána Gordon, „jistě na tvoji pomoc čeká mnoho dalších pacientů. Je mi již mnohem lépe a co budu potřebovat, si dokážu obstarat sám. Počkám tady na Dilmunda, abychom společně uložili Meretův popel.“

Grimm zvažoval Gordonova slova. ‚Vskutku několik lidí už čekalo na jeho pomoc a Gordonův stav byl stabilizovaný,‘ uvažoval. ‚A Dilmund se jistě brzy objeví.‘ „Dobře, Gordone,“ souhlasil Grimm, „nechám tě tady, ale pamatuj, že tvému tělu ještě chybí hodně energie k plné síle.“

„Jistě, Grimme, budu na sebe dávat pozor,“ ujistil ho Gordon.

Po těch slovech se rozloučili a Gordon osaměl. Natáhnul se na lůžko. Sotva zavřel oči, uslyšel známý hlas - hlas toho, jenž jej doprovázel v podzemí: „Byl jsi statečný,“ chválil ho, „věř mi, Pán Ine se ti odvděčí za to, že jsi neprozradil nic z toho, co víš o jeho záměrech, ani o bytostech, které jsi v podzemí potkal. Mám z tebe radost, Gordone!“

Gordon se usmál. Takováto řeč byla tím nejhojivějším balzámem na jeho bolavou duši a vlila mu do těla čerstvou energii.

„Pojď, zavedu tě do města, které čeká na svého vládce,“ nabádal ho hlas. „Postaví ho Kain – toho už přece znáš?“

„Ano, Kain,“ promluvil Gordon nahlas to ticha kolem. „Šikovný chlapec.“

„Je také příznivcem našeho Pána a čeká na tebe.“

„Ještě musím uložit Meretův popel,“ namítl.

„O to se nestarej, to udělá Dilmund. Ty se musíš co nejrychleji vydat na cestu. Nebo snad chceš, aby tě Dilmund zase chytil za ruku?“

‚Brrr‘, ta děsivá vzpomínka Gordona tak polekala, že otevřel oči a zprudka se posadil. ‚Ne, to vážně nechce!‘

„Kudy se mám vydat?“ zeptal se.

U vstupu do jeskyně na tebe čeká černý kůň. „Nasedni na něho a on tě donese tam, kam patříš.“

Gordon vstal. Cítil sice, že jeho tělo není v plné síle, avšak povzbuzen hlasem a z obavy ze setkání s Dilmundem zamířil co nejrychleji k východu.

Byl již večer, když Gordon, po několika dnech cesty, spatřil v dálce před sebou rozestavěné domy. Usmál se. ‚Tak toto je mé budoucí město,‘ pomyslel si. Pobídnul koně, avšak ten se náhle vzepjal a málem Gordona shodil na zem. Přímo před koněm se totiž zjevil Dilmund.

„Stůj!“ zvolal. „Zklamal jsi mne, Gordone! Ačkoli vím, kdo řídí tvé kroky i činy, přesto je nepochopitelné, že jsi ani nepoděkoval Grimmovi za svoji záchranu a neuctil památku Mereta! Přesto je tu stále naděje, že se můžeš vymanit z vlivu sil temnoty, které tě vedou konat skutky, které nejsou v souladu se Světlem a záměrem našeho Stvořitele! Vzpomeň na svého otce, který na tebe tak dlouho čekal, ale nedočkal se. Jeho Světlo je zpět tady na Rhee a vždy bylo jeho přáním, abys je následoval. Náš Stvořitel nám ukázal způsob, jak lze zbavit člověka programu Antisvětla. Je to Láska, která tě vyléčí z této závislosti. Pojď se mnou, najdeme ti ženu, uzdravíš se a navážeš na skutky svého otce.“

„Není to tak, jak říkáš, Dilmunde!“ odměřeně promluvil Gordon, poté, co uklidnil koně. „Pán Ine mne před tebou a ostatními elfy varoval,“ mluvil otevřeně, neboť nyní cítil vnitřní sílu dodávanou mu Antisvětlem, která ho držela, aby odolal Dilmundovu působení. A Dilmund cítil, že ten Gordon, který před ním tady stojí, je nyní silnější.

Gordon pokračoval: „Lidé jsou slabí a energie Antisvětla je neomezená. Ale díky Pánu Inemu bude umožněno lidem z ní čerpat. To ona jim dodá moc a sílu k tomu, aby dokázali velké činy. Sám vidíš, co lidé dělají. Bezstarostně si užívají života. Co to je ale za život? Pořád si jen hrát, radovat se, milovat se, bez obav se toulat zemí, zpívat, malovat, stavět, bavit se se zvířaty, jíst byliny, užívat si vody a tak dále..., vše je tak dokonalé a harmonické, že to musí jednou omrzet. Žádné dobrodružství, žádné vzrušení, žádný strach!“ Při vyslovení posledního slova se až zalekl toho, co říká. Dilmund překvapeně hleděl na Gordona a soucitně poslouchal jeho řeč.

„Právě před tím vším chce náš Stvořitel lidi ochránit,“ pronesl Dilmund vlídně. „Sám nevíš, čeho všeho je pán temnoty schopen. Stačí, že díky jeho vůli nyní pociťují lidé bolest či zimu. Copak by nebylo lepší, kdyby byli lidé stále zdraví, bez bolesti, zranění, zimy? Ty si to nepamatuješ, ale tvůj otec to zažil. Avšak díky silám Antisvětla se podmínky pro život na Rhee lidem zhoršily. Proč jim je zhoršovat ještě víc? Co tě vede k tomu, abys tak jednal?“

„Co bylo nastoleno, již nezměníte ani vy, ani váš stvořitel,“ usmál se Gordon a pokračoval: „Přišel jsem, abych lidem ukázal, jaká vnitřní síla se v nich ukrývá, síla, kterou jim jejich stvořitel a elfové tají. Vždyť jsme byli kdysi jako vy, nebo ne?! Síla, kterou nám dodá energie Antisvětla daleko převyšší sílu, kterou je nám schopna dát energie Světla, a díky ní budeme mít odvahu překonat bolest, zimu a trápení, kterým můžeme být v průběhu našeho života vystaveni. A já jsem za to rád, neboť teprve tak si uvědomím, jak jsem silný, a jaké jsou moje možnosti. Skončuji se slabostí, bezstarostností a harmonií. Nic z toho již nebude mít místo na této zemi. Přežijí silnější a mocnější! Rozumíš Dilmunde?! Jedině silnější a mocnější! Jednou budu tak mocný jako ty a nebudu se tě muset bát.“

„Kdybys nebyl zasažen Antisvětlem, neměl bys důvod se mne bát. Kdybys žil v pravdě a Lásce, nebál by ses mne. Kdyby tvoje záměry byly vedeny Světlem, nebál by ses ničeho a nikoho. Nevěděl bys totiž, co to je, bát se. Je smutné, slyšet z tvých úst takováto slova. Za tvého otce ti teď říkám, Gordone, zadrž! Pojed' nyní se mnou ke správci Rhey, a pomůžeme ti zbavit se strachu a závislosti na Antisvětle.“

„Nemám zájem, Dilmunde. Jsem hrdý na svůj strach a schopnost ho překonat! Je na čase, aby skončila nadvláda elfů na Rhee. Lidé si budou sami vládnout a já se postavím do jejich čela!“ zvolal Gordon. „Takto to je ustanoveno Pánem Inem. Nestůj mi tedy v cestě, aby mohla být projevena jeho vůle. Nebo se mu snad chceš postavit?“

„Postoj Světla není s někým soupeřit, vůli Světla provází Láska a radost.“ V tu chvíli vyslal Dilmund ze svého srdce mohutný záblesk, aby prozářil vše kolem a pohltil stín kolem Gordona. Avšak Ine pozoroval toto setkání a byl to on, kdo mu vkládal do úst slova, jimiž mluvil k Dilmundovi. Proto jakmile spatřil sílu energie, kterou chtěl Dilmund změnit Gordonův program, proměnil Gordonova koně v temnou neproniknutelnou stěnu, kterou obehnal Gordonovo tělo. A světelnému paprsku se nepodařilo stěnou proniknout.

Když to Dilmund spatřil, pochopil, že síly Antisvětla chrání Gordona a uvědomil si, že jeho schopnosti ho zastavit, jsou nedostatečné. Rázem mu vytanula na mysli Iltarova slova: ‚Vyšší záměr sleduje jiné cíle, než jsme schopni si představit. Žádná událost se neděje bezúčelně, vše má řád a svůj význam. Co se má stát, to se stane.‘ Ustoupil tedy stranou.

Gordon se rozesmál a stín kolem něho se zase postupně proměnil na koně. „Vidíš Dilmunde, neříkal jsem ti to. Svět se mění. A mým posláním je tuto změnu předat lidem.“

„Nepodařilo se mně tě přesvědčit, Gordone,“ promluvil Dilmund, „a nemohu tě ani zadržet. Přesto přijmi alespoň mé požehnání, aby, až přijde chvíle, kdy ti bude úzko a dolehne na tebe takový strach, že si vzpomeneš na Světlo, bylo to ono, kdo povede tvé další činy. Ve jménu Světla ti žehnám, aby ses rozpomenul. Jdi v pokoji.“

Byl to zvláštní pocit, který pojal Gordon při Dilmundově požehnání a na chvíli znejistěl. Kůň však již nechtěl déle čekat a vidouc volnou cestu před sebou, vyrazil vpřed.

Moc Antisvětla v prostoru Universa v rukách Ineho rostla. Za pomoci Stína začínal Ine stále více pronikat do hlubších struktur loových programů a svými viry tyto programy pozměňovat či je blokovat. Jeho nápadem pak bylo nalákat zvěř a ptáky na zavirovaná jablka, aby tím zanesl frekvenci Antisvětla do jejich těl. ‚Až se tohle povede,‘ uvažoval Ine, ‚najde způsob, jak přimět lidi, aby začali zabíjet zvěř a jíst její maso, kterým se pak infikují! Lidé však nejsou uzpůsobeni k tomu, aby je pozřeli v syrovém stavu, bude tedy potřeba najít způsob, jak si je upraví. Ano, ohněm, to bude ono. Tak spojí dva nositele Antisvětla dohromady, virus v mase a oheň k jeho úpravě. Každý, kdo pozře kousek takového masa, se nakazí virem a jeho tělo bude schopno přijímat a vysílat frekvenci Antisvětla. S každým dalším soustem pak bude posilovat intenzitu tohoto propojení s jeho Zdrojem. A vůbec, na zvěři by mohl i otestovat jiné svoje nápady. Třeba z některých těch hodných a milých tvorů udělat dravé šelmy, které začnou napadat ostatní, a i lidi. To není špatná myšlenka,‘ pousmál se. ‚Bude ale zapotřebí hledat více způsobů, jak napojit lidi na frekvenci Antisvětla.‘

Nyní však přišel čas zviditelnit město Nód. Aby do něho začali přicházet lidé z jiných měst a tím město rostlo. Aby se spojili ti, kteří již nesou Antisvětlo s těmi, kteří ho ještě nenesou, neboť jejich děti již budou na Antisvětlo napojeny. A aby mu lo a elfové nepřekazili plány, na vše osobně dohlédne. Vždyť i Gordon nebo Kain by mohli ještě podlehnout síle Světla, když je nebude mít pod kontrolou.'

Ubíhal sen za dnem a skupina lidí, vedená Kainem, mířila na sever od Thessaly. Země je na jejich pouti zásobovala potravou a vodou, každý večer měli připravené místo, kde se mohli utábořit a přespat a po východu slunce opět pokračovali dál. Šli s nadějí, s radostí v srdci a s bezstarostností, která jim byla tak vlastní. Elfové Elfraim a Maaia je doprovázeli.

Postupně překročili několik pohoří, prošli údolními i lesy, přebrodili několik řek, aby po jednadvaceti dnech putování vystoupali na hřeben dalšího pohoří a spatřili rozsáhlé údolí, kterým se vinula široká řeka, mizející kdesi mezi horami vypínajícími se v dáli.

V tom Kain zaslechl hlas: „Zastav se! Toto je zaslíbené údolí Kenaá, území, které ti dává Pán Ine do správy. Zde založíš veliké město, tak velké a mocné, že jeho sláva se bude dotýkat hvězd. Nazveš je Nód, jako nejvyšší. Tady vaše cesta končí.“

„Děkuji za znamení, ó, Pane, děkuji za tuto zemi,“ pomyslel si Kain. Pak se otočil k těm, kteří stáli kolem něho, a zvolal: „Přátelé, to, co vidíte před sebou, je místo, které hledáme. Na břehu řeky vybudujeme město, které se stane domovem pro naše děti a děti jejich dětí a pro celá pokolení. Odtud vzejdou ti, kteří budou vládnout světu!“

„Sláva!“ volali všichni, kdo byli s ním. Marta objala Kaina a řekla: „Jsem šťastná a těším se na náš společný život v novém domově, Kaine! Miluji tě!“

Kain ji vzal do náruče. „Láska je krásná, Marto, ale my nyní stojíme na prahu dějin tohoto světa. Dnes zažíváš něco, co se již nebude opakovat. A tak to teď bude každý den! Každý den se stane něco nového, něco, co jsme dosud nemohli zažít. Končí nudný život v harmonii a začíná život v dobrodružství a napětí. To je přeci úžasné!“

„Tobě se snad nelíbí náš život v Lásce a radosti, Kaine?“ zeptala se opatrně.

Ale Kain ji již neposlouchal. Vyklouzl z jejího objetí a v čele skupiny vyrazil dychtivě vpřed.

V rozpacích a v náznaku smutku Marta zůstala stát na místě a sledovala, jak se ostatní s nadšením pustili za Kainem. Tu jí někdo vzal za ruku a ona pocítila přívál láskyplné uklidňující energie. Otočila se a hleděla do očí Maaie, ve kterých četla její slova: „Láska je mocná síla, Marto! Pokud vydržíš být věrná Světlu, neopustí tě.“

Během krátké doby si lidé s pomocí skřítků postavili své domy. Kain si pro svůj dům zvolil místo v samotném centru města. Stavba jeho domu trvala nejdéle ze všech, neboť Kain s ní nebyl stále spokojen. Ale za nezměrného úsilí všech, co se na ní podíleli, se přece jen dočkal dne, kdy byl dům dokončen podle jeho představ a on jej mohl slavnostně všem ukázat. Byl pyšný na dílo, které okázale působilo monumentálním a honosným dojmem.

Ten večer, poté, co vyprovodil posledního hosta, padl do postele a znaven ihned usnul.

Byl v hlubokém spánku, když se jeho tělo náhle zachvělo, neboť se mu ve snu zjevil Ine. Vstoupil do jeho mysli a vysílal do ní svoje sdělení: „Vítám tě, Kaine, ve tvém novém domově. Jsem rád, že jsi uposlechl hlas svého průvodce a zastavil se na místě, jež je předurčeno stát se hlavním městem celé této země. A budu to já, kdo ho bude chránit před všemi, kdo by ho chtěli zničit! – Nyní jsem tady, abych ti oznámil důležitou zprávu. Zítra sem přijede Gordon. Jeho jsem vyvolil, aby se stal prvním vládcem lidí! Znáš ho, byl to on, kdo tě mnohému naučil, a proto ti nařizuji, abys ho i tentokrát poslouchal ve všem, co ti řekne. Budeš-li stát věrně na mé straně, i ty se staneš, po jeho smrti, panovníkem nad všemi lidmi. O to víc je ale nyní důležité, abyste společně rozmnožili rod lidí v městě Nód! Uzmeš si proto mnohé ženy a zplodíš s nimi potomky! A musí to být rychle, neboť elfové se vám v tom budou snažit zabránit. Rozumíš?!“

Kainova mysl se zaplňovala Ineho pokyny. „Ano, Pane, tvá vůle budiž mojí vůlí!“ neslo se zpět k Inemu.

„Jsem rád, že si rozumíme, Kaine,“ pokračoval Ine a na monitoru sledoval, jak vlákno Antisvětla posiluje přísun energie do Kainova těla. „Je totiž potřeba, abys Gordonovi pomohl zavést nová pravidla

v tomto městě, protože ti, kteří se narodí, budou potřebovat mít dostatečnou sílu k činům, které jsou před vámi a k tomu, aby se zároveň dokázali ubránit snahám elfům vrátit vás zpět k nudnému životu. Ty jsi to již dokázal! Dokázal jsi, že máš odhodlání dosáhnout toho, čeho chceš, a nikdo tě nezastaví. Jako tě chtěl zastavit tvůj bratr.“ Při těchto slovech projel Kainovým tělem proud výbušné energie, že se málem probudil. Ale Ine ho včas zarazil a pokračoval: „Bylo správné, co jsi učinil, Kaine!“ zdůraznil. „Ačkoli se to Dilmundovi nelíbilo, já tě za tento čin chválím! Byl obdivuhodný!“ V Kainově těle se rozhořel oheň. Musela to být prudká horečka, která jej zachvátila, neboť na jedné straně slyšel pochvalná slova Ineho, který ho obdivoval za zabití bratra, na druhé straně se mu do snu vtíral Dilmund se svými slovy a světlem. Plameny ohně však hořely čím dál tím víc a spalovaly Dilmundův obraz a světlo Lásky nahradilo světlo ohně.

„To, co se stalo, byl jenom začátek. Je toho mnohem víc, co budeš muset dokázat, aby ses stal opravdovým vládcem nového města a země, kterou si podmaniš. K tomu však budeš potřebovat oddané a věrné stoupence, kteří stejně jako ty, budou napojeni na můj Zdroj a tím budou mít v sobě odvalu a sílu pustit se do smělých činů. Je tedy třeba vyčkat toho, až dorostou do mužnosti pro své úkoly. Tedy, až osmnáctkrát oběhne Rhea Slunce, jež vám přináší den, když vychází a noc, když zapadá – a vy jeden tento oběh nazvete rokem – zjevím se ti, abych ti vyjevil tvůj významný úkol, Kaine! Tím bude přinést lidem z podzemí oheň!“

„Ale ten přece střeží skřítkové,“ s obavami reagoval Kain.

Ine se rozesmál. „Mám mocnější oheň než všechny ohně, které jsou střeženy v podzemí. A já sám ti ho vydám!“ rozhorlil se Ine a s úsměvem na tváři pokračoval: „Ale než se tak stane, rozmnožím v okolních lesích zvěř a způsobím, že i její těla budou napojena na Zdroj Antisvětla. Vás zase naučím vyrábět zbraně a vy se budete cvičit v tom, jak s nimi zacházet, protože to bude potřebné pro váš další šťastný a spokojený život. Pamatuj však, že tento záměr musíš držet v tajnosti. Jsi mnou vyvolený!“ Hlas utichl a Ineho obraz zmizel. I horečka pominula tak rychle, jak vzplanula.

Kain se probudil a cítil, že něco je jinak, než bylo dřív. Postupně se rozpomínal na Ineho pokyny. V tom si všiml Marty, která vedle něho ležela a spala. ‚Je krásná,‘ uvažoval, ‚ale co když u jiných žen najde větší rozkoš?‘ přišlo mu náhle na mysl. ‚Měl by jich vyzkoušet co nejlíp, vždyť právě k tomu ho Pán Ine nabádal. Jak to jen říkal – zmocni se jiných žen. Ano, to by snad šlo, mnohé jsou v domech samy a on má teď takovou chuť do některé z nich proniknout!‘

Potichu se vytratil z domu a zamířil k nejbližšímu obydlí, o kterém věděl, že v něm žijí dvě dívky, jež se také vydaly na cestu do nového města. Vešel k nim a ulehl do jejich lože. Nebránily se, vždyť to byl jimi obdivovaný Kain.

A tak během té noci několik žen počalo Kainovým semenem, aby se začala naplňovat Ineho vůle.

Na druhý den, právě když se Kain procházel mezi nově postavenými obydlími, přiběhlo k němu několik mužů a již z dálky na něho volali: „Kaine, Kaine, spatřili jsme na obzoru jezdce na černém koni a míří sem. Kolem něho se ale rozprostírá podivný mrak, ze kterého již takto z dálky na nás doléhá tíseň.“

„To bude v pořádku,“ upokojoval je Kain, „vím, kdo to je. Zavolejte ostatní!“ poručil.

Ve chvíli, kdy kůň nesoucí Gordona procházel mezi prvními domy, shromáždili se všichni obyvatelé města v půlkruhu u Kainova domu.

Kain stál, jimi obklopen, na zápraží a mocným hlasem promluvil: „Přátelé, tento den je pro nás a naše nové město nanejvýš významný a neopakovatelný. Dnešním dnem budeme moci přivítat v našem středu člověka, který pamatuje dobu, kdy lidé žili ještě v podzemí, dobu, kdy byla lidem skryta krása života na zemi. A byl to on, kdo jediný měl odvalu se vypravit na povrch země, aby všem lidem, žijícím v podzemí, mohl přinést zprávu, že na povrchu země roste zelená tráva. Jenže za tento odvážný čin byl elfy potrestán.“ Shromážděním to zahučelo. Elfraim a Maaia byli jeho slovy zaskočení. ‚Není přece možné, aby Kain takto hovořil. Vždyť to bylo jinak.‘ probíhalo jim myslí.

Mezitím, co Kain promlouval k lidem, donesl kůň Gordona k místu shromáždění a potichu se zastavil opodál. Přesto Gordon dobře slyšel Kainovu řeč. Ten pokračoval:

„Za tento svůj čin mu nebylo umožněno společně se všemi vystoupit na zem, ale byl odsouzen trávit svůj život pod zemí. Teprve nedávno nadešla chvíle, kdy opět spatřil krásy země. Jsem ze srdce rád, že ho zde mohu přivítat. Vítej, Gordone!“ zvolal Kain a ukázal na jezdce. Všichni se s úžasem a vzrušením k němu otočili. Jejich myšlenky byly plné otázek: „Člověk, který přebýval dosud v podzemí, jak je to dávno, co lidé z něho vyšli... Neuvěřitelné!“

„Nebylo to trochu jinak, Kaine?“ přerušil nastalé ticho úžasu mocným hlasem Elfraim a vystoupil ze skupiny lidí. „Jak to, že nemluvíš pravdu?“

Při těchto slovech kůň zaržal a šedý mrak, který obklopoval Gordona, se zdvihl a pozvolna se začal snášet na shromáždění. Elfraim s Maaieu okamžitě vyslali pro všechny světelnou ochranu, ale šedá mlha pomalu zahalovala každého, kdo tu stál.

Gordon seskočil z koně a jeho vzezření a postoj vyjadřovaly moc a sílu. V nastalé mlze se najednou před očima všech začaly vyjevovat krásné obrazy zobrazující Gordona jako ušlechtilého muže, krácejícího v čele obrovských zástupů, jež ho oslavovaly. Lidé na nich byli ověšení šperky a obklopení zlatem a drahými zářícími kameny. Na pozadí těchto obrazů se pak střídala krajina celé země s velikými městy a nádhernými paláci. Každý, kdo sledoval tyto výjevy, byl ohromen a jakýsi hlas, promlouvající z mlhy je nabádal: „Toto je on, váš vůdce.“

Všichni rázem zapoměli na Elfraimova slova a sám Elfraim se nezmohl na slovo. Elfové ustupovali před mrakem, který dopadal na shromáždění, a jejich světelná těla se rozvíbrovala. Jedině vydáním maximální světelné energie byli schopni čelit vlně energie Antisvětla, která mrak doprovázela.

„Budte pozdraveni, přátelé,“ zvolal Gordon, potěšený zásahem programu Antisvětla. „Je nádherné opět, po tolika letech vidět šťastné a spokojené lidi, jejichž svět je plný radosti, lásky a harmonie!“ Jeho slova se vtírala do mysli lidí, kteří je vnímali jak krásnou hudbu a obdivovali je.

Gordon pokračoval: „Bylo to nelehké období, kterým jsem si prošel, ale nyní vidím, že to stálo za to. Že mohu být dnes tady mezi vámi. Že zde vidím svého přítele Kaina, se kterým jsme strávili tolik dní a nocí vyprávěním o tom, co bylo, je a co bude. On mi byl věrným druhem ve chvíli, kdy jsem objevil východ z podzemí a jedině díky němu jsem si zvykl opět na slunce, vítr i déšť a sníh. Děkuji mu za to, udělal neskutečně mnoho pro člověka, který znal jen život v temnotě!“ Odmlčel se, aby lidé mohli dobře vstřebat jeho působivá slova. Kain se usmíval, a pochopil, že přišel někdo, kdo ho ochrání před elfy.

„Ale nyní jsem zde, mezi vámi!“ pokračoval Gordon. „A je mi tady tak krásně, cítím, že jsem opět mezi svými a že zde najdu přátele i svůj domov a novou rodinu!“ A srdce žen, které uslyšely tato slova, vzplanula láskou ke Gordonovi.

„Vítej, Gordone!“ zvolal Kain. „Vítej mezi námi!“ Pak se otočil k ostatním: „Přátelé, věřím, že nyní mluvím za každého z vás, když řeknu, že radostně vítám Gordona jako nového člena našeho společenství a věřím, že mu budeme víc, než jen novou rodinou!“

„Ano, vítej, Gordone, mezi námi,“ ozývalo se ze všech stran a dosavadní ticho zástupů bylo vystřídáno bouřlivými ovacemi.

Pokynem ruky Kain utišil volání lidu. „Do doby, než mu postavíme palác hodný toho, kým je, bude bydlet u mne.“ Otočil se ke Gordonovi a řekl: „Pojď dál, příteli, přijmi mé pohostinství, abychom vše probrali. Jak vidíš, naše město nám roste pod rukama,“ usmál se.

„Děkuji ti, Kaine, za vlídné přijetí,“ promluvil Gordon. „Rád se k vám připojím a pomohu, kde bude potřeba. Je tu tak krásně.“ Mlha se pomalu zvedla a slunce všechny ozářilo. Každý se najednou cítil šťastný.

Gordon nechal všechny opájet se nádherným pocitem blaženosti a přistoupil k Elfraimovi a Maaie, kteří nyní stáli mimo půlkruh a stále nedokázali pochopit, jaký vliv a jakou energii Gordon použil ke zmanipulování lidí.

„Pro elfy není v tomto městě místa,“ prohlásil k nim potichu a tvrdě.

Elfraim po těchto slovech procitnul a chtěl výrazným gestem uvést věci na pravou míru, ale Gordon pokračoval: „Zadrž Elfraimo svoji snahu měnit události, které nastavili mocnější, než jsme my dva!“ Elfraim se zarazil a Gordon pokračoval: „Pán Ine mne vyslal a je Jeho vůlí, aby toto město bylo mým městem. On nemá nic proti elfům, ale jeho záměrem je, aby i lidé, jako já nebo Kain, mohli žít na této zemi. A tomu nikdo, ani elfové, nemá sílu zabránit. Neboť jeho vůle je nejvyšší vůlí, které nemá

smysl se stavět na odpor, jelikož každý, kdo by se o to pokusil, bude vystaven působení Jeho moci, se kterou není radno si zahrávat. Vyříd' všem elfům: Od této chvíle až do konce všech věků bude platit: Jako na nebi, tak i na zemi! Dokud bude vládnout pán Ine, bude potřeba respektovat Jeho vůli. On ale nechce, aby byli zabiti další lidé, tak, jako byl zabit Ábel. Anebo vy tomu chcete?"

Elfraim a Maaia se na sebe podívali. Jejich Světlo bylo obstupováno čím dál hustší temnotou.

„My přece milujeme život, Světlo a lidi, jak nám můžeš klást takovéto otázky?"

„Vidíte, myslel jsem si to. I pán Ine miluje poslušné lidi. Proto vliv, jaký na ně mají elfové, nepovažuje za vhodný. Váš svět je jinde, jděte tedy tam a pečujte o něj. Společně pak vyčkejme věci příštích. Vraťte se domů a toto město již nenavštěvujte," zdůraznil nakonec.

Temnota kolem elfů se rozestoupila. „Půjdeme tedy nyní," pronesla Maaia soucitně, „ale nemůžeme přijmout tvoje přání, aby se někdo z nás nevrátil.“

Gordon se usmál. „Byla by ale škoda, aby kvůli tomu někdo z lidí přišel o život.“

8.

Světlo i Antisvětlo působí v Universu

Rada Universa vyslechla pozorně zprávu od Elfraima a Maaia o tom, co se přihodilo v Nódu. S hlubokým soucitem pozorovali v Octaedrech aktuální dění a v knihovně A-ka-ši, podle pokynů loa, sledovali možný budoucí vývoj událostí na Rhee. A viděli, jak město Nód roste a Gordon čeká potomky s mnoha ženami. Se zármutkem sledovali, jak po narození mají tyto děti svůj řídicí systém napojený i na Zdroj Antisvětla, a tak jsou vystaveny působení jeho frekvencí. Hluboce ve svém nitru chápali význam Gordonova varování a zcela jistě nechtěli, aby byl zabit nějaký další člověk. Všichni si uvědomovali, v jak obtížném postavení se ocitli, kdy jejich schopnosti jim nedovolují vrátit vše do rovnováhy a harmonie. Byli pověřeni Stvořitelem strážit jeho stvoření ve Světle, avšak nyní se stávají pouhými pozorovateli šíření viru v systému Universa měnícího poslušnost událostí, jež se tak stávají nepředvídatelnými.

V té chvíli se obraz v Octaedrech změnil a oni spatřili loa. Zaradovali se, neboť věděli, že jedině On je dokáže povzbudit a pomoci jim. S očekáváním tak sledovali jeho poselství, které se jim v Octaedrech promítalo:

„Jste moudří Elefi. Jste moje děti, vás jsem stvořil k obrazu svému a mám radost z vašeho konání. Jste naplněni Světlem od pradávna, jste jeho nositeli, šířiteli a vykonavateli ve světech, které jsem umístil v prostoru Universa. Někteří z vás byli u zrodu těchto světů, prošli mnohými útrapami a zkouškami, aby se v jedné chvíli ocitli na samém konci svého života. Ale to ještě nebyl konec. I když někteří z Elefi byli silami Antisvětla zahubeni, jejich Světlo a energie se neztratila, jen se vrátila ke Zdroji, aby se mohla dále šířit s novým vědomím a novým tělem v Universu přesně tak, jak je v Mém plánu, jenž je součástí vyššího plánu Světla a jeho nositelů.

Přátelé, v tuto chvíli prožíváme opět nelehké období. Znáte záměry Ineho a jeho služebníků a víte, že síla a moc Antisvětla roste a Ineho záměry jsou čím dál tím smělejší a dokonalejší. Já jsem stvořil ze světélka Elefi Homidi, aby na této zemi, Rhee, byly bytosti, které s ní budou spojeny a zároveň ponosou Světlo jako důkaz Lásky, radosti a harmonie. Aby každý, kdo vstoupí na tuto planetu, mohl sem vstoupit bez obav a těšil se z vlídného přijetí. Nebudu zastírat, že jsem pevně věřil, že tento stav potrvá do věčnosti, minimálně však do času, kdy i já projdu přeměnou a moje Světlo se vrátí ke Zdroji. Ale doufal jsem, že v takovéto kráse předám svoje dílo svému synovi, aby mohl pokračovat tam, kde já skončil, aby dílo rostlo a bylo hodno oslavy života v prostoru Orfea, neboť tak jsem tento prostor kdysi, na počátku, pojmenoval.

Společně jsme si prošli mnohými zkouškami, vyzkoušeli sílu Lásky a věnost Světlu je nám posvátná. Přesto, nebo právě proto, nejsme schopni čelit moci Antisvětla. Nejsme jeho nositeli a nerozumíme jeho záměrům, vyjma toho, co nám zjevuje skrze ty, jež má ve své moci – to je, že šíří strach a obavy, zlobu, má touhu ničit i zabíjet, touží po moci a ovládnutí ostatních. Naší cestou však není nechat se jím přimět k tomu, že bychom se sami snažili získat podobné vlastnosti, abychom s ním mohli bojovat či soupeřit! Naši cestu osvětluje Světlo, které nás sblíží v temnotě! Nepodlehnete tedy

svodům Antisvětla, neboť ty jistě přijdou. Věřte sami sobě a svými činy posilujte proudění energie Světla, neboť kde bude dostatek Světla, tam nebude pro Antisvětlo a temnotu místo. Podporujte bytosti ve vašich světech, které žijí ve Světle, a nestraňte se těch, kteří budou infikováni, a stejně jako na Zdroj Světla, budou napojeni i na Zdroj Antisvětla. Neboť takovíto lidé budou vaši pomoc potřebovat mnohem víc. Budou totiž hledat směr, kterým se mají vydat na svých každodenních křižovatkách a budou potřebovat vaši pomoc, když budou pochybovat o svém konání a rozhodovat se, jakou cestu zvolí, zda cestu Světla či Antisvětla. Staňte se jejich anděly a pomáhejte je vést cestou Světla, aby nezboudili. Věřte totiž, že toto nebude pro ně jednoduché, neboť síly Antisvětla se budou všemožnými silami snažit zvrátit jejich rozhodnutí ve svůj prospěch. Říkám vám to proto, že chci využít této výjimečné a ojedinělé příležitosti předat vám své poselství osobně. Je možné, že události, které přijdou, nám již nedovolí se takto potkat. Přesto vám zdůrazňuji: MILUJI VÁS a budu vždy s vámi, i když to tak nebude vypadat!“

Obraz Ioa zmizel a rozhostilo se naprosté ticho.

„Otče,“ ozval se Gawain, „znamená to tedy, že Gordon a Kain budou dál šířit Antisvětlo na Rhee, jelikož naše schopnosti nedokáží změnit běh věcí, ani se mu postavit?“

„Je tomu tak, synu,“ odpověděl mu Iltar. „Uděláme maximum, ale může to být málo, neboť Ineho viry a síly Antisvětla budou mít větší váhu a možnosti. Neznamená to však, že obyvatele Rhey necháme podlehnout Antisvětlu a temnotě! Budeme u každého jejich rozhodnutí a vždy jim budeme připomínat, že jsou napojeni na Světlo, které je miluje! Jsme nositeli a strážci Světla, konejme to, co je v našich možnostech, aby došlo ke změně událostí ve prospěch našeho Stvořitele. A nikdy neztrácejme naději, neboť v ní je ukryté Světlo.“

„Budu strážit Gordona a Kaina,“ zvolal Dilmund. „a připomínat jim, že jsme tady! Že jsou zde Elfové a s nimi Světlo!“

„Dobře, Dilmunde,“ uklidňoval ho Iltar. „Nezapomeň však, že moci Antisvětla, které je mají nyní v moci, mohou zničit i tebe. Neradi bychom tě ztratili.“

Členové Rady se jeden po druhém začali loučit a vracet se do svých domovů. Ke sloům jejich Stvořitele nebylo co dodat. Bylo potřeba přijmout události tak, jak přicházely. Bylo potřeba přijmout fakt, že obyvatelé Rhey, a jednou možná i jiných planet, budou žít napojeni jak na Světlo, tak na Antisvětlo.

Sled událostí v Orfeovi nedopřál Iooovi klidu. Neustále se ptal sám sebe: „Kde je ten nadaný student, kde je ta výjimečná osobnost, které se dostalo daru objevit novou dimenzi a stvořit v ní světy takové, jaké si představoval? Kde je jeho Průvodce, který mu daroval Světlo a on jím oživil bytosti? Kam se poděla ta harmonie a radost ze všeho tvoření? Ano, i on, jeho tělo, mysl i duše prošly během času mnohými vývojovými etapami a přeměnami. A, bohužel, tyto přeměny způsobily, že se mu již nedostává vždy tolik energie, kolik by jí potřeboval a on cítí únavu a potřebu častějšího odpočinku. Hra, kterou vytvořil, se zkomplikovala natolik, že jí on sám přestává rozumět. A navíc součástí této hry se stal jeho bratr Ine. Již nikdy nebude moci zavřít bránu do Orfea a nechat zmizet vše, co je za touto branou, protože by tím zahubil i svého bratra. Toho, který se rozhodl ovládnout jeho světy. Je mu stále umožněno tvořit, upravovat běh událostí, ale přitom už ví, že se již nemůže spolehnout na to, že se vše odehraje tak, jak to naprogramoval. Radost ze hry, potěšení z tvoření končí. Z radosti se stala starost. Má smysl ještě hrát dál tuto hru? Má smysl ještě věnovat energii této dimenzi nebo jí má nechat Inemu a věnovat se jiným, potěšujícím, činnostem?“

Ve chvíli Iooova rozjímání vešla do místnosti Eia. Hned si všimla Iooova rozpoložení a pochopila jeho rozjímání. „Tím, že jsme se spojili se Světlem, není v naší přirozenosti soupeřit,“ začala, „proto tě chápu, Ioa, že neumíš a nevíš ani, jak bys mohl bojovat se svým bratrem o nadvládu v Orfeovi. Ale cítím, že radost a potěšení, které nám Orfeus a bytosti v něm stvořené předaly, nás zavazují nenechat je napospas silám Antisvětla, byť by sis mohl říct, že je to tvůj bratr, kdo převezme kontrolu nad touto dimenzí. Má to totiž jeden malý háček – on pracuje proti Světlu. Kdo se jednou rozhodne pro Světlo, ví, kam míří jeho cesta! A my to víme také, Ioa. Milujeme ty, které jsme stvořili a nenecháme je bez naší pomoci. Být se může jevit nedostatečná proti tomu, co rozpoutá Ine. Ale víš sám, tma světlo nepohlí, možná zastíní, možná na dlouho, ale síla světla je v tom, že i malý záblesk dokáže temnotu proměnit

na světlo. Kdo ví, jaké jsou záměry těch, kteří tobě a Inemu dali dar Světla a Antisvětla. Kdo ví, zda jednou nepřijde chvíle, kdy i na Ineho dopadne záblesk Světla a jeho temný mrak na duši se promění ve Světlo. Měli jsme výsadní postavení v Orfeovi, a to se nyní mění. Mluvila jsem o tom s ostatními Vyvolenými a shodli jsme se na jednom: zůstaneme věrni Světlu a všem těm, kteří ho hledají a budou hledat! Elefi, Terefi, Homidi!“

Io pomalu vstal, přistoupil k Eie a objal ji. „Vím, že jsme si vybrali cestu a jsem za to rád, že na ni mohu kráčet s tebou, Eii!“

Skřítek Dunda, jehož si společenství skřítků vybralo, aby předsedal jejich kulatému stolu, potřásl starostlivě hlavou, když poslouchal Iltarovu řeč, o stavu událostí na Rhee, s níž ho za ním vyslal Io.

Když Iltar domluvil, Dunda řekl: „Skřítkové jsou stvořením Pána loa a budou pomáhat jeho záměru na Rhee. Strážíme oheň v podzemí a pomáháme lidem tak, jak nás s nimi váže naše přátelství. Jsme připraveni jim ukazovat cestu ke Světlu, i když, pokud nepomáhá vaše působení, zatím nevím, co pro ně můžeme udělat my. Ale snad jim alespoň půjdeme příkladem ve vztahu k Matce zemi, jejíž jsou součástí, aby ji milovali a ochraňovali, neboť bez její pomoci budou navždy ztraceni v temnotě.“

„Milý Dundo,“ reagoval na jeho slova Iltar, „děkuji ti! To, co děláte je důležité a věř, že Stvořitel si vás za to cení! Není to málo a budeme rádi, když nám pomůžete se takto o lidi starat.“

9.

Čas ohně přichází

Bylo to ukázka obdivu, moci a síly, s jakou Gordon začal uplatňovat svůj vliv na obyvatele Nódu. Okouzleny jeho vzhledem, vystupováním i slovy, podléhaly ženy jeho magické přitažlivosti, spaly se s ním a zakrátko bylo město zaplaveno těhotnými ženami jak z Gordonova, tak z Kainova semene. Nikdo z obyvatel však netušil, že děti, které se z těchto spojení narodí, již budou napojeni nejen na zdroj Světla, ale i na zdroj Antisvětla. Ale nebyly to všechny ženy, které byly Gordonovi či Kainovi po vůli. Elfraim a Maaia záhy odhalili smysl nočních výprav, které Gordon s Kainem podnikali do ložnic žen ve městě a snažili se ženy před nimi varovat. Některé nedbaly těchto rad a podlehly svodům i kouzlu Gordona. Mnohé z nich však rozpoznaly, že energie Gordona či Kaina není čistá a zůstaly věrné Světlu a Lásce.

Za podpory většiny obyvatel byl v krátkém čase postaven Gordonův palác a na návrh Kaina byl Gordon zvolen vládcem města.

Město Nód se za pomoci skřítků rychle rozmáhalo a rozšiřovalo. Ačkoliv elfové skřítky upozorňovali na nebezpečí, které z tohoto města může vzejít, jejich touha ukázat své umění byla silnější.

A nastal den, kdy uběhlo osmnáct roků od chvíle, kdy Kain a jeho družina poprvé spatřili údolí, kde nyní stálo město Nód. A jako každoročně lidé města Nódu velkolepě oslavovali tento den. Stovky dětí a mladých lidí různého věku se sešli v centru města, aby tančili a zpívali, radovali se a hodovali. Kainova žena, Marta, s dcerou a synem sledovali slavnosti z terasy Kainova domu. Čím víc Kain propadal pod vliv Antisvětla, tím víc se mu Marta vyhýbala a chránila i své děti před jeho vlivem. A protože Kain si víc, než rodiny hleděl jiných žen, pomalu se sami sobě odcizovali. Jedině setkávání Marty s Maaiou dodávalo Martě energii vše zvládat a sama pak předávala tuto radost a lásku svým dětem.

Když přišel Kain po slavnosti domů, všichni už spali. Posadil se do mohutného a pohodlného křesla ve společenském pokoji, zavřel oči a promítal si ve vzpomínkách, co všechno se podařilo za celé to osmnáctileté období učinit: Vystavěli veliké město, které pod vládou Gordona s jeho přispěním vzkvétalo. Podle pokynů Pána Ineho se lidé naučili vyrábět meče, luky s šípy a další účelné zbraně. Muži se pak cvičili s nimi zacházet, neboť, jak říkal Pán Ine, jednou přijde chvíle, kdy se jim to bude hodit. Poslechli ho, a ačkoli je elfové od mnohého z toho zrazovali, většina z nich se nechala přesvědčit, že tím nikomu neubližují, pouze zdokonalují své schopnosti a um. S Gordonem pak po večerech pořádali bujaré zábavy, na které zvaly ženy z širokého okolí, aby je následně získali pro svůj záměr je oplodnit a

získat tak potomky napojené na Antisvětlo. „Jsou to nádherné zážitky a doufám, že hned tak neskončí,“ liboval si Kain. Vždyť moc a ochrana, kterou jim Ine poskytoval, nedovolovala elfům významněji zastavit jejich počínání. „Dokázali jsme to,“ radoval se, když v tom ho omráčil prudký výboj světla v jeho hlavě. V temně rudé záři se mu zjevil Pán Ine a Kain vnímal jeho slova:

„Kaine, jak jsem slíbil, přicházím za tebou po čase, který uběhl, abych ti svěřil důležitý úkol. Jsi připraven ho naplnit?“

„Ano Pane,“ pokorně odpovídal vnitřním hlasem Kain a strach svíral jeho dech.

„To rád slyším,“ pokračoval Ine. „Připrav se tedy, zítra vyrazíš na cestu. Přišel čas, abys ty a s tebou lid Nódu dokázali, že jste hodni mé milosti, velkorysosti a ochrany. Že jste připraveni získat sílu k tomu, abyste ovládli tuto zemi. Umíte již zacházet se zbraněmi, nyní nadešel čas, abyste je začali používat. Jak víš, v lesích a po polích se prohání spousta různorodé zvěře. V jejich tělech se ukrývá nesmírná síla, která se lidem může hodit pro jejich další konání na zemi. A vy tu sílu můžete od nich získat pro sebe!“

„Vskutku, Pane? Jak to můžeme dokázat?“

„Abyste tuto jejich sílu mohli přebrat, musíte dané zvíře ulovit, zabít a sníst jeho tělo. Syrové maso však není pro lidi vhodné, proto budete potřebovat oheň, abyste jeho působením změnili původní strukturu a uvolnili tak energii masa, která vaše těla posílí. Na vaší tvořivosti pak bude tento pokrm dále ochutit tak, aby se stal pro vás chutnou potravou.“

„Jak velkolepé, Pane!“ zvolal Kain a dodal: „Ale oheň střeží skřítkci a Ty sám ho ukrýváš v podzemí. Jak se k němu budou lidé moci dostat?“

„Můj oheň je v Mé moci a já ho navrátím lidem zpět na zem. A budeš to ty, Kaine, kdo ho z temnoty podzemí přivede na světlo denní! Tebe jsem si vyvolil pro tento úkol! Elfové lidem od pradávna zakazovali oheň používat, a to je potřeba změnit! Nebo snad chcete být neustále omezováni příkazy elfů?“

„To určitě ne, Pane!“ zvolal to ticha místnosti Kain. „Ty jsi nás naučil se jich nebát a umět se jim postavit. Dokážeme to i v případě ohně. Půjdu a přinesu lidem oheň na oslavu Tvého jména a Tvých činů pro blaho nás, lidí!“

Ine se spokojeně usmál. „Líbí se mi tvá řeč, Kaine, proto poslouvej: Zítra časně zrána, až se probudíš, vstaneš, zajdeš ke Gordonovi a osedláš si černého koně, který tě doveze k vysokým horám, které vidíš daleko na východě, na místo, kde je vstup do podzemí. Tam budeš následovat hlasu mého průvodce, který tě zavede hluboko pod zem. A tam spatříš oheň. V jeho plamenu se ti zjevím a vyjevím ti svoji vůli. Teď si jdi odpočinout, máš před sebou dlouhou cestu. Skřítkci, ať si dál hlídají svůj oheň. Přesto se objeví! Nadešel tvůj čas, Kaine!“ řekl mocným hlasem Ine a zmizel.

Kain vstal a jako v mátohách šel do ložnice, kde padl na postel a usnul.

Tu noc se Ine zjevil ve snu i Gordonovi a Gordon rozuměl jeho poselství: „Gordone, jsi král a vládce tohoto města a území, které se kolem něho rozprostírá. Splnil jsem ti tedy to, co ti bylo slíbeno, když jsi dlel v podzemí a nemohl jsi ven. Jediným přítelem ti byl můj stín. Čas tvého života, který jsem se snažil prodloužit na nejdelší možnou míru, se však již pomalu naplňuje. Ale víš sám, že máš plnohodnotného nástupce, svého žáka, Kaina. Tomu jsem nyní svěřil důležitý úkol, a to, aby přinesl lidem z podzemí oheň.“

Zachvěl se při těch slovech Gordon, neboť se mu na pozadí mysli objevil obraz Mereta, jak spolu vycházejí na povrch země. Ale Ine mu nedal prostor na další úvahy a pokračoval: „Zítra ráno přijde za tebou Kain a ty mu dáš koně, na kterém jsi přijel do Nódu, aby ho zavezl za mnou. Až Kain přijede s ohněm, vyzdvihni jeho čin jako statečný a oslavte oheň jako nejvyšší blaho pro lid. Na důkaz toho, jak odvážný byl tento čin, mu pak předej vládu nad Nódem. Ty sám budeš uctíván do konce svých dnů. Vykonej moji vůli!“ poručil Ine a jeho obraz se rozplynul.

Gordon se leknutím probudil a celé jeho tělo se chvělo strachem. Vzpomínky na osudnou událost, při které zahynul jeho nejlepší kamarád Meret, mu působily obrovskou bolest u srdce. Rozplakal se. Ineho poznámka o konci jeho života a vzpomínka na Mereta jej svíraly. „Ano, vskutku žil nějak moc dlouho,“ uvědomoval si a až nyní mu docházely všechny činy, které vykonal a které mu, nyní, nedovolují si ani představit, že by se mohl, tam někde u Zdroje, setkat s Meretovým světélkem, neboť

jeho spojení s Antisvětlem, je odděluje. Gordonův nářek se rozléhal palácem a všichni, kdo tam byli, byli vyděšeni z toho, co slyšeli. Nikdo se však neodvážil jít za ním.

A v té nesnesitelné bolesti, kterou Gordon prožíval, si vzpomněl na Dilmunda a jeho slova z jejich posledního setkání. „To je jistě díky tomu jeho požehnání, proč je mi tak zle,“ roznítil se, aby náhlý světelný proud ozářil jeho ložnici a sám Dilmund se zjevil před ním. Bylo to světlo, které vyzařovalo z Dilmunda, co způsobilo, že Gordonova bolest ustoupila a on se mohl opět nadechnout. Z posledních sil vstal a padl Dilmundovi k nohám. „Promiň, pane Dilmunde, že jsem tě takto obvinil, nyní vím, že ty jsi mi chtěl vždy pomáhat, a ne mne sužovat bolestí a trápením. Smiluj se nade mnou a pomoz mi nyní, když jsem na konci svých dnů.“

„Podej mi ruku,“ vlídně jej vyzval Dilmund.

S velikou bází podával Gordon Dilmundovi ruku, neboť se upamatoval na okamžik, kdy mu dotek Dilmundovy ruky způsobil obrovský žár těla způsobený střetem energií Světla a Antisvětla. Tentokrát však v okamžiku spojení pocítil příval uklidňující a povzbuzující energie. Zvedl se ze země a Dilmund jej dovedl k nedalekému křeslu. Sám se pak posadil naproti Gordonovi.

„Jsi u konce života, Gordone, a bohužel, ne všechny tvoje činy byly vedeny s Láskou a Světlem. Tvoje napojení na Antisvětlo mi nedovoluje odvést tvoje světélko ke Zdroji Světla, neboť vidím, že se musí dokonat to, co máš dokonat ve jménu Antisvětla. Řekni mi, jaký máš ještě úkol?“

„Kain zítra vynese z podzemí oheň a dá ho lidem do užívání,“ bez váhání promluvil Gordon a vzápětí se zalekl toho, co právě vyslovil.

„Neboj se, Gordone,“ mírnil jeho strach Dilmund. „Nyní již není nic, co by mohlo změnit běh událostí, které máš ještě prožít. Ve tvém Světle přesto bude uložena vzpomínka na to, že sis na Ně vzpomněl, aby, až budeš opět chodit po zemi v nějakém příštím těle, ti přišlo osvítit Cestu, na kterou se budeš mět vydat. Od svých rodičů i Mereta jsi v tuto chvíli oddělen, přesto máš naději, že vydáš-li se v dalším životě cestou Světla a Lásky, opět pocítíš jejich milující energii. Neboť oni tě milovat nepřestali. Víme to!“

Gordon se opět rozplakal a Dilmund cítil, že jeho pláč je láskyplný. „Sbohem, příteli,“ vyslal k němu objímající energii a zmizel.

Ložnice padla do šera a jen dopadající světlo Měsíce ozařovalo Gordonovu tvář. Gordon se usmíval, neboť se rozhodl. Pak vstal, ulehl do postele a usnul.

„Zvláštní,“ mračil se Kain, když ho černý kůň unášel kamsi k horám a on přemýšlel nad výrazem a mlčením, s jakým mu Gordon předával koně. Vůbec nepromluvil, jenom se divně usmíval. Ale Kain neměl čas se zdržovat, Ineho příkaz zněl jasně. Popadnul koně, naskočil a vyrazili.

Kůň se zastavil až na úpatí jedné z nejvyšších hor před jeskyní, která vypadala, že vede někam do jejího nitra. Seskočil z koně a opatrně vešel.

„Vítám tě, Kaine,“ najednou zaslechl povědomý hlas. „Ano, takový mu oznámil, že je u konce svého putování, když hledal zaslíbenou zemi,“ pomyslel si. A hlas, jakoby mu četl myšlenky. „Ano, jsem to já,“ potvrdil mu a pokračoval: „Pán Ine mne pověřil, abych ti ukázal cestu do podzemí. Následuj mne!“ přikázal a před Kainem se objevilo podivné žhnoucí světlo.

„To by mohl být oheň,“ uvažoval.

„Ano, jsi bystrý,“ pronesl hlas. „Svítíme si s ním tady v podzemí. Alespoň vidíš, jak je užitečný. Bez něho bys nic neviděl. A stejně tak ho budou moci používat lidé. Pamatuji, oheň je velmi dobrý sluha. Mohu ti o něm vyprávět, když budeš chtít.“

„Ano, ano, povídej,“ dychtivě pobízel hlas Kain. „Předpokládám, že cesta bude dlouhá, tak ať nám rychleji ubíhá.“

A hlas se rozhovořil. Mluvil dlouho a dlouho, až najednou přestal. „Jsme u konce,“ pronesl nakonec. „Nyní jdi dál sám směrem ke světlu v dáli. Dojdeš do místnosti, kde ho spatříš. Cestu zpátky pak už najdeš s pomocí ohně sám.“ Po těch slovech hlas zmizel a Kain osaměl.

Vykročil pomalu chodbou ke světlu. Čím blíž bylo světlo, tím víc Kain cítil, jak se vzduch v jeskyni otepluje. Než došel na konec chodby, stékaly mu po tváři krůpěje potu. V tom ho spatřil - mohutný plamen vycházející z hlubiny ve středu rozlehlého prostoru, který se před ním otevřel. Cítil jeho žár, a

proto se k němu přibližoval velmi pomalu. V tom se plamen rozhořel jasným světlem a on v něm spatřil tvář Pána Ineho.

„Vítám tě, Kaine,“ ozval se mohutný hlas. „Jak jsem slíbil, sám osobně ti vydám nejposvátnější a nejstarší živel, který kdy byl stvořen ve světech a dimenzích, o kterých nikdo z vás nemá ani tušení, že by mohly existovat. Je to můj miláček, od dětství jsem s ním spojen a nyní tě jím obdaruji, neboť jsi mi přirostl k srdci jako vlastní syn,“ pokračoval Ine.

Kain se zachvěl při těch slovech a cítil, jak jím prostupuje podivná energie. Jsi svázán s plamenem, jsi jeho služebníkem i pánem, protože ti bude nejen věrně sloužit, ale zároveň ti bude ukazovat cestu, kudy máš jít. Je světlem temnoty a na něho se můžeš vždy spolehnout.“ Po chvíli Ine pokračoval: „Nyní zde z této nádoby ti oddělím část plamene a ty ho vyneseš na povrch země. Vráťíš se s ním do Nódu a odevzdáš ho lidem. Vytvořím ti podmínky pro to, aby, až jim ho ukážeš, nikdo nezaváhal v jeho obdivu. Pokud bys na své cestě potkal elfy či někoho, kdo by ti chtěl v této misi zabránit, stačí požádat plamen, aby zasáhl a uvidíš, jak budou utíkat.“ Ine se rozesmál a Kaina při tom opustil strach a uvolněně se také začal smát.

„Jsem rád, že se také dobře bavíš. Vždyť oheň bude lidem sloužit na mnoho zábav a potěšení, které jim dosud elfové upírali. Ty jsi však jiný! Ty se elfů nebojíš! Ty nad nimi zvítězíš, protože já jsem s tebou. Ukážeš lidem, co všechno mohou s pomocí ohně dokázat.“

„Bude to pro lidi velká výzva, aby projevili, že jsou hodni Tvého daru,“ zvolal Kain.

„Povedeš je a ukážeš jim, že se nemají ohně bát a že ho mohou použít ve svůj prospěch a ochranu! Třeba proti dravé zvěři, která začala lidi napadat a zraňovat.“

„Ano, Pane, všimli jsme si toho. Někteří lidé byli vskutku nečekaně napadeni zvířaty a zdá se nám, že se některá zvířata napadají jiná a živí se jejich těly.“

„Je to tak! Tato divoká a dravá zvířata jsem stvořil proto, abyste je začali lovit a na ohni si upekli jejich maso. Jak už víš, v mase zvířat je ukrytá jejich síla i dravost, kterou budete potřebovat, abyste ovládli celou zemi. Nadešel čas, kdy události Gordonova života se dovršily a ty se nyní staneš panovníkem nad lidmi. Veď je ke smělým činům! - Začneš tím, že povoláš nejlepší muže a vyjedete na lov zvěře. Ulovenou zvěř naložte na vozy a přivezte do města. Postavte hranici ze dřeva, ohněm ji zapalte a maso si na ní upečte. Pak povoláš všechny obyvatele Nódu a každý bude muset ochutnat. Ten, kdo odmítne, nebude moci být obyvatelem města Nód. Jdi a konej!“ poručil Ine Kainovi.

Kain poklekl před plamenem, ve kterém byl obraz Ineho. „Jsem Tvůj služebník, Pane!“

Obraz zmizel a Kain sledoval, jak se část plamene oddělila a přestoupila do nedaleko stojící nádoby. Oheň se zmenšil a jen mírně hořel. Kain došel k nádobě, oběma rukama ji uchopil a pocítil příjemné teplo, které mu přes ruce vstoupilo do těla. Cítil zvláštní uvolnění a prostoupil ho pocit síly. Pevně uchopil nádobu a vyrazil s ní zpět tunelem, odkud přišel. Oheň mu osvětloval cestu.

„Stůj člověče!“ zvolal skřítek Dunda a spolu s několika dalšími skřítky se postavil Kainovi do cesty v podzemí chodbě. „Copak nevíš, že oheň nesmí spatřit světlo denní a musí zůstat uchován pouze v podzemí?! Kde jsi k němu vlastně přišel? Mluv!“

Kain se zprvu zalekl hlasitého Dundova projevu, ale jeho plamen se rozhořel a v jeho mysli se objevila slova nesoucí se chodbou: „Ohni Pána Ineho nemůže poroučet nikdo jiný než ten, komu byl svěřen! Ustupte z cesty a nechte projevít Jeho vůli! Doba, kdy byl oheň skryt před zraky lidí skončila. Nyní nastává nová éra v jejich životě, neboť On tak rozhodl. A žádný elf nebo skřítek nemá moc mu v tomto jeho rozhodnutí zabránit. Opakuji tedy: ustupte mi z cesty nebo promluví plamen!“

Dunda a skřítkci zaváhali, neboť znali moc ohně a věděli, že jejich těla by jím byla zničena. Dunda si však v hloubi svého srdce nesl svůj rozhovor s lltarem, který následně tlumočil na sněmu skřítků. „Milý člověče,“ řekl smírně, „vidím na tobě, že tvoje tělo je napadeno virem, který změnil tvoje uvažování a činy. Ale vím, že je možné tě uzdravit. Odlož nádobu a pojď s námi. Pomůžeme ti a ty se budeš opět radovat ze svého života ve Světle. Podej mi oheň a společně se vrátíme v pokoji na zemi,“ dořekl a vykročil směrem ke Kainovi.

Kain nečekal, že ho skřítkci nepustí a ucouvl. Možná, že by i ustoupil zpět do nitra podzemí, kdyby v té chvíli nevzpálil v nádobě plamen. Kain nádobu upustil na zem a rychle podstoupil, neboť se oheň v nádobě rozhořel.

Byla to temná ozvěna, která se nesla chodbou: „Já jsem vládce ohně a já rozhoduji o tom, kde on bude zářit a komu bude sloužit! Terefi nikdy neměli právo s ním pracovat, natož ho omezovat! Dosud jste však měli od vašeho Stvořitele podporu. Tak ale skončila. Já, Pán Ine, se stávám vládcem na Rhee, já se ustanovuji Bohem pro všechny bytosti, které zde žijí. Všichni mne budou poslouchat. Propusťte mého služebníka a přidejte se ke mně. Nebo se rozlučte s vašimi životy!

„Poslední den svého života na Rhee jsem si představoval jinak,“ pronesl Dunda, „ale události dnešních časů jsou zmatené a nedávají smysl. Co však vím jistě, je, že náš rod je zavázán svému Stvořiteli svým slibem, že nedopustí, aby byl oheň vynesena z podzemí. A pokud by se tak mělo stát, tak jedině ve chvíli, kdy mi již na této zemi nebudeme. Nezáleží na tom, kdo se považuje za vládce ohně či Rhey, protože jedině Pán lo rozhoduje o tom, co bude. Možná se kdysi část našeho rodu přidala na tvoji stranu, pane Ine, ale dnes tomu tak nebude. Naše věrnost Stvořiteli je věrností až za hrob. Vydej nám oheň a vrať se tam, odkud jsi přišel,“ zvolal. „Věz, že dokud zde budeme my, nikdo s ohněm neprojde!“

„Špatně ses rozhodl, bídný Terefi!“ ozval se vzteklý hlas a z nádoby mocně vyšlehl obrovský plamen směrem ke skřítkům. Jakmile zasáhl jejich těla, ta se proměnila v prach a jejich Světlo se navrátilo ke Zdroji. Chodba byla volná.

Plamen se ztenčil a navrátil zpět do nádoby, kde se opět rozhořel malý oheň. Strachem a úzkostí ochromený Kain se krčil u stěny chodby a teprve po dlouhé době byl opět schopen se zvednout a přiblížit se k nádobě s ohněm. Opatrně se jí dotkl a ucítil hřejivé teplo, které mu opět vracelo odvahu a energii. A spolu s ní mu v přícházelo na mysl: „Nyní jsi viděl, co dokáže oheň. Jen na tobě je, jak s ním budeš zacházet a zda-li si z něho uděláš přítele či nepřítele. Ale ty víš, že jsi mnou vyvolený. Ty se nemáš čeho obávat, tedy, pokud mne budeš následovat. Pokud budeš následovat svého Boha.“

„Ano, budu tě následovat, můj Pane. Můj Bože!“ promluvil do ticha chodby Kain.

„Jdi tedy, tvá cesta je volná. Nikdo se již neodvážá se ti postavit.“

Hluboký zármutek spojený se soucitem a požehnáním všeho dobrého věrným Terefi obstoupil Vyvolené a Elefi, když v knihovně A-ka-ši sledovali události, které proběhly v podzemí a dozvěděli se tak, jak Dunda s věrnými druhy hájili oheň před jeho vynesením na zem.

Sám Iltar se vydal na sněm skřítků, aby jim, pověřený loem, vyjádřil soucítění, spoluúčast a poděkování za vše, co skřítkové dělají. „Pán lo vám tímto potvrzuje, že jste nezklamali ve svém úkolu střežit oheň, a i když se nepodařilo zabránit tomu, že je oheň opět mezi lidmi, Terefi se zhostili svého závazku za cenu nesmírné oběti, která nebude zapomenuta. Pán lo vám děkuje z celého srdce za obětavost a věří, že přijde den, kdy působení Světla převáží nad působením sil Antisvětla. A práce, kterou v tomto duchu Terefi konají, je nezastupitelná. Zároveň vás tímto zprošťuje úkolu střežit oheň v podzemí, neboť Pán Ine ho bude dál volně šířit mezi lid a bylo by škoda, kdyby kvůli tomu měl někdo další přijít o život.“

Všichni obyvatelé Nódu se shromáždili na rozlehlém prostranství u východního okraje města, kde nechal Kain postavit vyvýšenou tribunu, aby na něho a Gordona všichni viděli. Jen Gordonova mlčenlivost Kaina znepokojovala, když shůry shlížel na svůj lid a připravoval se na svoji řeč.

„Moji milí,“ začal. „Dnešní den je vskutku významný a jedinečný. Jistě jste ve svých domovech vedly dlouhé hovory o tom, proč jsem svolal toto shromáždění a co se tady a teď stane.“ Odmlčel se a pozoroval, jak lidé přikyvují a napjatě očekávají jeho další slova. Gordon po celou dobu jakoby bez účasti hleděl kamsi do dále a možná to byl jen on, kdo pociťoval Dilmundovu přítomnost, neboť Dilmund vskutku seděl na jednom z pahorků nad údolím a ostrým zrakem sledoval dění v Nódu.

Kain pokračoval: „A já věřím, že to, co nyní uvidíte, daleko předčí všechny vaše představy, které jste měli! Protože, to, co vám nyní ukážu, je dar od našeho Stvořitele, Pána, Boha. Je to Boží dar!“ zvolal tak mohutným a temným hlasem, až všechny zamrazilo. „To On nás dovedl sem do tohoto místa a s Jeho pomocí jsme vybudovali toto město. Jemu patří naše největší díky a pocta! Děkujeme ti, ó Bože!“ A všichni jeden přes druhého volali: „Děkujeme ti, Bože náš!“

Ine s potěšením sledoval Kainovu řeč, vždyť sám svým programem a vlivem působil na jeho myšlenky a slova.

Kain pokračoval: „Nyní nastal čas ukázat vám všem, jaký dar jsme od našeho Pána dostali. Před pár dny jsem ho pro vás přinesl z místa, na které mne On dovedl.“ Sehnul se k zemi a odstranil kryt, který zakrýval nádobu s ohněm. Nádobu uchopil a vyzvedl nad hlavu. Jakmile to učinil, malý plamínek, který v ní hořel vzplál jasným a vysokým plamenem. „Toto je oheň!“ zvolal Kain. Oheň, který nám bude přinášet teplo ve dnech chladných, světlo v noci a potěšení pro chvíle her! Oheň, díky němuž budeme moc získat sílu a odvalu do našich těl, neboť nám umožní jíst maso zvířat!“ Shromážděním to zahučelo. „Ano, Bůh mi jasně sdělil: ‚Člověk byl stvořen proto, aby byl pánem na zemi. Všechno, co se na zemi nachází či létá v povětří je mu tak vydáno na milost či nemilost. Žádné z ostatních stvoření jej nesmí ohrožovat. A pokud by tak nějaké činilo, má právo proti němu zasáhnout. Ovládnout ho, spoutat ho či ho zabít, bude-li to potřeba. Oheň vám v tom bude nápomocen. Ba co víc, jedině oheň dokáže upravit těla těch, co zabijete, do podoby, abyste se jimi mohli nasytit a tím získat z těchto těl pro sebe jejich sílu a energii! Oheň je váš služebník pro vaši moc a vůli.‘ Proto volám: Ať žije oheň! Ať žije náš dobrotivý Bůh! Sláva!“

Mohutné skandování lidu Nódu se neslo do okolí města a šířilo sebou energii Antisvětla. Všichni ti, kteří byli napojeni na jeho Zdroj, cítili, jak jejich vnitřní síla roste a jak roste jejich vědomí, že oni jsou na zemi proto, aby zde vládli nad vším ostatním stvořením. Nejednou se jim zvířata zdála méněcenná a určená pro to, aby jim sloužila. Ale byli zde i lidé, jejichž Světlo převažovalo nad působením frekvence Antisvětla a ti mlčky a nechápavě pozorovali ostatní. Dilmund je viděl, viděl jejich světelnou frekvenci kolísat a z dálky jim posílal energii, která je stabilizovala.

V tom povstal Gordon a zvednutím ruky umlčel skandující dav. Na Kaina dolehl strach a Ine s napětím sledoval, co Gordon udělá. Gordonův program se Inemu nedařilo mít pod kontrolou a pak zaregistroval, jak Dilmund vysílá do Gordonova srdce tenký světelný paprsek.

Do nastalého ticha zazněl silný Gordonův hlas: „Oheň je dobrý sluha, ale zlý pán! Lidé, dobří lidé, mějte se před ním na pozoru! Ne nadarmo nás před ním elfové varovali!“

Víc nedořekl. Jasná obloha se během těchto několika vět temně zatáhla, aby z ní vyšlehl blesk a zasáhl Gordona. Ten padl a jeho duch se rozpadl na Světlo, jež se navrátilo ke Zdroji Světla a Antisvětlo, jež se navrátilo ke Zdroji Antisvětla. Samotné tělo pak zůstalo ležet na tribuně.

Dav zahučel a lidé byli vyděšeni. Strach spojený s Antisvětlem začal působit. Teprve mocný Kainův hlas je opět začal pomalu zklidňovat. „Náš panovník padl, protože se rouhal dílu našeho Boha!“ volal Kain. „Ale pokud mu zůstaneme věrní, pokud se budeme držet v jeho přízni, nemáme se čeho obávat! Vidíte?“ ukázal na modrou oblohu, ze které zmizely černé mraky tak rychle, jak se na ní objevily. „Slunce nás bude provázet za dne a oheň nám bude osvětlovat cestu v noci. Přivítejme tento dar mezi námi a oslavujme ho. Snesu ho nyní k vám dolů. Nasbírejte dřevo stromů, postavte hranice a zapalte je. Tento posvátný oheň si pak odnášejte do svých domovů, uctívejte a chraňte. Muži, ať se shromáždí u východní brány, vyjedeme na lov zvěře. Ženy pak připraví smuteční hostinu za našeho panovníka. Do dnešního dne vládl moudře a mne naučil mnoho věcí. Rozloučíme se s ním velkolepě.“

Kain domluvil a lidé se začali rozcházet plnit jeho pokyny. Přitom se mezi nimi rozproudily vzrušené debaty o posledních Gordonových slovech. Byli tací, a nebylo jich málo, kteří mluvili o Kainově neuváženosti a potřebě opatrnosti zacházet s ohněm. Kain pozorně naslouchal a vnímal náladu mezi lidem. ‚Nejen zvěř, ale i lidi bude potřeba naučit poslušnosti,‘ blesklo mu hlavou. ‚Ale všechno popořádku. Nejdřív lov, pak pohřeb a co bude dál se uvidí.‘

Slunce zapadlo za hřebeny hor a setmělo se. Planoucí hranice osvětlovaly pláň u města, když v tom se z dále ozval mohutný dusot koní a zanedlouho dorazila na pláň asi stovka jezdců, kdy každý vezl s sebou zabitě tělo nějakého zvířete.

„Svolej lid!“ poručil Kain jednomu z jezdců. Pak se otočil k ostatním. „Stáhněte kůže, přiložte do ohně a připravte rožně. Upečeme maso! Dnes bude hostina a každý ochutná! Kdo by se zdráhal jíst, ten nemůže nadále pobývat v tomto městě!“ rozkázal.

Mnozí z lidí šli nadšeně, někteří váhavě, jiní se zdráhali a nechtěli opustit své příbytky. Tyto domy pak Kainovi muži označovali, aby věděli, kdo odmítl přijít na hostinu.

Ohnivě hranice hořely a vůně masa se šířila městem. Ti, kteří přišli, postupně ochutnávali maso z různých zvířat a probírali, které je lepší a tedy, kterou zvěř budou lovit a kterou ne. A ti, kteří již byli

napojeni na Antisvětlo, s každým soustem v sobě posilovali frekvenci Antisvětla, ti, kteří ještě neměli otevřený kanál na jeho přijímání, byli s prvním snědeným soustem infikováni virem, aby se tak dostali pod jeho vliv. Chování lidí se tak začalo během večera měnit a každý z nich se najednou cítil odvážnější a smělejší. Kain vše s uspokojením sledoval a pak, pobídnutý Inem, jim naznačil, že by měli vyhnat z města ty, kteří zde nejsou a odmítají tuto chutnou a jejich Bohem poskytnutou stravu.

Blížilo se svítání, když houfy lidí vyrazily k označeným domům, začaly budit jejich obyvatele a vyháněly je z jejich domovů. Těm pak nezbývalo než popadnout to, co si stačili vzít s sebou a všichni se pak shromáždili na cestě mířící z města do hor.

Tam je zastihl Kain a zvolal: „Pohrdli jste darem našeho Pána Boha, a tedy toto město je pro vás zapovězené.“ V tom si všiml, že mezi vyhnanci stojí i Marta s dětmi. Jeho tvář zbrunátněla. „Vraťte se domů!“ rozkřikl se na ni.

Marta pomalu vystoupila z houfu a pravila: „Milovala jsem tě jako nikdy nikoho jiného. Dala jsem ti všechnu svoji lásku a doufala, že se rozpomeneš na Světlo. Ale ty ses vydal na cestu do temnoty, kam tě moje láska nemůže následovat. Měl by sis Gordonovo varování vzít k srdci, protože stále ještě máš naději prohlédnout. Já nechci dar tvého Pána, já maso jíst nebudu, ani moje děti. Stačila jedna hostina a vidím, co to způsobilo. Rozdělo nás to. Co bude následovat? Kaine, byl jsi mým mužem ve Světle, nyní již nejsi. Odcházíme!“

Byla to jen chvíle, kdy Martina slova na Kaina zapůsobila a on zakolísal. Spojení s Inem mu však rychle vrátilo nesmlouvavý postoj a jeho srdce se zatvrdilo. „Od chvíle, co jsme vybudovali toto naše město mám pocit, že sem nepatříš. Vrať se tam, odkud jsi přišla, ale děti tady necháš. Ty jsou už totiž dětmi Nódu a nikdo je odtud nebude brát pryč!“ zvolal a vykročil k Martě, aby děti popadl a vzal si je k sobě. Než to však stačil udělat, ozval se jeho syn Nátan:

„Zadrž otče!“ Kain se zarazil a Nátan pokračoval: „Jménem svým a své setry ti říkám: byli jsme vychováni k úctě k rodičům, prarodičům a starším, byli jsme vámi vedeni a snažili jsme se vždy jednat podle toho, jak jste nás učili. Až jsme dospěli a sami, ve svém srdci, jsme hledali cestu životem, který nám byl dán. Ale až nyní, ve chvíli, kdy jsme vystaveni situacím, které nejsou vedeny s láskou a radostí, vidíme, že budeme muset volit kudy se vydat, zda tvou cestou nebo cestou, po které jde maminka. Jak nyní vidíš, my jsme se rozhodli jít její cestou. Mrzí nás tvoje činy, protože se z nich vytratila láska a radost k životu v pokoji a harmonii. A ačkoli víme, že máme v sobě i to, co tě nyní ovládá, nechceme to posilovat. Všichni víme, že v Nódu je mnoho jiných tvých dětí, které jdou tvou cestou. Proto nás nyní nech v pokoji odejít, neboť naše cesty se rozcházejí.“

Nátanova slova pronikala hluboko do Kainova srdce a působila mu bolest. „Běžte,“ odevzdaně vyslovil. Nikdo se nepohnul. „Tak slyšíte, zmizte mi z očí!“ rozkřikl se najednou Kain.

Houf se otočil zády k městu a pohnul se. Marta objala Nátana. „Děkuji ti,“ zašeptala v slzách. Sám Nátan plakal. Pak otřel slzy Martě z tváře a řekl: „Pojď maminko, najdeme si nový, hezčí, domov.“

10. Pronásledování

Dlouhý zástup lidí Nódu trpělivě postupoval k vystavenému tělu Gordona, aby mu vzdal poctu. Kain zorganizoval monumentální pohřeb, kdy Gordonovo tělo uložili do zlaté schránky, kterou vyrobili skřítci a tuto pak donesli na pláň, kde ji vystavili na tribuně, na které zemřel.

Jako první přistoupil k tělu Kain následován nejvyššími členy rady města Nód. Deset dní trvalo, než všichni prošli kolem Gordonova těla. Mezitím, na pokyn Ineho, nechal Kain vystavět obrovskou hrobku ve tvaru pyramidy, do které schránku uložili spolu s obrovským bohatstvím všeho, co za svůj život Gordon nashromáždil.

Sotva byla hrobka zapečetěna, předstoupil Kain před radu města a prohlásil se Gordonovým nástupcem. Nikdo ani na chvíli nezapochoyboval, že jedině on je, po Gordonově smrti, může vést, neboť vyzářoval mocnou energii, kterou mu dodával sám Ine.

Oheň všechny uchvátil. V každém domě postavili ohniště a obdivně hleděli do plamenů. Podle pokynů od Kaina si na něm začali opékat maso zvířat, nejen divokých, ale i těch, se kterými dosud mírumilovně žili. Maso většině z nich zachutnalo, a tak začali pořádat honitby, po nichž až do rána oslavovali zdar lovu. Každý z obyvatel Nódu tak v sobě víc a víc posiloval intenzitu spojení s Antisvětlem a touha po moci a bohatství u nich rostla. Postupně začali lidé Nódu ve své chtivosti pronikat do okolních osad a prosazovat, aby i tamní lidé začali jíst maso a uctívali Boha.

Mnoho jich podlehlo, byli však i tací, kteří lákání či nátlaku odolávali. Napojeni pouze na Světlo cítili srdcem, že s lidmi Nódu není vše v pořádku, navíc je navštěvovali elfové, kteří je před lidmi z Nódu varovali. Odmítali se k nim tedy připojit a raději se stahovali do izolovaných sídel, kde žili vlastním způsobem života tak, jak byli zvyklí po celé generace. Zachovávali původní tradice a zvyky, žili ve spojení s Matkou zemí, radovali se, smáli, milovali a udržovali harmonii mezi sebou.

Kain nesl těžce zprávy o těchto společenstvích. Poté, co Gordona uložili do hrobky, přestěhoval se i některými ze svých žen a jejich dětmi do Gordonova paláce. Posilován svojí neomezenou mocí a energií Antisvětla, zapomněl na Světlo. A tak, když opět jednoho dne za ním dorazila družina z lovu se zprávou, že lidé z nedaleké osady jim vyplašili zvěř a pak ji chránili, aby ji nemohli ulovit, rozlítil se: „Není možné, aby nadále chodili po zemi lidé, kteří nám narušují naše dílo! Přišel čas, abychom skoncovali se všemi, kdo nepřijmou naši vůli!“

„Ano, skoncujme s nimi!“ začalo se ozývat z družiny, která byla u Kaina.

„Dost bylo tolerance a trpělivosti!“ pokračoval Kain, „buď přijmou naše pravidla života na zemi a podřídí se vůli našeho Boha nebo zde nebudou žít!“

„Zabijme je!“ vykřikl kdosi z družiny. „Chtějí být na roveň se zvěří, tak se k nim budeme chovat jako ke zvěři! Ulovíme je, aby nám neškodili!“

„Smrt zrádcům!“ rozezněly se hlasy jejích členů.

Kain jedním gestem zjednal ticho. „Půjdu s vámi a nastolíme pořádek v zemi, která nám patří.“

„Sláva!“ neslo se celým palácem.

Na druhý den se Kain oblékl do loveckého oděvu a opásal dlouhým nožem. Ve stanovený čas se družina lovců Nódu shromáždila před palácem. Kain vyšel ven a nasedl na připraveného koně.

„Dnes je den,“ zvolal, „kdy začínáme plnit přání našeho Pána, kterým je, abychom my, jeho služebníci, vládli této zemi, tomuto světu, ve kterém jsme se zrodili. Vidím mezi vámi mnoho skvělých mužů, včetně několika mých synů, kteří budou mít na starosti tento úkol šířit dál v krajích, kde jsme dosud nebyli a které dosud neznáme. Nejdříve však toto poselství přineseme tam, kam se uchýlili ti, kteří nám v něm chtějí bránit a mařit tím vůli našeho Boha. Protože náš Bůh nás miluje a pokud i my ho budeme milovat a plnit věrně jeho přání, bohatě se nám odmění. Pokud bychom však selhali, vím, že dokáže i přísně trestat. Pamatujte na to! Teď a tady vám to říkám. Vybudujeme jedinou říši na celé zemi, říši Nód, která se bude rozkládat od severu na jih a od východu k západu. S požehnáním našeho Pána. Vyrazíme!“ přikázal na závěr své řeči a celá družina se za ním dala do pohybu.

„Stůj Kaine! Vypadá to, že jsi již zapomněl na svého bratra Ábela!“ zvolal Dilmund, který se celé družině zjevil na cestě, sotva minuli poslední dům města Nód. Družina se zastavila. Kain dojel až k Dilmundovi.

„Nemyslím, že je moudré připomínat mi mého bratra,“ promluvil se zlobou v hlase. „Myslíš, že jsi mocnější než já, ale to se mýlíš,“ zvolal. „Tehdy jsem před tebou zakolísal, ale Gordon mi ukázal, že nyní jsme silnější a odvážnější, než jste vy, elfové. Dnes se tě nebojím a žádná tvoje energie mne nezastaví!“

Při těch slovech rozevřel Dilmund své ruce, aby vyslal k celé družině mocnou světelnou kouli, která by dokázala osvětlit temnotu v jejich myšlenkách a tím přepnout jejich řídicí program do světelného modu. Právě ve chvíli, kdy se světelná koule nezadržitelně blížila k družině, vyšlehl z čistého nebe blesk, který kouli zasáhl a vysál její energii kamsi do neznáma.

Kain se rozesmál a sledoval překvapený Dilmundův výraz. „Tady vidíš, kdo dnes vládne na zemi. Tohle byla vůle našeho Pána a buď rád, že blesk nezasáhl tebe. To on nás kdysi dovedl na toto místo a jedině s jeho pomocí jsme vybudovali to, co máme. Každý den se o nás stará, každý den nám pomáhá,

abychom dobře a s úspěchem realizovali naše dílo, náš záměr, aby město rostlo a každý z jeho obyvatel se měl lépe a lépe. Aby každý, kdo v tomto městě žije, mohl růst, mohl být bohatší, silnější, krásnější, neporazitelný. Všichni lidé, ale i elfové, by se mu měli podřídit. Jestli však máte jiného stvořitele, určitě dokáže ochránit ty, na kterých mu záleží. Pokud je však ochránit nedokáže a budou nám vydáni do rukou, bude to proto, že si to náš Bůh přeje. Ustup nám z cesty. Tady nic nezmůžeš se svými kouzly a světlem. Tohle je naše země a já tady rozhoduji, co se stane. Ne nějací elfové!“

„To, co se chystáš učinit, už nebude moci být nikdy a ničím očištěno,“ pronesl Dilmund. Pak se otočil k ostatním: „Ten, který vám vládne, je ztracen v temnotě, ale u mnohých z vás vidím, že ještě máte v srdci Světlo. Že ještě máte naději na uzdravení, a tak možnost změnit svůj osud a život. Pokud však nyní selžete, již se neuzdravíte. Tady a teď stojíte na křižovatce. Zvažte vše, co by vás čekalo a vyberte dobře.“ Po těch slovech se najednou před očima každého z mužů začaly objevovat obrazy budoucnosti, kdy nejdříve spatřili radostné a láskyplné události plné rodinných radostí a pohody, aby je vystřídal události spojené s bojem, bolestí, utrpením a ztrátou bližních. Sám Kain znejistěl, když pozoroval, co se děje s jeho muži a marně čekal na Ineho zásah.

„Nemůžete přece couvnout před jedním elfem,“ zvolal. „Jaképak čáry umíš na svoji obranu?“ vykřikl, vytasil nůž, pobídl koně a vyrazil proti Dilmundovi.

Dilmund nečekal takovýto výpad, přesto se jeho energetické tělo v mžiku přemístilo stranou. Kain proletěl okolo něho a teprve po chvíli se jeho kůň zastavil. Kain se ohlédl a zavelel: „Kupředu! Kupředu! Co stojíte?!“ Mnozí z procitnuvších mužů byli jeho pokřikem strženi a vyjeli za ním. Někteří však zaváhali při Dilmundových slovech, neboť se jich dotkly výjevy, jež viděli. V hlubokém soucitu pozoroval Dilmund ty, kteří se nerozjeli.

„Je-li vám život milý, pomozte těm, kteří jsou nyní v nouzi,“ oslovil je. „Schovejte je a umožněte jim uniknout z dosahu Kainovy moci. Vždy existuje Cesta, jak se ze tmy vrátit zase na světlo.“

Mnozí z mužů pokývali hlavou a vyrazili za ostatními. Dilmund se pak přemístil do osady, ke které mířila Kainova družina, aby varoval její obyvatele.

Marně Dilmund s Maaïou, která se k němu připojila, přesvědčovali obyvatele osady, shromážděné na prostranství mezi domy, aby se rychle sbalili a utíkali před družinou, kterou vede Kain, neboť se tak vystavují nebezpečí, že budou zbaveni života.

„Pane Dilmunde,“ ozvala se jedna z žen, která byla členkou rady osady, „sám víš, že bychom daleko neutekli. Honili by se za námi po celém kraji a pokud je jejich touha po tom, abychom byli zahubeni, tak velká, jak nám líčíš, stejně bychom jim neunikli. Milujeme Světlo, Lásku, pokoj a klid, život v harmonii a společenství všech ve spojení s Matkou zemí. A víme, že naše těla jsou zde jen dočasnými nositeli tohoto Světla k naplnění vůle našeho Stvořitele tak, jak jste nás to učili a tak, jak si toto učení předáváme z generace na generaci. I proto nerozumíme tomu, co se děje s jinými lidmi, proč se tak chovají k přírodě, zvířatům či ostatním lidem, kteří zrovna nemají potřebu s nimi vstoupit do spojení či společenství. Děkujeme ti za tvoji pomoc a vážíme si toho. Až se tady objeví, budeme vědět, že přišel čas, aby naše dílo zde na Rhee bylo dokonáno. I když to třeba nebude v souladu s původním plánem Stvořitele. Jenže vše, co se děje, je v nějakém plánu, něčím záměru. Vždyť bez vyšší vůle by se zde nepohnulo ani stéblo trávy, natož aby tato osada ukončila svoji existenci. A to, že ani elfové tohoto plánu nedohlédnou, není špatně. Vždyť i vy jste součástí této vesmírné hry a tato hra zcela jistě přesahuje i vaše poznání. Děj se tedy vůle Páně. My se nyní shromáždíme, abychom poděkovali Stvořiteli i Rhee za jejich dary a těšili se na další dobrodružství.“

Všichni z přítomných vnímali tato slova jako něco, co odráželo všechno to, co si nosili v srdci po celý svůj život. Po chvíli ticha Maaïa přistoupila k ženě a objala ji. Světlo Lásky vytrysklo z jejího srdce a pomalu se šířilo k obyvatelům osady. A v tomto světle každý z nich vyslovil své poděkování. Nikdo nevěděl, jak dlouho zde takto stáli propojeni v Jednotě s pocitem vděčnosti k životu, zemi a Stvořiteli.

V tom se mezi domy objevila část družiny vedená Kainem. Pohled na klidné lidi stojící uprostřed osady s radostným a láskyplným výrazem ve tvářích Kaina rozlítl. I když jeho původním záměrem bylo nejdříve nabídnout všem volbu buď dobrovolně se připojit k jejich společenství nebo odejít, jakmile je takto uviděl, s taseným nožem doběhl k nejbližšímu z nich a zasadil ránu do jeho srdce. Ostatní muži ho bleskově následovali. Až k zuřivosti je dohánělo, že nikdo z obyvatel osady se nebrání ani neutíká a

každý pokorně čeká na svůj osud, svoji ránu. Jednoho za druhým zabíjeli muži Kainovi družiny. A jakmile byl ukončen život člověku, nositeli Světla, jeho tělo se rozpadlo v prach a světélko, které ho oživovalo, se vrátilo ke Zdroji. A přihnal se vítr, který prach roznášel do okolí.

S tím nejhlubším soucitěm pozorovali Dilmund a Maaia vše, co se odehrávalo v osadě a svoji láskyplnou energií se snažili vyrovnávat temnou energii Antisvětla, která sem proudila a posilovala a podněcovala hrůzné vlastnosti Antisvětla v činech členů Kainovi družiny. Netrvalo dlouho a dorazili i ti muži, na které dolehla za branami Nódu Dilmundova slova. Jak je Kain uviděl, křičel: „O tyhle tady se postaráme, prohledejte dům od domu a nikoho nešetřete!“

A oni šli. Dům od domu procházeli a všem, které zde našli, hledali úkryt. Někteří z obyvatel se však odmítli schovat a vyšli na prostranství, kde je pobili Kainovi muži. Když bylo dílo dokonáno, jeden z mužů, co prohledávali domy, přišel za Kainem a hlásil, že úkol je splněn.

„Dobře“, prohlásil Kain a s úlevou pozoroval, jak vítr odnáší poslední pozůstatky těch, co zde žili.

„Neměli bychom to tady zapálit?“ ozval se jeden z Kainových synů.

„Mně to přijde škoda,“ namítl jeden z těch, co prohledávali domy. „Některé z domů se mi líbí. Pokud bys, Kaine, dovolil, nechal bych si nějaký dům pro sebe. Hodil by se pro moji početnou rodinu.“

Kain chvíli přemýšlel. Také by nejraději srovnal osadu se zemí, ale zároveň si uvědomoval, že by ji musel za nějaký čas, až se město rozroste až sem, opět budovat. „A tito mužové si vskutku zaslouží mimořádnou odměnu. Vždyť tohle byla mimořádná akce. A přijdou další,“ uvažoval. „Bude potřeba vyčistit celou zemi od těchto nepřizpůsobivých obyvatel. A majetek by mohl být skvělou odměnou za věrné služby, na to se jistě dají muži nalákat.“

„Byli jste odvážní, a přestože jste čelili vlivu elfů, nepodlehli jste a udělali ve svém životě významný krok!“ začal svoji řeč. „Jmenuji vás proto významnými občany našeho města a vaše postavení bude nad postavením všech ostatních. Na vás je, jaké výhody si vytvoříte a jak je budete užívat a prezentovat ostatním, aby se také snažili stát se významnými. Bude potřeba vytvořit hierarchii, kdy jedni budou mít moc nad druhými. A jedním z důležitých faktorů této hierarchie bude bohatství. Vy jste se dnes zasloužili o úspěch mého záměru, a proto budete nyní odměněni. Každý si může vybrat tři domy, které se stanou jeho vlastnictvím. S těmito domy pak může naložit dle své libosti.“

„Ať žije Kain, náš pán a král!“ volali všichni. A pak šli a začali dělat na vybrané domy svoje značky, aby věděli, čí je který z nich. Muži, kteří věděli o domech, kde jsou ukryti původní obyvatelé, k nim rychle utíkali, aby je označili svými znaky. Kain s potěšením sledoval, jak jsou jeho muži najednou pohlceni vidinou majetku a jak mezi nimi začínají pro tento majetek sváry. A v jeho mysli se ozýval Ineho hlas, který jej chválil: „Ano, opravdu jsi to ty, kdo je panovníkem nad tímto národem a veškerou zemí.“

Netrvalo dlouho a domy byly rozděleny. Tam, kde přetrvával spor, Kain rychle a důrazně rozhodl. Pak zavelel k odchodu a družina se vydala zpět do města. Dva z mužů se však opozdili a sotva jim skupina zmizela z dohledu, otočili se a vrátili se zpět do osady, aby obešli domy, ve kterých byli ukryti lidé Světla a vyvedli je ven.

„Nyní běžte,“ vyzval je jeden z dvojice mužů. A varujte ostatní. Obáváme se, že toto byl jen začátek.“

„Děkujeme vám za pomoc,“ předstoupil před ně nejstarší z nich. „Kéž vám tato volba přinese štěstí v dalším životě!“ popřál jim. „My se vydáme dál, ale dříve, než tak učiníme, rozhodli jsme se na nedalekém místě vytvořit kamenný kruh, na památku těch, kteří již nejsou mezi námi. Každý takovýto kruh bude symbolizovat, že na nedalekém místě došlo k události, na kterou by se nemělo zapomenout. I vy a vaši předci jste, od chvíle, kdy lidé poprvé vyšli z podzemí, spjati s tradicí, že každému, kdo opustí tento svět, je vztyčen kámen na uctění jeho památky. Tak vznikaly dlouhé kamenné řady. Tentokrát však naši blízcí neodešli v míru a pokoji, nýbrž jejich těla byla úmyslně a násilně zničena. Jejich světélka je opustila a vrátila se ke Zdroji, těla se pak rozpadla v prach, což vy už neznáte, neboť napojením na Antisvětlo pozbyla vaše těla této schopnosti a místo toho dál přetrvávají a je potřeba je buď uložit do země anebo je spálit, abyste je prostřednictvím ohně, to jest nástroje sil Temnoty, na tento prach proměnili.“

Až se sem zase vrátíte, my už zde nebudeme, ale uzříte zde stát kamenný kruh. Říkáme vám to proto, že vás chceme požádat o jeho ochranu. Zůstane vám i vašim potomkům vzpomínkou na váš láskyplný čin a my budeme rádi, pokud vám nás bude připomínat. A potkáme-li se ještě někdy, vězte, že vás rádi uvidíme, přijdete-li v pokoji a s láskou. Nechť vás Světlo provází na vašich cestách!“

Poté, co muži zamířili k městu, připojili se k pozůstalým Dilmund s Maaïou, aby jim pomohli vztyčit kamenné desky do kruhu. Když bylo dílo dokonáno a vzpomínky na zabitě obyvatele osady obletěly celý kruh, aby se vepsaly do kamenů, vyrazili lidé na západ hledat si nové místo, kde se usadí. Elfové se pak vydali informovat Radu Universa.

„Není důvod pochybovat o tom,“ ujal se slova Iltar poté, co vyslechli zprávu od Dilmunda a Maaïi, „že Kainova moc narůstá a ochrana, kterou Ine poskytuje městu Nód je taková, že naše umění a schopnosti nestačí na to, abychom mu zabránili v šíření této moci za hranice města. Přesto anebo právě proto se staneme bdělejšími, abychom posílili ochranu všech těch, kteří kráčí ve Světle a chtějí si zachovat jeho čistotu. Neboť stane-li se, že padne poslední člověk pod vliv Zdroje Antisvětla, bude to znamenat, že záchrana Rhey je v ohrožení. Jsme strážci Světla a jako takoví budeme Světlo strážít, dokud nám bude jeho Zdroj dodávat životní energii. Jsme s ním spojeni. Žiji od počátku našeho stvoření v prostoru Universa a dlouhou dobu již přemítám o tom, zda mít život věčný je tím, z čeho se mám radovat, i kdyby to byl život v Lásce a harmonii. Bohužel, je to již třetí věk, ve kterém se síly Antisvětla pokouší ovládnout Rheu, a pokud ji ovládnou, jejich temná energie se bude šířit po celém Universu. Tím padne soumrak na Elefi a jediné, co nám zbyde, bude víra, že Pán Io ukončí v Lásce naše působení v této dimenzi, abychom zde nebyli vystaveni útrapám mocností Antisvětla.“

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Je toho mnoho, co můžeme předvídat, číst v knihovně A-ka-ši, věštít z hvězd, vidět v Octaedrech, vnímat z řeči Rhey či prorokovat za použití různých jiných metod a způsobů, které jsou nám známé. Přesto to bude všechno k ničemu, neboť nic z toho se nemusí stát.“

„Jak to myslíš?“ ozval se Gawain.

„Copak jsme to my, kdo tvoří a řídí programy událostí světů Universa? Ne, my to nejsme. Díky Pánu Ioovi s nimi umíme pracovat a máme dar do nich alespoň částečně zasahovat a upravovat jejich vývoj, pokud vidíme, že se ubírají nežádoucím směrem, ale i tyto programy jsou součástí systému a mnohdy nám tento systém nedovolí do nich zasáhnout. Jsou to Stvořitelé světů v Universu, které známe z našich dávných setkání, Pán Io, Leo, Roy, Paní Aia, Eia, Mia a Zoe, kteří jsou těmi, jež programy vytvořili a mohou tak změnit vše, co my považujeme za dané, neboť to takto čteme v záznamech knihovny A-ka-ši. Sami však víme, že vše, co od nich pocházelo a přichází, je vedeno Láskou a Světlem. Je tu však poslední Stvořitel, Pán Ine, jenž přinesl do Universa Zdroj Antisvětla a s jeho pomocí a energie vytváří viry, jež dokážou napadnout tyto programy a co víc, ovlivňovat systém a blokovat naše přístupy. Bohužel ani Pán Io zatím nenalezl účinnou ochranu proti těmto virům. K tomu nám Pán Io již několikrát naznačil, že jsou zde ještě vyšší mocnosti, které dokáží měnit průběh událostí v této dimenzi. Jak vidíme, vše je propojené. Naše schopnosti přesahují schopnosti ostatních bytostí v Universu, přesto zde působí síly a energie mnohem mocnější, než jsme my. Naštěstí pro nás však nejsou všechny temné,“ usmál se a ostatní pocítili najednou zvláštní pokoj v srdcích a přívál krásné láskyplné energie. „Proto tedy ani události, které bychom nikdy nechtěli, aby se staly a vypadá to, že přijdou, nastat nemusí. A to je povzbudivá zpráva, nemyslíte?“

Přijměme tedy s pokorou a s vděkem úděl, kterého se nám dostalo. Vždyť Zdroj Světla vyzařuje svoji nádhernou energii a ani světélka lidí nepohasla. Vydejme se v pokoji za lidmi na Rhee i za ostatními obyvateli jednotlivých planet, abychom jim připomínali existenci Světla a Lásky a chránili je, jak to jen půjde, před těmi, kteří je budou chtít svést do otroctví Temnoty. Možná to bude trvat mnoho nekonečných věků, kdy opět zavládne v Universu Harmonie a Láska, a my se toho dočkáme.“

„Promiň, Iltare,“ povstal z ničeho nic Dilmund, „rozumím všemu, co zde hovoříš, ale já jsem se setkal s Gordonem a Kainem tváří v tvář. Já jsem viděl, když zabíjeli lidi Světla a tito lidé pokojně a s odevzdaností proti nim stáli a nezvedli ani ruku na svoji ochranu. Byla to tak hluboká lítost a soucit, který jsem zažíval v ten okamžik, že jsem cítil, že již nechci vidět tyto obrazy a tyto události na Rhee. Je třeba se lidem Antisvětla postavit! Teď, dokud jich ještě není tolik. Jakmile se rozšíří po celé zemi, bude

již obtížné je zastavit. A mně se nechce jen tak bezmocně přihlížet, jak lidé Světla padají jeden po druhém pod vliv Antisvětla! Víím, že jsme v minulosti vždy silám Antisvětla ustupovali, protože ve Světle není program na soupeření či boj, ale nyní je příležitost požádat pana Ioa, aby nás naučil se těmto silám bránit. Pokud pak nad nimi ne zvítězíme, můžeme mluvit o tom, že je zde vyšší zájem, který nám nebyl nakloněn, ale pokud se jim ani nepostavíme a necháme je působit, pak si myslím, že jsme selhali, teď, v tuto chvíli!“

Nepatrný stín jako by se vznášel nad shromážděním Rady a Iltar ho zahlédl a mávnutím ruky odehnal. „Slyšel jsem svá slova, milý Dilmunde,“ promluvil s milostí v hlase, „když jsem, kdysi dávno, žádal Pána Ioa o možnost postavit se silám Antisvětla.“ Radou to zašumělo a Iltar pokračoval: „Jeho poselství však bylo tak moudré, že teprve dnes, při tvých slovech, mohu vnímat jeho moudrost a hloubku. Naše Světlo nás nevede k tomu s někým bojovat, soupeřit, vládnout někomu či druhého zabít či jakkoli omezovat prostě proto, že nic z toho není v jeho vlastnostech. Všechno to, co můžeme pozorovat u Kaina a jeho lidí, se děje jen proto, že jsou pod vlivem Antisvětla, prostřednictvím kterého jsou jim tyto vlastnosti vkládány do jejich programů, do jejich myšlení, do jejich pocitů, do jejich činů. A Pán Ioa, a ani já, nechce, abychom tyto vlastnosti měli, protože jak bychom odlišili, které naše činy jsou vedeny s Láskou ke Světlu a které s láskou k Antisvětlu?“ Mohutný zvuk měl Iltarův hlas. „Znám záměr našeho Stvořitele a hluboce ho miluji a obdivuji. A když nyní vidím, jak dalece může být kdokoli pozměněn virem Antisvětla, tím spíš se budu snažit každou bytost Universa udržovat ve zdraví a čistotě Světla.“ Odmlčel se a zavládlo ticho.

„Rozumím všemu, co jsi řekl, Iltare,“ ozval se do ticha Dilmund, „přesto bych rád zkusil najít způsob, jak se postavit silám Antisvětla. A pokud se to nepodaří, budu oddaným a věrným strážcem Světla dle záměru Pána Ioa.“

„Obávám se, milý Dilmunde, že ten, kdo propadne vlastnostem Antisvětla, již nenalezne cestu zpět do Světla.“

„Ale my mu přece pomůžeme se vrátit!“ obrátil se k ostatním členům rady Dilmund.

„Sám jsi poznal, že síly Antisvětla byly mocnější než ty,“ s láskou reagoval Iltar. „Kde je hranice, při které ještě půjde působit Láskou do té míry, že bude-li odpojen od obou Zdrojů, bude se schopen, s milostí Stvořitele, navrátit výhradně do Světla? A nezapomeň, že tato volba musí vycházet pouze z jeho čistého srdce a je potřeba, aby měl při sobě partnera, se kterým dokáže vyvolat tak mocnou energii Lásky, aby ho spasila. Bude mít o to zájem? Sám ses setkal s Gordonem i Kainem a tedy víš, že Ine jen tak nevydá, co jednou uchvátil pevně do své moci. Jakkoli jsem doufal, že se nám toto dilema vyhne, vidím, že úradky vyšších sil znají cestu, jak vnést pochybnosti i do našeho konání. Jako předseda Rady správy Universa ti mohu říct tolik: kráčeš ve Světle jako ten, který byl vyvolen tím, kdo je přinesl do tohoto prostoru a který tě zrodil. Zachováš-li se však jinak, věz, že tě budeme milovat stejně jako dřív. Je tvou svobodnou vůlí, jakou Cestu si zvolíš, byť se doposud zdálo, že není jiné Cesty.“

„To jsi myslel vážně, Dilmunde?“ ptala se ho cestou z Rady Maaia. Pak se zarazila. „Ty už máš nějaký plán?“ zeptala se opatrně.

Dilmund se zastavil a podíval se na ni. „Ano.“

Maaiin tázavý pohled vyjadřoval vše, a tak Dilmund pokračoval: „Víš, že je nám umožněno, abychom brali na sebe lidskou podobu a zhmotňovali svá těla.“

„A?“

„Když bych to učinil a poté se spojil s pozemskou ženou, která je již napojená na Antisvětlo, vzešlo by z našeho spojení dítě, syn. A ten bude mít jak lidské, tak naše schopnosti. Přitom bude napojený i na Antisvětlo. Budu-li ho vychovávat ve Světle a zároveň ho vést k využití jeho schopností Antisvětla tak, aby se dokázal postavit Kainovi a jeho lidem, mohl by je zastavit. I když sám na to jistě nebude stačit.“

„Tedy?“

„Tedy budu potřebovat pomoc i od jiných Elefi, tak, aby se narodilo mnoho lidí s našimi schopnostmi. A tato skupina již dokáže na Rhee veliké věci. Opět nastolí podmínky pro život všech lidí v Lásce, radosti, klidu a pokoji, v harmonii všech se všemi. No není to velkolepé?“ vykládal s nadšením Dilmund při představách toho, co zamýšlel.

Maaia mu položila svoji ruku na místo jeho srdeční čakry a Dilmundovo nadšení pomalu sláblo. „Dilmunde, miluji tě. Věřím na Lásku. Víš ale, že toto bude znamenat, že se Elefi budou milovat s pozemskými ženami bez lásky, jen za účelem záměru působit proti Antisvětlu. Jaké děti se mohou narodit z takovéto záměru? Budou takové, jaké si je nyní představuješ? Sám jsi poznal, že moc Pána Ineho přesahuje všechno naše umění. Jakmile pustíš Antisvětlo do energetického pole svého syna, zcela jistě najde způsob, jak ho ovládne.“

„Vím to a musím vše ještě důkladně promyslet. Ochrana, kterou mu budu poskytovat musí být tak silná, že ji Pán Ine neprolomí. Budoucnost Rhey stojí za to se alespoň o něco takového pokusit.“

„Jen aby se to nakonec celé neobrátilo proti nám a lidem Světla,“ poznamenala Maaia.

Nájezd za nájezdem k dalším osadám v okolí Nódu podnikal Kain se svými muži, aby cíleně vyhlazovali lidi Světla, kteří se k nim nechtěli přidat. Mnohé z žen pak přivlekli do Nódu, kde je znásilňovali a drželi v zajetí, aby jim rodili nové potomky s napojením na Antisvětlo.

Kainova moc rostla a jeho výpravy se stávaly mnohadenními tak, jak daleko začala sahat jeho rozpínavost. Napojením na Antisvětlo lidé postupně ztráceli některé ze svých schopností, které měli, pokud byli napojeni jen na Světlo. Za to u nich Ine mocně podporoval intenzitu přijímání Antisvětla, aby tím posiloval vlastnosti, obsažené v Antisvětle, zejména pak jejich touhu po majetku, bohatství a moci, nenávisť k lidem Světla a touhu je zničit. Vytvářel v nich pocit jejich nadřazenosti nad ostatními lidmi, tvory či přírodou. V jejich mysli jim vystavěl obraz člověka jako pána na zemi, kterému musí všichni ostatní sloužit. Zavedl hierarchii a podřízenost žen vůči mužům, násilí a moc ustanovil jako prostředky k dosažení cíle. A těm, kteří by snad váhali, přinášel strach, ten mučivý, šířavý pocit, kterého se báli a který je dokázal oslabit a přivodit jim nemoci. Vedeni strachem ze svého Pána a opojeni představou svojí neporazitelnosti přivlastňoval si výbojný lid Nódu zemi.

„Čím víc území zabereš a budeš mít pod kontrolou, tím větší bude tvoje moc,“ nabádal Ine Kaina a ten prostřednictvím kořisti a majetku lákal na bojové výpravy další muže i ženy. Lidmi Nódu osidloval osady, kterých se zmocnil a veškeré zabrané území vyhlásil za majetek lidu Nódu. Pak nazval vše, co bylo v jeho moci, říší Nód.

„Vše živé na zemi se musí stát součástí říše Nód, aby země byla sjednocena pod jednu vládu a jednoho panovníka! Takto jsem rozkázal. Kdo se bude podílet na tomto záměru, bude bohatě odměněn.“ Taková byla slova Kaina.

I stalo se, že jednoho dne stanul Kain se svými muži před zelenými zahradami města, ze kterého kdysi odešel s Martou a které se teď stalo útočištěm lidem Světla uprchlým z jednotlivých osad.

Uskupení starších města, kteří již byli od elfů zpraveni o výpravě, která se k nim chystá, se, se zástupem mnohých jeho obyvatel, vydalo Kainovi vstříc a vyčkávalo v zahradách na jeho příjezd.

„Přišel jsem, abych vám nabídl spojenectví a bezpečí,“ začal svoji řeč Kain ke starším, když k nim dojel, sesedl z koně a předstoupil před svoji družinu. „Jak víte, byl jsem ve městě Nód ustaven králem této říše a nyní přišel čas, aby se i vaše město k nám připojilo. Tímto získáte naši ochranu výměnou za to, že se budete řídit našimi pravidly a nařízeními a mne přijmete za svého panovníka. Každému bude zaevidován jeho majetek a bude potřeba, aby přispíval na chod státu. Věřím, že rozumíte této mojí nabídce a budete s ní souhlasit.“

„Pane Kaine,“ povstal jeden z členů rady, „děkujeme ti za tvoji nabídku, ale žijeme zde v lásce a pokoji, a nerozumíme tomu, co po nás chceš. Proč bychom měli žít jinak, když nám současný život přináší radost? Nepotřebujeme někoho, kdo by nám, jak říkáš, vládl, nepotřebujeme ke svému životu žádná pravidla a řády než ty, které určuje Matka země a se kterými jsme v souladu. Rádi bychom žili dál, jako dosud a budeš-li něco potřebovat, bude-li se ti něčeho nedostávat, přijď a rozdělíme se s tebou o to, co máme. K tomu ale nepotřebujeme být členy tvého společenství, jak ty je nazýváš říší. Děkujeme ti, ale nevyužijeme tvoji nabídku.“

Kainova tvář brunátněla při řeči, kterou slyšel a všichni členové rady pozorovali, jak energie kolem Kaina a jeho skupiny se noří do stínu. Temná byla Kainova slova: „Nestanete-li se obyvateli naší říše dobrovolně, pak budu muset přijet s více muži a toto město obsadit.“ Potom nasedl na koně a mocným hlasem zvolal: „Volám tímto ke všem obyvatelům tohoto města: Kdo se chce připojit k naší

říši, ať se shromáždí v den, kdy spatří oblak prachu na východě v těchto zahradách, neboť my přijdeme a přijmeme ho mezi sebe. Všem ostatním, kteří se k nám odmítnou dobrovolně přidat, pak nezbývá než odejít, jinak ať počítají se svým koncem!“ Jak to dořekl, otočil koně a vyrazil s družinou k Nódu.

Sotva zmizel poslední kůň z dohledu, zjevil se před radou elf Dilmund.

„Slyšeli jste Kainova slova, přátelé,“ začal, „a mnozí víte, že udělá to, co říkal. Bude třeba opevnit město a bránit je proti útočníkům. Pomohu vám s tím, a přijdou-li, mohu je oslepit světlem nebo přivolat déšť.“

„Pane Dilmunde,“ promluvil opět člen rady, „sám víš, že se neumíme postavit proti nějakému člověku, natož s ním soupeřit. Cítíme, že kolem nás proudí podivné energie, které vnášejí do našeho harmonického života rozkol. Nerozumíme tomu, co se děje, ale přijímáme to jako vyšší vůli. Protože kdyby to nebyla vyšší vůle, jistě by se to nestalo. Mnoho lidí došlo do tohoto města vyčerpaných po mnohadenním putování z míst, která pan Kain se svými muži obsadil. Až se vrátí, nedokážeme si představit, že bychom někomu z nich ublížili. A hradby či déšť je nezastaví. Naopak, ještě více podníť jejich nepřátelství vůči nám. Jsme připraveni odejít z tohoto světa. A ani nás to nemrzí, neboť ve světě, který nyní přichází, již nemáme místo k žití. Tam, kde nevládne láska a radost v harmonii a úctě ke Rhee a jejím obyvatelům, tam naše životy nepatří. Mrzí nás, že jsme se museli dožít těchto časů, ale to je tak všechno, co k tomu můžeme říct.“

Byl podvečer a Dilmund s Maaiou smutně přihlíželi, jak skupina mužů z Nódu pronásleduje na koních utíkající lidi Světa z města.

Zasmušil se Dilmund a řekl: „Milá Maai, takto tomu přece nemůžeme jen přihlížet. Lidé Světa opouští svoje milované domovy, jejich duše opouští Rhee a síly Antisvěta postupně ovládají čím dál tím víc území a jejich obyvatel.“

Maai k němu přistoupila a objala ho. „Vím, málokoho, kdo se napojí na Zdroj Antisvěta, se podaří vrátit do Světa. Jakmile se dotkne jejich srdce, pravé Lásky v nich začíná ubývat a jen těžko k ní hledají cestu. Možná, že kdybychom dokázali posílit intenzitu jejich světélka a zároveň jim dát některé z našich schopností, byli by schopni lépe čelit vlivu Antisvěta a lidí Nódu. – Víš, přemýšlela jsem o tvých slovech ohledně našeho spojení s lidmi.“

„Ano?“

„Co to trochu pozměnit? Co využít spojení elfa a člověka Světa k posílení ochrany člověka proti vlivu energie Antisvěta? Vždyť z tohoto spojení by se zrodil nový rod lidí s některými schopnostmi, jaké máme my - třeba toto by mohla být naděje. Lidé přece původem byli stvořeni ze světélka Elefi.“

„Ten nápad se mi líbí, Maai,“ zaradoval se Dilmund. „Lidé Světa získají schopnosti, které by jim pomohly ochránit své životy před invazí lidí z Nódu. – Myslím, že toto bychom měli přednést na Radě. I když tam přednesu i svoji variantu. Pokud uskutečníme obě dvě najednou, věřím, že dosáhneme našeho záměru a ochráníme tím stvoření Pána loa před působením virů Pána Ineho.“

„Milý Dilmunde,“ ujal se řeči Iltar, když ho Rada vyslechla, „tvé návrhy se jeví jako velmi působivé a přínášející řešení situace, která byla nastolena. Ale přinesou opravdu to, co od nich očekáváš? Neznáme a nedokážeme posoudit, jaké bytosti vzniknou spojením Elefi a Homidi, a jaké budou mít schopnosti. Byl by to veliký experiment. Zatím, a to je pro nás povzbuzující, jsou lidé Světa pod vlivem Lásky. Mám velké obavy, že spojením Elefi s Homidi, zejména těmi, kteří již jsou napojeni na Antisvětlo, budou smíchány energie, které měly zůstat odděleny, protože jediné tak působily v harmonii. Bude potřeba tento tvůj návrh konzultovat s Pánem loem. Pokud On nám dovolí uskutečnit to, co navrhuješ, nebudu těm, co toto budou chtít vyzkoušet, bránit. Ale nezbaví mne to pochybností.“

„Iltare, jsi moudrý a znáš vše od počátku stvoření Elefi,“ ozvala se Phoebe. „Ale, dokážeme-li v těch, kteří vyjdou ze spojení Elefi a Homidi, probudit lásku ke svému tělu, ke svému domovu a touhu je chránit, třeba tím v nich vyvoláme pocit, že je potřeba nevydávat je do rukou těch, kteří si neváží harmonie a řádu Stvořitele a chtějí zničit jejich domovy a jejich tělo proměnit v prach. A budou-li mít i schopnosti je ochraňovat, jistě je využijí.“

Iltar se zamyslel. „Snad máš pravdu. Snad těchto darů budou umět správně využít. Vyčkejme do zítřku, kdy vám oznámím rozhodnutí našeho Stvořitele.“

„Milý Iltare,“ komunikoval Io k Iltarovi poté, co od něho obdržel zprávu o návrzích Dilmunda, „dal jsem možnost Elefi zhmotňovat svá těla proto, abyste se mohli zjevovat Homidi, komunikovat s nimi a pomáhat jim v jejich životu na Rhee v Lásce, radosti a harmonii pod vlivem energie Světla. Nebylo mým záměrem vést vás, abyste se s nimi spojovali, natož pak, abyste se spojovali s těmi, jejichž programy, a tím i chování a činy, jsou zavirovány Ineho viry a jsou tak napojeni na Antisvětlo. Sleduji pozorně události Universa i to, jak Ine jde za svým cílem ovládnout Rhee. Vidím také, jak vaše i moje ochrana toho, co jsem zde stvořil ve Světle, je nedostačující proti působení Ineho virům. Ukazuje se, že tělo i řídicí systém Homidů má slabost odolat určitým vlivům a podléhá jim, neboť nedokáže rozeznat, co je pro ně opravdu dobré. Obávám se tedy, že pokud by došlo ke spojení Elefi a Homidi, budou mít takto vzniklé bytosti mocnější schopnosti než Homidi, ale díky jejich tělu, budou stejně zranitelní, jako jsou Homidi dnes. Miluji vás a nechci, abyste trpěli! Na druhou stranu vás nechci nijak omezovat ve vašich rozhodnutích. Vyvolil jsem Elefi jako moudré správce Universa a možná, že tato myšlenka, se kterou přišel jeden z vás, má být tou, která tuto hru posune někam dál. Sdílím však tvůj pocit, že to nemusí být dobrá volba. Ale třeba to má být dobrá zkušenost pro ty, kteří přijdou po nás, pokud se ukáže, že my jsme dnes nevolili dobře.“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Zkuste spojení mezi Elefi a Homidi Světla a uvidíme, co toto spojení přinese. Variantu spojení s Homidi napojenými na Antisvětlo však nedoporučuji. Snad je toto vyšší vůle, která nás vede k tomuto rozhodnutí.“

„Děkuji, Pane Io,“ odpověděl Iltar. „Tvá slova jsou moudrá jako vždy a moje láska k Tobě a ostatním Stvořitelům je nevýčerpatelná.“

„Přátelé,“ oslovil všechny přítomné Iltar druhý den na Radě, „tlumočil jsem vám rozhodnutí našeho Pána Ioa. Prosím tímto Phoebe, Gawaina a Elnura, aby připravili elfům programy a pokyny, jak mohou uskutečnit tento plán. Tobě, Dilmunde, děkujeme a máš-li zájem být prvním elfem, který tento program uskuteční, Gawain ti dá vědět, až bude vše připraveno.“ uzavřel zasedání Rady Iltar.

11. Na válečné stezce

Mnoho událostí uběhlo od okamžiku, kdy Elefi začali navštěvovat Rhee, aby se sblížovali s Homidy, milovali se s nimi, a z jejich spojení pak začali přicházet na svět jejich potomci. A stalo se to, co Iltar očekával, každý z nově narozených potomků přejal jiné vlastnosti a schopnosti. Mnozí z těchto elfích lidí měli vysokou odolnost proti vlivu lidí Nódu, ale jelikož i u nich byl zakotven program Lásky, nemohli s tímto lidem soupeřit, a tak stejně ustupovali do jiných, odlehlých částí Rhey. Co bylo jejich výhodou, že díky převzatým elfím schopnostem, dokázali sami, bez rady elfů, události předvídat a díky tomu zmizeli svým pronásledovatelům, čímž lépe chránili své životy. Domovy však nechránili.

Snad proto se Dilmund pokusil o zoufalý čin, kterým bylo, že se sám spojil se ženou, jež byla napojena na Antisvětlo a z jejich spojení se narodil syn, kterého pojmenovali Vard.

Dilmund o Varda pečoval s nesmírnou láskou a snažil se ho vychovat ve Světle, současně však podporoval jeho vlastnosti, získané skrze Antisvětlo, aby ho připravoval na střetnutí s lidmi Nódu.

Mezitím zemřel Kain a vlády říše Nód se ujali jeho čtyři synové, které Kain sám vybral ze všech svých potomků. Každému z nich svěřil jednu čtvrtinu své říše. Iltar vzpomínal, jak Elefi sledovali ten okamžik s mírnou nadějí, že se jim podaří následovníky rodu Kaina získat zpět do Světla, bohužel vůle Ineho byla i v tomto případě mocnější, i když u dvou z nich, vládců severu a jihu, se podařilo dosáhnout toho, že přestali pronásledovat lid Světla. Avšak vládcové východu a západu dále pokračovali v expanzi svých říší a úporně lid Světla hubili.

A v ten čas dospěl Vard, toho času vychovávaný ve východní zemi Hindus, kdy se stalo, že velitel posádky nejuvážnější osady této říše vyjel se svými muži, aby obsadil další mírumilovnou osadu, která se nacházela za hranicemi tehdejší říše, ve které byl v té době Vard se svojí matkou. I stalo, že když jeden z mužů k nim došel, aby je zabil, Vard, který měl v ruce hůl, ji bleskově použil, odrazil ránu a

sám zasadil muži smrtící úder. A pak šel a ubíjel muže, pronásledující osadníky, jednoho po druhém. Vše se seběhlo tak rychle, že než si velitel uvědomil, co se děje, ležel sám sražený v prachu země.

„Tebe nechám odejít,“ promluvil Vard poprvé za celou tu dobu, „abys mohl vyřídít svému pánovi, že s pronásledováním lidí Světla je konec. Buď je nechá v pokoji a míru žít tam, kde se usadí nebo si pro něho přijdu a ukončím jeho vládu nad touto říší. – A teď jdi!“ poručil.

Velitel se z posledních sil zvedl a nasedl na koně. Jeho tvář byla plná strachu a děsu z muže, který se mu postavil a pobil všechny jeho lidi. Beze slova pobídl koně a zmizel v prachu.

A tehdy Iltar i všichni Elefi spatřili to mocné zlo, které Ine předával prostřednictvím Antisvětla všem lidem, kteří byli na něho napojeni a které dosud skrytě dřímalo v programech lidí, aby se nyní, když bylo vyvoláno a aktivováno, naplno projevilo v jejich činech. Nesmírná zuřivost zachvátila vládce východní říše a na popud Ineho sešikoval na stovku mužů ozbrojených meči a luky a šípy, aby vyjeli, našli Varda a buď ho zajali nebo zabili.

A tehdy Dilmund pochopil, že Vard, byť obdařen schopnostmi elfů, není sám schopen čelit přesile mužů Nódu. A tak, i přes nesouhlas Rady, přesvědčil více Elefi, aby spolu s ním vstoupili do loží lidí, napojených na Antisvětlo, a zplodili s nimi více bytostí, jako byl Vard.

Vývoj života na Rhee se tak vymkl Elefi z kontroly. Poté, co Vard unikl všem nástrahám a sám zahubil skoro všechny své pronásledovatele, s každým, koho zabil, ač neustále energeticky podporován Dilmundem, upadal pod intenzivnější vliv Antisvětla. Často již Dilmundovi odporoval a jakmile dospěli první elfí lidé napojení na Antisvětlo, spojil je do jednoho šiku a rozpoutal boj o východní říši. Jejich vítězství bylo rychlé, neboť mnozí z lidí, žijících v říši, nesouhlasili s pronásledováním lidí Světla, a tak vítali ty, kteří se jich zastávali a pomáhali jim. Během krátké doby se stal Vard vládcem východní říše a začal vyjednávat s panovníky ostatních říší. Sever a Jih neměli zájem o válku, ale Kroll, vládce západní říše, se nechtěl podvolit Vardově vůli. A byl to Ine, který ho začal mocně podporovat a do jeho řad vyslal z podzemí svoje služebníky. Mezi východem a západem se rozhořela válka, kde již nezáleželo jen na bojovém umění a síle zbraní, ale zejména na schopnostech používat ve svůj prospěch energii Universa a být znalým v dovednostech, které později lidé nazvali magií a čarováním. Mnoho měsíců probíhali skryté i viditelné boje, aby nakonec Vard, posílen o nové elfí lidi, dobyl město Nód. Druhý den pak přišli vládcové severu a jihu a sklonili se před Vardem, čímž říše Nód byla opět sjednocena. Nevládl jí však nikdo z Kainova rodu, ale Vard.

Mnoho týdnů oslavoval lid celé země mír a pokoj, který zde zavládl, když Kroll byl poražen a Ineho démoni byli zahnáni zpět do podzemí. Elfové se skřítky opět pravidelně chodili k lidem, aby jim pomáhali se uzdravovat, projevovat Lásku a díky spojení muže a ženy se odpojovat od Zdroje Antisvětla. Všichni věřili, že jednou nastane čas, kdy zase pouze lidé Světla budou žít na Rhee.

Po mnoho generací vládla radost, klid a mír, a vůle po nastolení harmonie všech se všemi. Ale Vard, stejně jako všichni elfí lidé, nebyl nesmrtelný, a tak i jeho dny života vypršely. Žil však tak dlouho, že už jen málokdo, včetně elfů, si pamatoval na hrůzy nadvlády Antisvětla a že existoval Pán temnoty, který by mohl, kdesi tajně v podzemí, chystat odvetu.

Elefi, upokojení pozitivním vývojem života na Rhee poklesli v obezřetnosti a v bdělosti, a přestože na Rhee žilo mnoho lidí napojených i na Antisvětlo, zdálo se jim, že tím, že dohlédnou na to, aby se tito lidé dále nerozmnožovali, bude tak za několik generací dosaženo kompletního očištění Rhey a oni budou moci poděkovat Dilmundovi a prohlásit, že tento experiment se podařil.

Jenže přišlo léto jednoho roku, které bylo opravdu dusné. Nikdo z Elefi nedokázal odhalit příčinu, proč se najednou atmosféra kolem planety Rhey začíná tak ohřívat a jejich snahy vyvolat déšť a pomoci lidem na Rhee nepomáhaly. A v ten čas, kdy zemi sužovalo sucho a řeky vysychaly, a lidé se začali sestěhovávat do oblastí velkých jezer nebo hor, kde ještě mohli nalézt vodu k životu, se v pustině náhorní plošiny na jihu objevila skupinka jezdců na velbloudech. Všichni byli zahalení a jen černé blyštivé oči naznačovali, že nepochází z tohoto světa. Byla to první výzvědná skupina mutantů, které stvořil Ine v podzemí Rhey, kam se mu v čase pokoje podařilo nalákat některé z elfích lidí, kteří ještě byli, z dob války, napojeni na Antisvětlo, aby je uvěznil a buď dobrovolně nebo násilím využil jejich napojení k jejich ovládnutí a přeprogramování na bytosti, které mu budou oddané. Zatímco Elefi s lidmi

Světla věřili v život v Lásce, Ine v podzemí formoval skupiny sil Antisvětla prostřednictvím mutací lidí, elfích lidí a bytostí temnoty, s jejichž pomocí se připravoval na opětovné uchvácení vlády nad Rheou.

Vyslání výzvědné jednotky byl počátek Ineho snahy prozkoumat možnosti, jak nejlépe včlenit, aniž by tím vyvolal přílišnou pozornost, tyto své bytosti mezi obyvatele Rhey. Spojením elfů a lidí Světla i lidí s napojením na Antisvětlo vzniklo během několika generací nespočet typů různorodých obyvatel, kteří zde žili s různými vlastnostmi a schopnostmi i vzezřením. Díky neustávajícímu suchu, kdy byli nuceni se všichni soustředit místech, kde byl vody dostatek, se tak lidé jednotlivých společenství mísili, a proto nebylo hned nápadné, když se mezi nimi objevili Ineho vyslanci, v něčem od nich odlišní, v něčem jim podobní.

Jelikož jejich chování nikoho neohrožovalo, nikdo nepátral po jejich původu. I proto si elfové zpočátku ničeho významného nevšimli. Teprve, až se začaly množit zprávy přicházející z jižních měst a osad, že se zde rodí zvláštní tvorové nebo že někde najednou zmizeli všichni obyvatelé celé osady, se o vývoj událostí začala zajímat Rada Universa.

V údivu hleděli členové Rady do Octaedru, ve kterém se jim zjevilo, jak na mnoha místech jižní části říše mocně pulzuje Antisvětlo.

Ine bedlivě kontroloval sled jednotlivých událostí a byl připraven na okamžik odhalení. Proto ve chvíli, kdy zaznamenal, že Elefi učinili první pokus na zaměření jeho programů, vyvolal na Rhee mohutné zemětřesení.

Mnoho měst bylo rozvráceno a duše Rhey se sevřela bolestí. Z mnoha otvorů v jižní části země začaly vylézat na povrch tisíce podivných bytostí, které lidé pojmenovali skřety, vedených mohutnými mutanty a temnými přízraky. Jakmile se seskupily, postavil se do jejich čela černý démon, převyšující všechny ve všem svém umění, stvořený Inem v temnotě hlubiny země za pomoci ohně a černé magie, pojmenovaný Belial, což znamenalo: Já jsem ten, který přichází, abyste ronili slzy. Pod jeho vedením se zformovala armáda obyvatel jižních zemí ovládaných Antisvětlem. Tvrdě a nesmlouvavě udeřil Belial se svým vojskem na lid Světla východu a rychle získal celé území pod svoji kontrolu, neboť zde žilo velmi málo lidí napojených jak na Světlo, tak Antisvětlo, chtějících se Belialovi postavit. Lidé Světla vítali své hubitele bezbranně a smířeni s pocitem, že nadešel čas, aby se jejich Světlo vrátilo ke svému Zdroji.

Opojen úspěchem se Belial zastavil, aby na dobytých územích začal budovat svoji říši.

Elefi, vedeni Dilmundem, s litarovým souhlasem opět oživil svůj záměr přivést na svět elfí lidi s napojením na Antisvětlo, ale řízené programy Světla. Ine je však sledoval a poručil Belialovi urychleně postupovat dál na sever.

Bojové umění obyvatel Rhey již bylo zapomenuto, přesto se těm, kteří zbyli, včetně několika elfích lidí, podařilo dát dohromady deset oddílů, které s vypětím sil bránily své domovy. Převaha Belialova vojska však byla značná, a tak postupně kraj za krajem byly dobyty a obsazeny Belialovou armádou. Po čase uplynutí jednoho lidského pokolení stály na hradbách posledního města na západě země zbytky dvou oddílů obklíčeny Belialovým vojskem.

V tomto okamžiku, když už se zdálo, že vše je ztraceno, zasáhl Io. Podařilo se mu totiž odhalit kód viru, kterým Ine řídil program války, včetně kódu programu jeho démona. A tak ve chvíli, kdy se zdálo, že boj mezi lidem Světla a vojskem Antisvětla je rozhodnutý, odpojil Io Ineho programy a zničil zákeřný virus. V ten samý okamžik padly všechny bytosti Antisvětla a Belialova energie se proměnila v temný oheň. Jeho říše se rozpadla, horký opar nad Rheou se rozplynul a z nebe začal padat drobný déšť.

S hlubokou vděčností, pokorou a láskou se tehdy shromáždili všichni ti, kteří se dočkali těchto časů na břehu západního moře. Celá Rada Universa se dostavila mezi lid Světla a společně vytvořili mocné a nádherné energetické pole Lásky, které vyslali směrem ke Stvořiteli, Ioovi. A Io je spolu se všemi Vyvolenými sledoval a seslal jim ve své odpovědi nádhernou hudbu a obrazové výjevy na obloze. Byla to harmonická frekvence, která pulzovala vesmírem a obnovovala řád na zemi a uzdravovala rány Rhey i těch, kteří zde zůstali.

Vlna radosti opanovala Io, Vyvolené a Ioova syna Rona, když pozorovali, jak se v systému Universa mažou Ineho zavirované programy. Byla to vnitřní úleva, kterou pocítili po období vyčerpávající práce nad tím, aby se jim podařilo sestavit antivirový program, který by konečně fungoval

na Ineho viry. Usmívali se jeden na druhého, když na svých monitorech viděli tu nádhernou energii Světla, která se rozzářila kolem Rhey a sledovali nesmírnou vděčnost jejích obyvatel. Vlna radostné energie, kterou k nim vyslali, byla jejich poděkováním a povzbuzením v dalším životě.

Ine, zasažený ve své pýše a moci, upadl do krajního záchvatu zuřivosti a vzteku, trvajících několik dnů. Ani Stín v tu dobu k němu nezavítal a jeho služebníci se jej obávali rušit. Již se cítil vítězem na Rhee a připravoval se na chvíli, kdy se zjeví loovi a ostatním Vyvoleným a přednese jim svoji řeč o tom, jak dokázal, že je schopnější, než jeho bratr a je to on, kdo nyní řídí události a život na Rhee a brzy ovládne i celé Universum.

Teprve, když se uklidnil, ozval se Stín, aby mu připomněl, že to, že opět nedosáhl svého cíle ještě neznamená, že je vše ztraceno. Antisvětlo stále čeká na jeho pokyny a programy a je jen na něm, zda přijme svoji porážku jako konečné řešení nebo zda ji přijme jako další poučení pro přípravu ještě dokonalejšího plánu, který povede k mnohem propracovanější invazi, aby ji tentokrát nikdo z Homidi, Elefi či Vyvolených nedokázal zvrátit.

„Po kolikáté se již pokouší o totéž, kolik zklamání již při tom zažil,“ poutaly úvahy Ineho, které v něm bouřily a mísily se se vztekem, hněvem, zlobou i zoufáním nad svojí neschopností dokázat zvítězit. Temná energie Antisvětla, se kterou byl ve spojení, mu však nedovolovala podlehnout a rezignovat. Cítil, že kdesi v hlubinách své duše má stále jakési nepatrné světélko, přinášející mu záblesky z jeho dřívějšího života, který trávil s otcem a matkou a kdy si ještě hrál s bratrem v radosti a lásce, jíž se mu nyní tolik nedostávalo. Avšak pak se vždy obrazy zatměly, aby v nastalé temnotě se rozzářil plamen ohně. Ohně, který tak miloval a který mu lo zakázal používat na Rhee. Tato vzpomínka ho pokaždé vždy vrátila do přítomnosti a vyvolala v něm touhu po odplatě. Energie Antisvětla si jej znovu začala podmaňovat a jeho myšlenky se zase začaly koncentrovat k hledání způsobu, jak realizovat svůj záměr ovládnout světy, jež lo stvořil, stát se pánem Universa a všem dokázat, že je lepší jeho bratr.

I tentokrát se Inemu vrátila vnitřní vyrovnanost a rozkolísanost z opětovné porážky nahradila vůle dokázat, že je schopen lo porazit. „Ano,“ přiznával sobě, „je potřeba se poučit a najít dokonalejší způsob, který povede k vítězství. Pomalu, ale jistě jít za svým cílem. Nic neuspěchat!“

Radostný úsměv se objevil na tváři Iltara, když mu běžely myslí obrazy toho, jak se lidé, po pádu Beliala, opět semkli. Ačkoli mnozí z nich byli napojeni i na Antisvětlo, jejich činy byli, za přispění elfů a skřítků vedeny cestou Světla. Lidé Světla, kteří se v době války skrývali na odlehlých místech Rhey, opět mohli vstoupit do měst a spolu s ostatními vytvořili radu starších, která zahájila po celé zemi obnovu zchátralé a upadlé civilizace. I potomci z rodu Adama a Evy, ze semene Seta, syna, který se Adamovi a Evě narodil po odchodu Kaina, byli pozváni do rady, neboť se v této rodové linii za všech okolností udržovalo Světlo a přenášelo se z generace na generaci.

Za vedení rady starších bylo obnoveno přátelství mezi lidmi, elfy, skřítky, zvířaty i rostlinami, přestal se používat oheň a jíst maso. Po několik pokolení byla uzdravována Matka země a čištěna energetická místa od vlivu energie Antisvětla. Po několik pokolení lidé žili šťastně a spokojeně v radosti, hojnosti a láskyplnosti. Vypadalo to, že události na Rhee se zastavily a pulzovaly v dokonalé Jednotě a harmonii.

Avšak události se nezastavily.

O co opatrněji si Ine počínal, o to usilovněji pracoval.

„Iluze Vardova světa byla, že si všichni mysleli, že se jim podaří lidi očistit od Antisvětla,“ rozmlouval s Inem Stín. „Lepší plán bylo pochyťat pár elfích lidí napojených na Antisvětlo a udělat z nich mocné přízraky, které jen málokdo byl schopen sprovodit ze světa,“ oceňoval Ineho práci. „A za pomoci jejich umění stvořit v podzemí skřety a lidské mutanty.“

„S tvým přispěním, Mistře, pak povstal Belial,“ poznamenal Ine. „Lidé na zemi opět začalo přibývat, žádná válka, samý mír. Phe. A to byla šance k překvapivému úderu.“ Mocný smích Ineho

hřímal kolem, když vzpomínal, jak vyslal Beliala s armádou skřetů a mutantů vedených přízraky na povrch Rhey, aby vyhladili lid Světla.

„Jenže jsi to zase uspěchal, Ine,“ káral jej Stín. „Jakmile se ti něco daří, dostáváš se do euforie a zapomínáš na opatrnost. Dokud nedosáhneme konečného vítězství, musíš se naučit lépe kontrolovat!“

„Sakra,“ ulevil si Ine a tvář se mu zkřivila nenávistí, jakmile si vzpomněl na Belialův konec. „Ale teď, teď už se to snad nedá ztratit,“ zvažněl. „Teď se už loovi nepoštěstí, aby odhalil kódy mých programů,“ prohlásil rezolutně.

V době, kdy na Rhee a v Universu panovala Harmonie, Ine ve spolupráci se Stínem vylepšoval své virové programy a posiloval jejich intenzitu a ochranu. Zdokonalil svoje návnady a lákadla pro lidi, aby je tak postupně získával pod svůj vliv. Věděl ale, že jejich vlastnosti, které získávají s Antisvětlem, musí být potlačeny do doby, než bude ovládat dostatečný počet lidí k tomu, aby je mohl použít jako nástroje do války pod vedením démonů, jež připravoval na tento úkol. Pudy, city a emoce obsažené v Antisvětle se měly v lidech hromadit do okamžiku, než vyšle ze Zdroje Antisvětla impuls, který je uvolní v neomezené míře, a lidé je okamžitě projeví.

Zasmušilý výraz se začal objevovat na Iltarově tváři, když Elefi zaznamenali, že na několika místech Rhey se objevili lidé i zvířata, jejichž intenzita spojení se Zdrojem Antisvětla převyšuje intenzitu spojení se Zdrojem Světla. Současně objevili v systému Universa nové viry, které Ine zaktivoval, aby začaly narušovat jejich programy. Bohužel tyto viry se ukázaly mnohem odolnější, a tak úsilí, které věnovali na jejich odstranění, nevedlo k úspěchu. Ani loovi antivirové programy nefungovaly tak, jako dřív. Se znepokojením si Elefi i lo uvědomovali, že Ine je zpět a že udělal taková opatření a úpravy, které jim výrazně znesnadnily ovlivňovat toho, kde je napaden novými viry Antisvětla. Nejpodivnější však byla skutečnost, že takto napojení lidé se chovali vstřícně k ostatním a nenarušovali chod života na Rhee. Elefi se snažili pozorně sledovat tyto lidi, ale jejich snaha odhalit, zda pod svým viditelným chováním neukrývají nějaký skrytý záměr, nepřinášela výsledky. O to víc je zneklidňovalo, že roste počet takovýchto lidí a ti se začínají sdružovat do skupinek a skupin. Rada starších, vedená Světlem a Láskou, však ctí zákon stejného života pro všechny a nepřijímala vůči těmto lidem žádná omezení.

Ineho záměr vybudovat rozsáhlou podzemní a pozemní síť bytostí napojených na Antisvětlo, aniž by tím vzbudil výraznou pozornost, se začal naplňovat. Postupoval pomalu, neboť věděl, že Elefi a lo odhalí napojení lidí na Antisvětlo. Tentokrát se ale rozhodl nevést s bytostmi Světla otevřenou válku, ale po několik generací pokoušel slabost lidského systému, aby, v jednu chvíli, rozpoutal na zemi peklo.

Iltarovo energetické tělo se rozvíbrovalo při vzpomínce na ten den, kdy lidé napojení na Antisvětlo, rozsetí po celé Rhee, dostali najednou mohutný energetický impuls přicházející odkudsi z neprobádané části Universa, po kterém mohutně posílil tok energie Antisvětla do jejich těl a jejich chování se náhle změnilo. Ze dne na den, z hodiny na hodinu, všichni ti, kteří vypadali, že jsou k lidem Světla mírumilovní a vstřícní se stali jejich hubiteli a pronásledovateli. V každé osadě či městě začali tito lidé zabíjet lid Světla a jen za nesmírného úsilí elfů se podařilo mnoho lidí Světla zachránit. Události však vzali rychlý spád. Mezi lidmi napojenými na Antisvětlo se totiž objevili podivné bytosti Temnoty, které se postavily do čela skupin těchto lidí a pobízeli je k činům, které posilovaly jejich spojení se Zdrojem Antisvětla. Byla krátká doba na to, aby se zrodili opět takoví elfí lidé, kteří by lidu Světla pomohli bránit se Ineho invazi.

Jenže stalo se něco, co snad ani Ine neplánoval. Jednání vůdců jeho temných sil se totiž začalo vymykat jeho kontrole, neboť některé z jeho lidí Antisvětla a démonů pohltila touha po moci a bohatství do té míry, že místo toho, aby jednotně postupovaly proti lidem Světla, začaly zápasit o moc mezi sebou. Na mnoha místech země vzplály ohně a obloha se zatáhla temnými mračny. Démoni a přízraky sil Antisvětla se pustili do vzájemného souboje. A jelikož Ine neustanovil předem jediného vládce, jakým byl předtím Belial, nespočetně válek sužovalo lid a zemi. Krev člověka se vpíjela do půdy a znečišťovala ji. Rhea úpěla v bolestech z toho, co se odehrávalo na zemi a Elefi byli zaskočení hrůzou, která se po ní šířila.

Vyvolení vyděšeně sledovali na monitorech, jak se Ineho viry začínají samovolně množit v jejich programech, zároveň však napadat sami sebe a způsobovat destrukci systému na Rhee. Jejich snaha přerušit běh událostí nevedla k potřebnému výsledku, a proto se nejdříve zaměřili na pomoc lidu Světla v jeho záchraně. Byla to náročná práce, při které si všichni uvědomovali, jak začínají být unaveni. Pohled na Rhee je přestával těšit.

Stalo se to té noci, co vyčerpaný Io upadl do polospánku, ve kterém k němu odkudsi zдалky začal promlouvat hlas připomínající dávné poselství: ‚Pokud nastane chvíle, kdy by se ti již nelíbilo to, co se bude odehrávat v dimenzi, do které ti bylo dáno vstoupit a tvořit, kdybys měl pocit, že tě hra, kterou hraješ ničím neobohacuje a pouze ti bere energii, máš výsadní právo stvořitele uzavřít dveře do této dimenze a nechat zmizet všechno to, co v ní bylo stvořeno.‘ loovým tělem projela podivná energie a on se probral. ‚Ano, vlastně je to pravda,‘ uvažoval. ‚Nikomu z Vyvolených již nepřináší radost sledovat to, co vytvořili v prostoru Orfea a všichni jsou z vývoje událostí smutní a unavení. Je to důvod, aby vše teď ukončil? Má zavřít dveře do Orfea? A co s Inem? Byl by to i jeho konec! Tohle ale nemůže udělat, vždyť matce dal slib! Jenže něco udělat musí, protože takto to již dál nejde. Padne-li Rhea, jako srdce celého systému, pod nadvládu sil Antisvětla, padnou pod jeho moc postupně všechny světy Universa. A jelikož Zdroj Antisvětla se stále nedaří najít, jedinou cestou, jak zachovat hru je - je zničit Rhee.‘ Celé jeho tělo se sevřelo úzkostí při této představě. ‚Jeho milovaná planeta by měla zaniknout? Planeta, na které soustředil ty nejkrásnější výtvořky ze všech ostatních světů v dimenzi Orfeus. Planeta, které vdechl život ze světélka Eli Rhey, manželky věrného Iltara. A teď by měl na něj přijít a říci mu, že se musí se Rheou nadobro rozloučit? Ano, Iltar tak neuvidí víc její bolest, kterou jí působí ti, jež jsou spojeni se silami Antisvětla, a její světélko bude odvedeno ke Zdroji, ale bude tento jeho zásah v souladu se Světlem? Copak to může udělat těm, kteří zde žijí, které miluje a kteří tak bezvýhradně milují jeho, věří mu a spoléhají se na jeho pomoc? A co dál, co Universum bez Rhey? Bude porušena rovnováha. Stačilo, když padnul Gal-ah a jak bylo obtížné nastavit podmínky pro život v systému. Takto by zmizelo srdce celého Universa. Přežije to? Vždyť se z něho stal samostatný oživený organismus.‘

Ioovy úvahy se postupně rozjasňovaly. ‚Ne, Rhee nemůže zničit!‘ dospěl k vnitřnímu rozhodnutí. ‚Avšak je potřeba ji očistit! K tomu však vede jediná cesta. Ukončit život všem bytostem, které jsou na Rhee. Světélka těch, kteří jsou napojeni na Světlo, se navrátí ke Zdroji Světla a zahubením těl těch, kteří jsou napojeni i na Zdroj Antisvětla, dojde k jejich odpojení od tohoto Zdroje. Na Rhee tak skončí veškerý život. Určitě to však bude lepší, než aby zde zůstal život v Temnotě,‘ usoudil. ‚A pak, třeba jednou, se opět na Rhee vrátí. - Zítřka bude potřeba celou záležitost probrat s ostatními Vyvolenými.‘

Zvláštní pocit vnitřního klidu a smíru jím prostoupil. Tu noc spal konečně klidně.

Hned ráno se Io spojil s ostatními Vyvolenými a večer se již všichni, včetně jeho syna Rona, shromáždili v jeho pracovně.

„Přátelé, již dlouho sklíčeně sledujeme dění na Rhee a obáváme se vývoje událostí v ostatních světech Universa. Osud našich stvoření nám není lhostejný, avšak i naše energie není taková, jako v době, kdy jsme světy vytvářeli. Moc a síla Antisvětla narostla natolik, že, příznem si, se s ní neumíme vypořádat. Můj bratr Ine, vedený Stínem, důsledně ničí všechny naše záměry vedené ve Světle a jak se zdá, jeho cíl ovládnout Universum se mu přibližuje víc a víc. Elefi i malí Terefi na Rhee s obtížemi zvládají úkol chránit Světlo a jejich trápení je i naším trápením. Jsem vyčerpaný jako vy, avšak včera jsem byl obdařen vnuknutím, které by mohlo pomoci alespoň zachránit Rhee v kráse, kterou na sobě nosí, byť bez života.“ Io se odmlčel a Vyvolení napjatě poslouchali.

„Jaké je to vnuknutí, tati?“ naléhal Ron.

„Odejmut život všem bytostem na Rhee. Zahubit nejen všechny obyvatele napojené na Antisvětlo, ale i lid Světla, zvířata a vše živé. Na Rhee by tak zůstalo pouze rostlinstvo a neživé výtvořky. Potom ji uzamknout, aby již nikdo a nic na ni neproniklo. A třeba, po nějaké době, se tam vrátit. Možná to ale již nebude můj či váš záměr, ale předáme ho k realizaci našim potomkům,“ obrátil svůj pohled na Rona.

Všichni mlčeli a zvažovali Ioova slova.

„To je věru velmi zásadní rozhodnutí,“ první promluvil Roy a po chvíli dodal: „Ale jak to vypadá, nebude zbytkem je učinit.“

„Bude se mi po obyvatelích Rhey stýskat,“ povzdechla si Mia, „ale máš pravdu lo, lepší zachovat krásný, i když statický, obraz, než se dívat na zkázu toho, co jsme vytvořili.“

„Můžeme sledovat vývoj života v jiných světech, ne?“ ozvala se Eia.

„Ano, zachováme život na ostatních světech. I když bude potřeba počítat s tím, že Ine se na tyto světy nejspíše zaměří, když zmizí život na Rhee,“ řekl lo.

„A co když se Inemu podaří zámek na Rhee prolomit?“ zeptal se opatrně Ron. „Víme, že dokáže nepozorovaně realizovat své úmysly a vyjeví je až v okamžiku, kdy jsou naplněné. Ovládne Rheu a nebude nikoho, kdo by mu v tom zabránil.“

„Ron má pravdu, lo,“ ozval se Leo. „Ine dosud překonal všechny hranice, které jsme vytvořili. Nic ho nezastaví. A my již nebudeme mít na Rhee nikoho, kdo by byl nositelem Světla a s ním i naděje.“

Aia, která dosud mlčela, do nastalého ticha řekla: „Neměli bychom oslabit Zdroj Světla. Vezmeme-li mu ty, kteří jsou na něho napojení, vezmeme mu jeho energii. Světlo září tak mocně a intenzivně, kolik je těch, kteří ho v sobě nesou! lo, nesmíme ho nechat bez nositelů! Co by byl Zdroj Světla bez těch, kteří ho v sobě rozsvěcují. V každé temnotě, kterou Ine vyvolá, se dá rozsvítit světlo, ovšem pouze tehdy, pokud zde bude někdo, kdo toto Světlo bude umět a chtít nést. – Vnuknutí, které ti přišlo, lo, nám může pomoci s řešením toho, co se právě děje na Rhee. Avšak zachovejme na ní život těch, kteří žijí ve Světle. Aby se stali pochodněmi Světla a budoucího šťastného života.“

Soujediná energie Lásky a porozumění obstoupila Vyvolené po Aiiých slovech.

„Děkuji ti, Aio,“ promluvil lo, „že jsi nám připomněla Světlo.“

„Jako už tolikrát,“ rozplakala se Eia a Aia ji objala.

„Moudré řešení,“ řekl Ron. „Ale jak jsi vlastně chtěl ukončit životy lidí na Rhee, tati?“

„Vodou, jak jinak, synu. Vždyť to je moje odvěká vášeň,“ pousmál se lo.

„Vodou? Dobrý nápad!“ zvolal Roy.

„Ano,“ vysvětloval lo, „vyvolám dešť a vzdmu všechny vody na Rhee na tak dlouho, než zatopí poslední suchý kout na zemi i v podzemí. Až na celé Rhee nebude jediný kus pevné půdy, na kterou by se mohl kdokoli z lidí uchýlit. Ti, co se budou chtít zachránit na lodích smetu do vln. Nikdo živý nezbude. Tedy, na vzácnou radu Aii, kromě těch, které vyvolíme a jejichž životy zachováme.“

„Těba na nějakém mohutném plavidle, archa tomu můžeme říkat, co vy na to?“ navrhoval Ron.

„Dobrý nápad, Rone,“ souhlasil Leo.

„A na archu si vezmou sedmero párů zvířat a ptáků, aby byl zachován život,“ připojila se Mia.

„A sazenice rostlin, aby obnovili růst toho, co zahyne,“ doplnila Eia.

Vyvolení ožili a se zaujetím diskutovali o způsobu realizace záměru, se kterým lo přišel.

„Tak zbývá jen vybrat ty, kteří založí nový rod lidí,“ připomenul Roy na závěr.

„Máš pravdu, Royi,“ souhlasil lo. „poradím se s Iltarem.“

Nebyl to radostný pohled na Rheu, který vídával Iltar v posledních časech. Vždy ho zabořilo v centru energie srdce, když slyšel povzdech Rhey nad činy, které lidé, vedeni Antisvětlem, konají na zemi. Přijímal však, stejně jako ostatní Elefi, statečně svůj úkol pomáhat Světlu v Universu a chránit ho před záměry Pána Temnoty, ačkoli si byl vědom toho, že síla energie Světla slábne a síla energie Antisvětla roste.

„Iltare, volám tě!“ zaznamenal najednou Iltar ve svých myšlenkách a jako již tolikrát před tím, s radostí se zaměřil na přijímání poselství od svého Stvořitele, Pána Ioa.

„Slyším tě, Pane.“

„Milý Iltare, chci tě seznámit se záměrem, který jsme se rozhodli uskutečnit na Rhee, neboť moc Antisvětla v tomto světě již přesáhla únosnou mez a bohužel zatím všechny pokusy, jak zastavit její šíření, selhaly.“

Iltarem projela náhlá vlna vzrušení. Světélko naděje v něm opět zazářilo. „Jsem plný očekávání, Pane!“

„Prvopočátkem tohoto záměru je fáze, kdy veškerý život na Rhee zanikne.“

„Zanikne život na Rhee...“ pomalu a zaraženě opakoval Iltar.

„Ano, ale jen proto, aby mohl začít nový, napojený pouze na Zdroj Světla, život v Lásce, jaký jsem stvořil a z jakého jsme se radovali!“

Iltarovi se rozzářilo srdce. „Miluji tě, můj Stvořiteli! Jsem připraven ti být k službám a Tvoje činy velebit v celém Universu. Přicházíš vždy, když je nám nejhůř, abys nás znovu pozvedl a posílil! Alelujá!“

„Děkuji ti Iltare, za tvá slova chvály. Vážím si toho. Sám však víš, že mnohdy ani moje pomoci nestačí. Snad nyní, v době, kdy nám pohled na život na Rhee působí bolest, najdeme způsob, jak jej ustavit tak, aby nám byl zase blízký.“

Potom lo podrobně seznámil Iltara se záměrem zaplavit Rheu vodou. Když doprobrali veškeré podrobnosti, zeptal se lo: „Milý Iltare, přemýšleli jsme, koho z lidí vybrat pro úkol založit nový rod na Rhee. Ale řekli jsme si, že nejpovolanějším, kdo by nám mohl dát doporučení, jsi ty, který dohlížíš nad během života v Universu. Máš nějaký tip?“

Iltar se zamyslel a pak odpověděl: „Děkuji Ti za důvěru, Pane. Je opravdu obtížné nalézt toho pravého člověka, zvláště pokud mám vyvolit jen několik z těch mnoha, kteří jsou ještě věrní Světlu. Avšak mají-li to být lidé Světla pro nový počátek rodu na Rhee, myslím, že není lepší volby než vybrat potomky rodové linie Adama a Evy z jejich posledního syna Seta. Tento rod si v jednotlivých pokoleních prošel všemožnými útrapami, ale vždy odolal svodům a nástrahám sil Antisvětla. Současní potomci nyní žijí skrytě na jižním okraji současného osídlení lidí na Rhee, na pobřeží moře, v osadě Ašram. A ačkoli i do této oblasti čas od času zavítají lidé napojení na Antisvětlo, zatím se nám daří skrývat jejich čistotu před nežádoucími zraky. Pro Tvůj záměr bych navrhoval vybrat muže z rodiny v Ašramu jménem Noe s jeho ženou a jeho syny. K sobě by si pak jeho synové mohli vzít i své ženy. Tím se stanou těmi, kdo založí nový rod lidí Světla na Rhee.“

„Výborný nápad, Iltare, velice ti děkuji. Stane se tedy tak, jak jsi řekl. Až bude vše připravené a přijde čas, jeden z elfů dojde s tímto poselstvím za Noem. Naším úkolem bude zajistit, aby záměr, který jsem ti předestřel dopadl zdárně a Ine neměl jedinou nadějí nám ho překazit!“ zdůraznil lo.

„Pane, ještě mám otázku: Co naši věrní přátelé Terefi? Také zahynou?“

„To nemůžeme dopustit!“ ujistil ho lo. „Než se tak stane, zajdete za nimi a společně je, spolu se zásobami na více než dvě stě pozemských dní, uzavřeme v podzemí tak, aby k nim voda nepronikla. Ovšem musíme být obezřetní. V podzemí se pohybují stíny a k těm je zapotřebí vodu dovést, aby uhasila veškerý oheň a zatopila každou skupinu.“ lo se odmlčel a jak on, tak Iltar si uvědomovali, jak závažný a důležitý je tento úkol. Vždyť nikdy neodhalili, kde se zdržoval Gordon. Ine v podzemí skrývá v temnotě mnoho tajemství.

„Co když se to nepodaří, Pane?“ opatrně se zeptal Iltar.

„Pak nezbývá, než věřit na víru a pevnou vůli nového rodu lidu Světla.“

12.

Potopa

Noe seděl na skále u břehu moře a hleděl na obzor oceánu. „Tam někde v dále jsou poslední obydlené ostrovy, na které se uchýlili lidé Světla před pronásledováním,“ uvažoval. „A možná, že i tam se, po čase, prodlouží stín. Co potom?“ Zaplašil tuto myšlenku a zaposlouchal se do šumění vln, pokřiku racků a sledoval hrající si delfíny nedaleko břehu. A před očima se mu vynořily obrazy příběhů, které slychával od otce o předcích jejich rodu, o Adamovy a Evě, o jejich spojení se Světlem a elfy. „Jak krásně a bezpečně se muselo žít na Rhee v éře Zlatého věku,“ vzpomínal na otcovo vyprávění.

„Je to tak, Noe, byla to nádherná doba,“ ozvalo se vedle něj a on se otočil za hlasem. Spatřil vysokou postavu vyzařující světelnou energii. „Elf,“ vydechl s úžasem. Již dlouho se s žádným takto tvářím v tvář neseťkal. Padnul na kolena a zvolal: „Ó, buď pozdraven, Pane!“

„Bud' pozdraven i ty, rybáři Noe. A posad' se, však víš, že lidé Světla a elfové byli a jsou věrnými přáteli.“ Noe se posadil zpět na kámen a elf pokračoval: „Moje jméno je Dilmund a přišel jsem za tebou s poselstvím a úkolem, pro který jsi byl vyvolen naším Stvořitelem.“

„Já? Vyvolen pro úkol? Pane?!“

„Ano, jsi následovníkem rodu, který byl naším Stvořitelem ustaven na Rhee, aby s ní žil v souladu a harmonii, aby ji oslavoval a zveleboval k Jeho radosti. Nyní však, jak víš, je běh věcí narušen chaosem a utrpením. Ale On nikdy nechtěl a nechce, aby stvoření Světla trpěla, ba co víc, byla hubena a nahrazována tvory spojenými s Antisvětlem. Život na Rhee již našemu Stvořiteli, ale i nám, strážcům Světla, přestal přinášet radost a On se rozhodl opět navrátit tuto zemi těm, pro které byla určena - stvořením Světla.“

Dilmund se odmlčel a Noe vydechl: „O, pane Dilmunde, zpráva, kterou přinášíš je tak skvělá, a tak neuvěřitelná. Všechny lid Světla se bude radovat!“ Pak se ale zarazil. „Říkal jsi ale, že máš pro mne nějaký úkol. Vypadá to, že budu muset pro to něco udělat, že?“

„Jsi bystrý,“ usmál se Dilmund. „Ano, je to tak. A nebude to snadný úkol. Kromě své zručnosti a odvahy bude zapotřebí, abys vše, o čem dnes budeme mluvit, zachoval v naprosté tajnosti. Zároveň, abys do svého srdce přijal obrovský soucit se všemi lidmi a tvory, kteří v tuto chvíli žijí na Rhee, ale v rámci záměru našeho Stvořitele budou muset z tohoto světa odejít.“

Noe posmutněl. Náhle se jeho mysl rozjasnila. „Řekni mi, prosím, pane Dilmunde – nastane zase Zlatý věk?“

„Na to ti nedokážu odpovědět, milý Noe. Na lidech záleží, zda budou věrní darům Stvořitele a pokud by snad opět došlo k tomu, že budou napadeni nějakými viry, zda se jimi nechají ovládnout či odolají. Pán Antisvětla si na počátku třetího věku vybral Adama a Evu, aby jejich prostřednictvím vnesl do programů lidí Světla virus a tím narušil Harmonii společenství. Chaos a strach měly Adama s Evou ovládnout, avšak oni jim nepodlehli a silou Lásky, která je spojovala, dokázali, že Láska je silnější než Smrt. Důkazem toho bylo narození jejich posledního syna Seta, jehož ty jsi následovníkem. Vytrvali jste ve věrnosti Světlu a jeho čistotě, přesto na vašem rodu leží stín Kainových činů. I ty sám nyní spatřuješ důsledky jeho podlehnutí, neboť pronásledování lidu Světla, násilí, hrůzy, děsy i běsi, všechno zlo, jež je obsažené v Antisvětle, viditelné i neviditelné v tomto světě, tohle všechno jsou následky jeho činu.“

Avšak ty, jako vybroušený a ryzí krystal vyzařující Světlo Adamova rodu, máš nyní možnost vše napravit. Nikdo z nás však neumí předpovědět, zda to povede k návratu Zlatého věku či zda se Pánu Temnoty znovu podaří projevit svoji vůli. Ale toto není příběh, kterého jsme tady a teď součástí. Před dávnými časy, ve druhém věku tohoto světa, stvořil náš Stvořitel lidi, jejichž těla zformoval z vody a prachu země, a oživil je světélky elfů, těch, jejichž energetické obaly spálil oheň tvorů Antisvětla na konci věku prvního.“

Při těch slovech se Noe zachvěl a Dilmund pokračoval: „Ano, byl to oheň, kdo tehdy způsobil zkázu všeho krásného, co náš Stvořitel na Rhee vytvořil. Oheň, jenž na Rhee přinesl bratr našeho Stvořitele. A jeho přičiněním se do prostoru této dimenze dostal i Zdroj Antisvětla, jehož se stal Pánem.“

„Proč ale bratr napadl bratrovo dílo? Copak je nespojovala vzájemná radost z toho všeho?“

„Dobrá otázka,“ poznamenal Dilmund. „Neznáme příčiny tohoto jednání, avšak víme, že záměrem pána Antisvětla je ovládnout tento svět a s ním i celé Universum. Snad chce tak dokázat našemu Stvořiteli, že je lepší než on. Možná byl také sveden z Cesty Světla, jako Kain,“ odmlčel se a pak dodal: „Pamatuj si, že je snadné podlehnout návnadám a lákadlům sil Antisvětla. O to víc je však povzbudivé, že ty a tvoji blízcí, jako nositelé světélek pocházejících z pramene Světla mých předků, jste se jim dosud nepoddali.“

„Cítím to a jsem za to rád, Pane Dilmunde,“ řekl Noe, „i když vím, že bez pomoci elfů bychom byli již dávno odejiti z tohoto světa. Odoláváme nástrahám sil Antisvětla a po vzoru předků našeho rodu ctíme Světlo a elfy jako svaté. Hovořil jsi, že máš pro mne důležité poselství a úkol. Zhostím se ho, jak nejlépe budu moci!“

„Ano, Noe, tvůj úkol... je nezbytné tě na něj připravit. Pojď za mnou,“ vyzval ho Dilmund. Sestoupili ze skály a zamířili ke hladině moře. Pozorovali drobné vlnky, jak naráží na břeh. Tady se Dilmund otočil k Noemu.

„Vidíš tu nekonečnou hladinu před sebou? Žádný člověk nedohlédne jejího konce, dokud se mu na obzoru neobjeví země. Tato hladina se stane na nějaký čas tvým domovem. Vydáš se na cestu.“

V ohromení hleděl Noe na obzor moře. „Vždy si přál cestovat,“ pomyslel si, „ale za moře?“

„Nebude to obyčejná cesta!“ zdůraznil Dilmund. „Byl jsi vybrán a tím i předurčen k tomu, abys zachránil lidský rod na této planetě. Náš Stvořitel hledal nejlepší způsob, jak dosáhnout toho, aby síly Antisvětla zmizely z povrchu země a ta opět patřila lidem Světla. Bytosti, které nyní žijí na Rhee, totiž zapoměly na to, co je to Láska a radost, zapoměly na harmonii života všech se všemi, zapoměly, co je to život v souladu s Matkou zemí, vlídnost či sounáležitost. Stvořitel se již, stejně jako my, nemůže dále dívat na to, co se tady děje. Proto se rozhodl zahladit na zemi veškerý život!“

Zaplakal Noe při těch slovech. „Jaký je potom můj úkol, Pane? Řekl jsi, že se vydám na dalekou cestu. Mám opustit tuto planetu? Kam?“

„Ne, Noe, ty neopustíš Rhee, protože právě tvoje Světlo bude jediné, které zůstane na této planetě zachováno. Půjdeš a postavíš velikou loď, budeme ji nazývat archou. Každému, kdo se tě bude ptát a pátrat po důvodu tvého konání, odpovíš, že se prostě chceš vydat na cestu přes moře. Až budeš mít archu postavenou a spustíš ji na vodu, budeš mít ještě týden na dokončení všeho, co bude potřeba. Současně na archu naložíš zásoby jídla a vody alespoň na dvě stě dní. Jakmile bude vše připraveno, noc před vyplutím přijdou k lodi skřítky a přinesou sazenice od každé rostliny, která roste na zemi. Pak přijdou elfové a přivedou od každého druhu zvířete jeden pár. Všechny je pečlivě uložíš a ustájíš na arše. Brzy ráno vzbudíš ženu a syny s jejich ženami a vyzveš je, aby neprodleně nastoupili na archu. Jakmile budete všichni na lodi, vítr vám napne plachty a archa vypluje na moře. Budeme ji řídit pod dohledem našeho Stvořitele. Vše, co bude na arše, se stanem zdrojem budoucího života na Rhee v jeho novém, čtvrtém, věku.“

„A moji přátelé, lidé Světla, naše zvířata? Co se s nimi stane?“ opatrně se ptal Noe.

„Bohužel, nikdo z nich nebude moci být na arše. Ale neboj se, odejdou z tohoto světa v pokoji a radosti, kdy jejich světélka se vrátí ke Zdroji, aby byla připravená pro nové pokolení, které ty založíš. V jeden den Stvořitel uloží ke spánku všechny tvory Světla. Jak usnou, otevře se jim kanál, kterým jsou napojeni na Zdroj a jejich Světlo je opustí. Těla se pak rozpadnou v prach a spojí se se zemí, tak jako tomu bylo od pradávna.“

„Rozpadnou se v prach... Pane, ale viděl jsem, že mnohým lidem tělo po smrti zůstává a pak je musíme pohřbívat do země nebo spálit na hranici.“

„To je tak, Noe. Těla lidí, která jsou napadena virem Antisvětla, se na prach nemohou rozpadnout, neboť přítomnost viru zamezuje způsobu jejich původního zániku. I toto je jedno z poznávacích znamení, kdo byl či nebyl výhradním nositelem Světla. Jednou, až budou lidská pokolení pátrat po dávných předcích, po lidu Světla na Rhee, nic nenaleznou. Vše, co objeví, bude pouze po těch, kteří byli více či méně ve spojení s Antisvětlem.“

„Rozumím. - Udělám tedy vše, jak říkáš. Co bude dál, až archa vypluje?“

„Nebude to trvat dlouho a oblohu zahalí mračna, ze kterých se spustí trvalý déšť. Čtyřicet dní a nocí se budou řínout vody pod vámi i nad vámi, až vše živé bude zatopeno. Nikdo nezůstane ušetřen. Teprve pak opět vyjde na obloze slunce, aby přineslo světlo do nových časů. Sto padesát dní budete čekat, než voda začne ustupovat. Jakmile opadne, objeví se pevnina. Zde se usadíš a založíš nové pokolení lidí na Rhee. Lidí, žijících ve Světle, Lásce, pokoji, radosti a harmonii. Budeme střežit vaše bytí ve snaze zabránit silám Antisvětla opět proniknout na tuto zemi. Přijímáš tento úkol, Noe?“

„Pane, je mi ctí, že jsem byl vybrán.“ Pak Noe padnul na kolena a zvolal: „Děkuji ti, ó Stvořiteli, že jsi mne vyvolil, abych byl nositelem sémě pro nové pokolení lidí na Rhee. Slibuji ti, že budu věrně sloužit Tobě a Světlu v Lásce, radosti a sounáležitosti všech se vším tvým stvořením. Staň se Tvá vůle!“

Podezřívavě a s nelibostí sledoval Ine Noeho počínání. Sám zkoušel několikrát dostat nějaký ze svých virů do Noeho programu, ale tento byl nebývale chráněn. Navíc Ine pozoroval, že elfové poskytují Noemu mimořádnou pozornost a ochranu a všechny události, co měly nějakou spojitost s Noeho stavbou, byly zvláště pomíchány, a tak mátl pozornost jeho zvědů. K tomu, že všemu, mu příznaky nosily zvláštní zprávy o tom, že v podzemí u skřítků je nevidaný ruch.

„To není jen tak. Že by měl lo něco v úmyslu?“ přemítal. „Vždyť nadvládu nad Rheou již skoro ztratil. Vždyť většina lidí je, byť jen tenoučkým vláčekem, napojena na Antisvětlo. Ty časy, kdy Vard a ta jeho zpropadená armáda elfích lidí mi překazili plány, jsou pryč. Každý, kdo je nyní napojen na Antisvětlo, je v mé moci, ať chce nebo nechce. Dříve nebo později všichni padnou do mých nástrah a lákadel a síla Antisvětla je zlomí,“ ujišťoval sám sebe.

„Kolik lidských pokolení mu trvalo, než opět rozmnožil mezi lidmi svoje viry,“ procházel si v paměti jednotlivé události. „A pak pomalu a postupně pronikli jím ovládaní lidé do všeobecných společenství. Neměli ale v programech, aby projevovali vlastnosti Antisvětla, a tak je elfové po čase nechali na pokoji. A to byla jeho příležitost.“

Dávno už pochopil, že se skřety a mutanty na zemi nepochodí. Jejich vzhled lidi odpuzoval a každý hned věděl, že to jsou tvorové Temnoty. Mnohem lepší bylo využít těla lidí a v nich posilovat intenzitu a frekvenci Antisvětla, aby lépe a více přejímali jeho vlastnosti. Jakmile se tento záměr podařil, stačilo vnést do těchto těl iniciační časový zámek, kterým v jeden okamžik zaktivoval blokové programy Antisvětla. A tato aktivace způsobila, že naráz se z těchto poslušných lidí stali lidé Antisvětla - zlí, nenávistní, podlí a zákešní, úskoční a lstiví, toužící po moci a bohatství a schopní udělat pro jejich získání cokoli. Zabíjet, ničit, drancovat, pálit. Touha po smrti druhých je chránila před strachem, že oni sami zemřou, pokud nezemřou jejich nepřátelé. Byly to strach a agrese, které se v nich uvolnily a začaly je ovládat. Museli vzývat sílu, aby překonaly obavy ze slabosti. A jen ten nejsilnější se mohl stát vůdcem. Lidem ale lne nevěřil, proto je museli vést skuteční démoni, tentokrát však již s lidskou podobou.

A tohle všechno se mu podařilo. Život na Rhee se změnil. Klid a mír vystřídaly války a nepokoje. Každý soupeřil s každým, každý chce být nejlepší, nejbohatší a nejmocnější. Rody se vybíjí navzájem, města válčí mezi sebou, že někdy i on musí zasáhnout, neboť naprostou zkázu nemůže připustit. Proto postupně vytvořil hierarchii a rozdělil vládu do několika území, která spolu buď spolupracují nebo mezi sebou bojují. Io a elfové se samozřejmě snažili a snaží blokovat jeho záměry, ale celkově se mu podařilo převzít kontrolu nad všemi lidskými společenstvími. I v té nádherné Atlantidě dokázal zanést rozkol mezi její obyvatele. „Radostný škleb se usídlil na lneho tváři při těchto vzpomínkách.“

„Ale Noe?! S tou stavbou jeho lodi není všechno v pořádku,“ honilo se mu hlavou. „Co jen má za lubem?“

Když první paprsek slunce nasvítí obzor, vše bylo zahaleno v magickém ranním tichu, které narušoval pouze shon v Noeho domě. Od jednoho člena rodiny ke druhému chodil Noe, aby je vzbudil a, jak jim včera slíbil, dnes ukázal utajované překvapení. Obtížné bylo pro Noeho odolat jejich otázkám, když jim sdělil, že budou muset časně ráno vstát, a aniž by vzbudili někoho jiného, vydat se s ním na archu, kde jim přislíbil vše vysvětlit. Brzy však jejich naléhání ustalo a on se tak mohl věnovat posledním přípravám. Nyní všichni mlčky vyrazili z domu, aby se, ještě než se slunce v celé své velikosti objeví nad obzorem, shromáždili na palubě archy. S nikým se neloučili, nevěda, co je čeká. V tom se zvedl mírný vítr a napnul arše plachty. Archa se sama natočila předí k obzoru a začala se vzdalovat od břehu. Celá rodina vykřikla údivem a všichni se obrátili k Noemu, od něhož čekali vysvětlení. Teprve nyní Noe promluvil.

„Tak teď konečně rozumím všemu, co jsi v poslední době konal,“ ozvala se jako první Noeho žena poté, co jej vyslechli, a objala ho. „Dostal jsi od našeho Stvořitele obrovský a posvátný úkol a my tě všichni měli za blázna, který si usmyslel přeplout moře, o kterém nikdo neví, kde končí. Mnozí z nás tě litovali, mnozí se ti vysmívali, někteří záviděli, někteří přáli, aby se tato archa rychle potopila. Viděli jsme kolem tebe kroužit temné stíny pátrající, zda to, co děláš, nemá nějaký skrytý záměr, o kterém by měly vědět. Avšak ty jsi nikomu nic neprozradil. Elfové tě museli dobře ochraňovat, že se ti podařilo vyhnout všem nástrahám. Vždyť tvoje dílo vzbudilo rozruch široko daleko, že i sám panovník naší říše se na ně přijel podívat, aby dal příkaz ke stavbě podobné královské lodi, která měla sledovat tvoji archu na své plavbě.“

„Zdaleka ještě nejsou hotovi, mami,“ poznamenal Jefet, Noeho nejstarší syn.

„Jsem na tebe, můj muži, pyšná a jakkoli jsem tě milovala, nyní vím, že naše láska a láska našich synů a jejich žen, je odvěkou láskou našeho rodu nesoucí Světlo. Ať je naše plavba šťastná, stejně jako náš další život.“ Potom si klekla a ostatní jí následovali. „Děkujeme ti, náš Stvořiteli, za všechny Tvé

dary a Lásku, kterou nám dáváš a pomoc, kterou nám prostřednictvím elfů a skřítků poskytuješ. Naše nesmírná vděčnost je v našich srdcích a prosíme Tě, ochraňuj nás a naše budoucí pokolení v životě na Rhee. Děkujeme ti a zpíváme, abychom oslavili Tvé dílo.“ Nádherný tón se rozletěl po vlnách moře a k němu se připojily hlasy ostatních. Archa za zpěvu Noeho rodiny začala zrychlovat, až letěla na hladině tak, že v mžiku zmizela v prostorách nedohledných vod.

„Podívej, přichází mraky,“ promluvila Noeho žena k Noemu. Stáli na palubě archy, ona schoulená v jeho objetí a sledovali ranní oblohu, která se začala zatahovat a cítili, jak se zvedá vítr.

„Už to začíná,“ potichu řekl.

„Mám najednou v srdci tak teskno. Mnoho mých přátel mi bude chybět.“

„I mně,“ pohladil ji. „Byl-li to ale jediný způsob, jak zachránit Rhee a celé Universum, nemohlo se stát jinak. Věřím našemu Stvořiteli a miluji Ho z celého srdce.“

„Já také.“

„A až to všechno skončí, bude na nás založit nové pokolení, které obrodí život na Rhee a ona se opět zaskví ve své velkoleposti a kráse.“

„Tak to bychom s tím měli začít něco dělat,“ usmála se.

Přivinul si ji k sobě. „No jistě,“ souhlasil a vyzvedl ji do náruče. „Máme na to minimálně dvě stě dní na moři.“

„Miluju tě,“ zašeptala potichu.

Druhý den ráno se Noe probudil a vyšel na palubu. Spatřil, jak blesky protínaly temnou oblohu, ze které se řinuly proudy vody a kolem archy se valí oceánem obrovské vlny. Archa však stála nehnutě na místě a do kruhu kolem ní nedopadla ani jediná kapka.

„Obávám se, že máš problém, Ine,“ pronesl potměným hlasem Stín do prostoru, kde Ine pobýval a Ineho tělo se rozvířovalo do nepříjemné frekvence. „Myslím, že by ses měl lépe starat o svoje stvoření,“ dodal.

To už Ine sledoval vývoj událostí na Rhee. Přihlížel, naprosto konsternován, tomu, jak celou planetu zahalily mraky, ze kterých se valily proudy vody a neustávaly. Voda začala rychle stoupat, až zatopila první město. Lidé prchali ze svých domovů, ale nebylo kam utéci. Voda stoupala výš a výš, a i první pohoří se ocitla pod vodou.

„Io, ten zmetek!“ probral se najednou Ine a zařval. „Co to dělá? Vždyť všichni zahynou!“ V tu chvíli mu to došlo. Rychle začal pátrat po Noeho arše – a spatřil ji v kruhu Světla, jak poklidně stojí uprostřed bouřícího oceánu. Okamžitě začal vytvářet program, kterým by změnil to, co se na Rhee odvíjelo, ale tentokrát to byl on, kdo nemohl najít způsob, jak louv program potopy zrušit. „Sakra, sakra, sakra!“ řval.

„Odporné síly Světla nám opět ukazují, že ještě nejsou na dně a že mají ještě nástroje, jak nám zabránit v konečném vítězství,“ pronesl temně Stín. „Tentokrát jsem i já Io podcenil.“ Ine byl rád, že Stín mluví o Ioovi, a ne o něm.

„Trvalo by dlouho, než bychom našli v jejich záměru slabý článek,“ připustil Stín, když se chvíli snažili přijít na způsob, jak zastavit běh událostí na Rhee. Pak rozhodl: „Musíme zachránit, co se dá, tedy spíš, koho se dá. Vidiš, Ine, tamhle na té hoře je člověk napojený i na Antisvětlo. Okamžitě ho zaveď do hory a skálou zataras cestu. Všechny cesty do nitra musí být uzavřeny, aby oheň v jejím nitru nebyl uhašen, a abychom zachránili alespoň jednoho našeho člověka.“

S potěšením i soucitem sledoval Io a ostatní Vyvolení vzednutí vod na Rhee. Tu noc předtím, než začalo pršet, všichni její obyvatelé, napojení pouze na Zdroj Světla, usnuli pokojně a ve spánku byla jejich světélka Ioem odvedena ke Zdroji. Jejich těla se rozpadla v prach, který odnesl vítr. Nikdo z ostatních lidí nechápal, kam zmizeli ti, kteří tu večer ještě byli. Ale jelikož začalo pršet víc a víc, a déšť neustával, začali mít obavy a strach o sebe. Marně však hledali útočiště kdekoli na zemi, voda neúprosně stoupala, až pokryla vše, co bylo na zemi i pod zemí. Jedině Noeho archa, chráněná Stvořitelem, stála na hladině vod. Přesně čtyřicet dní trvala bouře, aby, jakmile ztichla, dalších sto

padesát dní obepínaly vody Rheu. Po tu dobu Elefi spolu s loem a ostatními Vyvolenými pátrali, zda opravdu vše živé, co bylo na zemi i pod zemí, je zničeno.

„Pane,“ promluvil Iltar k loovi, když navázali spojení, „provedli jsme pečlivou kontrolu veškerého podzemí Rhey. Kromě skřítků jsme však žádné další bytosti neobjevili. Víme však, že v jedné části je neproniknutelná temnota. Obáváme se, že za temnotou se může ukrývat, jako již v minulosti, oheň či bytosti spojené s Antisvětlem.“

„Děkuji ti, Iltare, velice ti děkuji, a zároveň i ostatním Elefi, za všechno, co jste udělali pro realizaci mého záměru. O temné části nitra Rhey vím a ani já nejsem schopen proniknout touto bariérou. Avšak registruji, že ze Zdroje Antisvětla vede do těchto míst kanál, kterým proudí jeho energie a je tedy důvodné se domnívat, že jsou zde ukryti ti, kteří jsou pod Ineho ochranou a které tato energie živí. Musíme být proto ostražití. Vody opadnou a nový život se začne rodit na Rhee. Bylo by škoda, kdyby mezi obyvatele Světla opět pronikl vetřelec napojený na Antisvětlo.“

„Ano, Pane, Elefi budou bdělí!“

„Děkuji ti, Iltare!“

Slunce se vyhouplo nad obzor a Noe vypustil holubici. Ostatně, tak to udělal i včera a předevečirem, ale holubice se pokaždé brzy vrátila zpět.

V průběhu dne na každého z archy čekaly úkoly - obejít všechna zvířata, aby dostala potravu a vodu, vyčistit stáje. Další čas bylo potřeba věnovat péči o rostlinstvo. Mezitím jídlo, krátký odpočinek a než bylo vše hotovo, nastal večer.

Třetí den všichni z Noeho rodiny marně vyhlíželi holubici a s tím, jak se nevracela, se v nich probudila touha spatřit opět zemi.

Následující den ráno vstal Noe velmi časně a jakýsi pocit ho hnál na palubu. Sotva tam vyšel, spatřil ji – holubice seděla v ráhnovi a v zobáčku držela malou větvičku.

„Země! Voda ustoupila!“ křičel radostí. „Vstávejte, poplujeme domů.“ Slzy radosti se mu vehnaly do očí. Jak přiběhli ostatní a spatřili holubici s větvičkou, propukli v obrovský jásot. Pak je Noe požádal, aby se ztišili, usedli do kruhu a řekl: „Nyní víme, že potopa světa je u konce. Naše loď napne plachty a vydá se směrem k místu, kde si vybudujeme nový domov. Z našeho rodu vzniknou noví obyvatelé Rhey.“ Při těch slovech se podíval na svoji ženu i ženy svých synů, které všechny otěhotněly.

„Připomeňme si však, že to, že jsme dnes tady,“ pokračoval, „je dar našeho Stvořitele, který nás pro tento úkol a poslání vyvolil. Chtěl bych mu tímto, za nás, za všechny, věnovat toto poděkování: Pane, Stvořiteli náš, Ty, který jsi stvořil tuto zemi a dle tvé vůle zde v tuto chvíli sedíme, děkujeme ti z celého srdce a duše! Jsme poctěni, že jsi nás vyvolil k tomu, abychom nesli Světlo, kterým jsi nám daroval život, abychom jej uctívali každý den našimi každodenními činy do okamžiku, než ho opět od nás odejmeš, aby se navrátilo ke Zdroji. Jsi náš Stvořitel a jako takového tě budeme milovat na věky věků. My víme, že i Ty nás miluješ, že nás, spolu se svými služebníky, elfy a skřítky, neopustíš! Chtěl bych, abychom nikdy v našem rodu nezapomněli na tento okamžik, kdy v nedohledných vodách oceánu stojí jediná loď, která nese nový život. A na té lodi jsme, dle tvé vůle, my, lidé z rodu Adama a Evy, lidé, kteří jsou si vědomi síly Lásky. Jsme ti za ni vděční, ó, Pane! Prosíme, stůj při nás, pokud by se snad mělo vrátit to, co uchvátilo tuto zemi a přivedlo ji k tomuto konci, který je dnes novým začátkem. Vyslyš naše volání. Ty jsi náš Otec a země je naší Matkou. Slibujeme Tobě, že Tebe, Matku zemi i Tvé posly, elfy, budeme ctít tak, jako se ctí rodiče u dětí v našich pokoleních. Nikdo z lidí, vedený Světlem, nesmí zapomenout na tuto chvíli. Sláva na výsostech našemu Stvořiteli a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle!“

Po těch slovech se z ničeho nic zvedl slabý vítr.

„Děkujeme Ti, Pane!“ odpověděli všichni a zvedli hlavy k nebi. Nad jejich hlavami kroužila holubice a vykreslovala na obloze srdce.

„Podívejte se!“ zvolal Jefet, „tam, na obzoru.“ Zadívali se tím směrem a spatřili nádherný barevný půlkruh vypínající se nad mořem. S úžasem na něho hleděli a pak se jim v tomto půlkruhu zjevil text: „Toto je Duha. Ta vám bude znamením, abyste si pokaždé, jak ji uvidíte, připomněli dobu, kdy jsem se rozhodl zachovat lid Světla na Rhee! Bude se zjevovat na připomenutí posvátného spojení mezi vámi a mnou, vaším Stvořitelem, abyste, když ji spatříte na obloze, věděli, že jsem s vámi a že

vaše Cesta, vedená Světlem a Láskou, je Cestou vašeho života. Každá část vašeho těla pulzuje v jiné frekvenci a v jiné barvě, tak jako barvy duhy. Pamatujte, že ve spojení všech barev duhy do jediné Harmonie je ukryto světlo ve své čistotě a průzračnosti stejně tak, jako se v celistvosti vašeho těla ukrývá Světlo života. Pečujte o ně s láskou a já vám budu nablízku.“

Nesmírná radost je zaplavila a oni poklekli s vděčností.

Duha pomalu slábla, text vybledl a holubice usedla na špičku stěžně. Naplnění pocitem blaženosti se zvedli a muži šli napnout plachty. Jakmile byly plachty napnuté, vítr zesílil a archa se pohnula vpřed.

Slunce se pomalu sklánělo k západu, když spatřili na obzoru před sebou zemi. S pomalu blednoucími červánky dopluli k pevnině, zakotvili a ulehli na poslední noc v arše. Málokdo však spal klidně. Vzrušení a očekávání z toho, co bude zítra, jim přerušovalo jinak klidný spánek.